

GROOVE

Nummer 9 • 2006 Sveriges största musiktidning

**Nelly
Furtado**

**The Magic Numbers
Yeah Yeah Yeahs
The Long Blondes
Magda**

Juliette & the Licks • Tora Vinter • Sofia Hårdig • Bif Naked • Psalm One • Jara
Ana • Maia Hirasawa • Miss Li • Mona Nylin • Firefox AK

Groove 9 • 2006

Sofia Härdig	sidan 5
Fyra frågor till Firefox AK	sidan 5
Men jag har i alla fall kunnat spela blockflöjt	sidan 5
Bif Naked	sidan 6
The Stooges vs Steve Albini	sidan 6
Juliette & the Licks	sidan 7
Jara	sidan 7
Psalm One	sidan 8
Yeah Yeah Yeahs	sidan 8
Ana	sidan 10
Miss Li	sidan 10
Mona Nylin	sidan 11
Maia Hirasawa	sidan 11
The Magic Numbers	sidan 15
Magda	sidan 15
Nelly Furtado	sidan 16
Tora Vinter	sidan 18
The Long Blondes	sidan 18
Albumrecensioner	sidan 23
Egenproducerat	sidan 24
DVD-recensioner	sidan 28
Groove CD 9 • 2006	sidan 31

Galor hit och galor dit

Även om flera favoriter (Snoop, Timbaland, Kelis, Kanye, Diddy, Cassie, Pharrell, Killers, Justin) lockade känns MTV-galan numera tradig även på tv. Jag var på Globen 2000 när U2 och Madonna uppträdde och det inget spännande hände, träsma var det enda som kändes efteråt. I tv finns ju i alla fall chans att se reportage, intervjuer, spelningar och backstage-aktion.

Men årets upplaga i Köpenhamn visar väl med all önskvärd tydlighet att det snarare är efterfesterna som egentligen är anledningen till att träffas (är någon förvånad?). Prisutdelningarna är ett svepskäl för att parta och sälja annonsplats i tv. Och trots att folk i musikbranschen inte backar för att imundiga diverse rusningsmedel ska man väl få ha åtminstone en stor personalfest på Europeanivå? Självklart!

Men alla intervjuer med artister gick ut på att höra var de skulle festa efter galan och till viss del vilka märkeskläder de valt kvällen till ära. Pinsamt tunn soppa således. Om musik-tv satsar på mer yta och mindre på innehåll är det lika bra att skriva manus och animera hela tillställningen – kanske kan det hela bli mer spännande då.

Men självklart är stjärnglansen det enda viktiga en sådan här kväll. Och inget konstigt med det, vi på Groove sätter oftast en välkänd artist på framsidan för att sedan även presentera både kända och okända artister inne i tidningen. Problem får man först när man inte har något innehåll bakom ytan...

Gary Landström, gary@groove.se

Groove topp 10

Värmande och inspirerande låtar i höstkyla och mörker, enligt Mathilda Dahlgren, md@groove.se:

1. **R.L. Burnside** (Med Jon Spencer) – *Boogie Chillen*
Extatisk utlevelse.
2. **Nick Cave** – *Brother, My Cup is Empty*
Svettig av alkohol och dans. Dags att gå hem.
3. **The Stooges** – *Dirt*
Lång glöd att sjunka in i.
4. **Bryan Ferry** – *Answer Me*
Kärlekens ovisshet.
5. **Rammstein** – *Los*
Brinnande brutalt.
6. **Buddy Guy** – *Baby Please Don't Leave Me*
Som en lång förförelseprocess.
7. **Dominators** – *Regular Backdoor Friend*
En rak, enkel och bara så självklar låt om det förbjudnas lockelse.
8. **Bill Matte** – *Parlez Vous l'Francais*
Uppsluppen och kul cajun.
9. **Ryan Adams** – *Sadness*
Passionerat eldiga flamencoliknande rytmer.
10. **Sven Zetterberg** – *Flunked*
Glad och uppåt – på väg ut.

Prenumerera på Groove!

CD med ny spännande musik med varje nummer

Sätt in 319:- kronor (studenter 269:-) på plusgiro 18 49 12-4
Glöm inte ange både post- och mailadress.

Omslag av Mitsuki Koshizuka

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
http://www.groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, chefred@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser
Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0735-43 59 66

Groove-CD
Per Lundberg G.B., per@groove.se

Groovearbetare
Therese Ahlberg
Mats Almegård
Mikael Barani
Roger Bengtsson
Mathilda Dahlgren
Fredrik Eriksson
Matilda Gustavsson
Torbjörn Hallgren
Linda Hansson
Erik Hjortek
Alessandra Johansson Cavallera
Robert Lagerström
Gary Landström
Johan Lothsson
Per Lundberg GB
Isac Nordgren
Thomas Rödén
Martin Röshammar
Magnus Sjöberg
Mathias Skeppstedt
Henrik Strömberg
Petra Sundh
Sara Thorstensson
Christian Thunarf

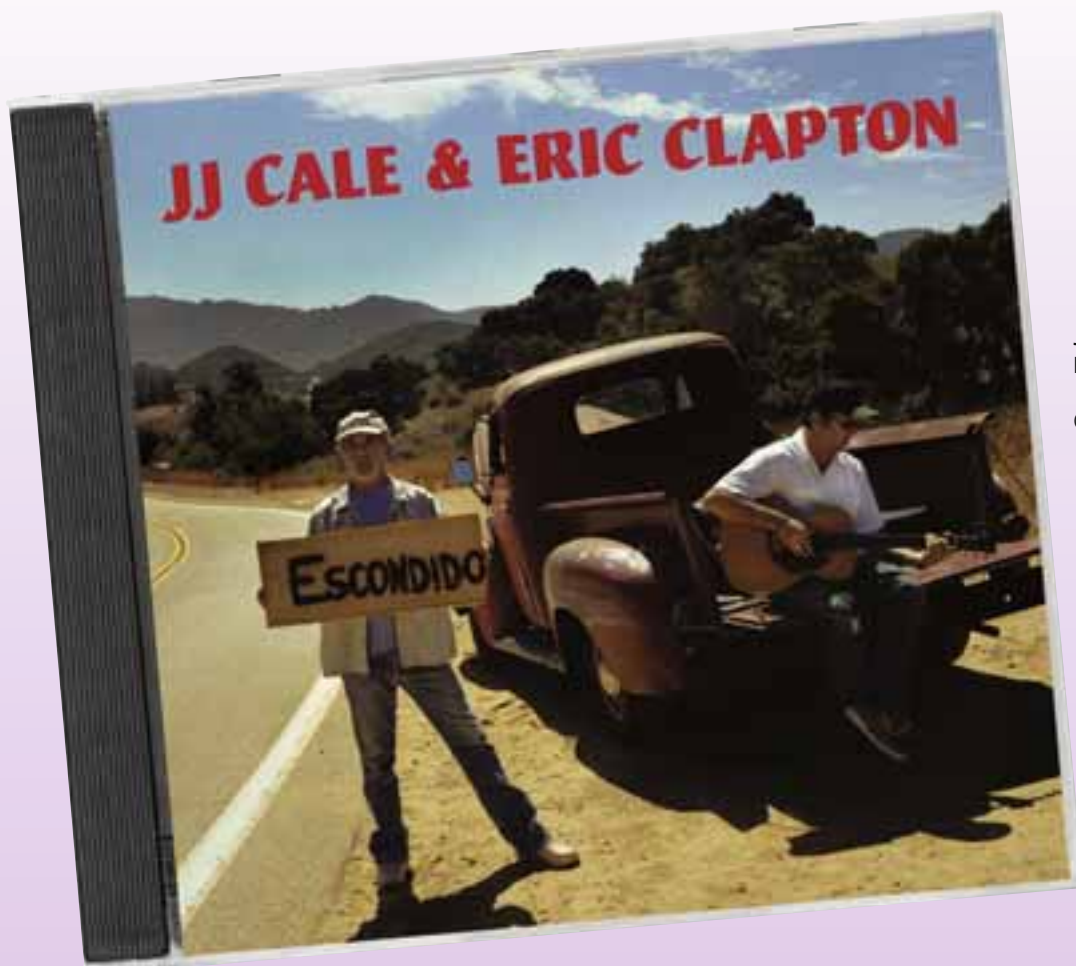
Praktikant
Anders Gustavsson

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.

Tryck STC
ISSN 1401-7091
Tryckt på miljömärkt papper.

Groove görs i samarbete med:

JJ Cale & Eric Clapton
Escondido.

CD **179:-** (185:-)

Damien Rice
Damien Rice 9. CD **195:-** (215:-)

Neil Young
Neil Young Live At Fillmore. CD **199:-** (219:-)

Just nu på Åhléns!
Välkommen in.

Priserna gäller t o m 8/12 så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

BLOOD BROTHERS "YOUNG MACHETES"

Från Seattle kommer hardcore pionjärerna The Blood Brothers som efter mästerverken "Burn, Piano Island, Burn" (2003) och "Crimes" (2005) har positionerat sig som ett av de mest etablerade och nyskapande banden inom genren sedan Refused och At The Drive-In's storhetsdagar. De jämförs ofta med The Mars Volta, men besitter en energi och aggressivitet som det bandet saknar.

YOURCODENAMEISMILO "PRINT IS DEAD"

yourcodenameis: milo är ett femmannaband från Newcastle i UK. På nya albumet 'Print Is Dead' har gruppen samarbetat med några av Englands just nu hetaste band - The Automatic, Futureheads, Maximo Park, Field Music, Bloc Party med fler. Den blivande indie dansrökaren och första singeln "Wait A Minute" är gjord tillsammans med Gordon Moakes från Bloc Party.

SHORTBUS - SOUNDTRACK

James Cameron Mitchell heter regissören vars nya film "Shortbus" kommer att inleda Stockholms Filmfestival i år. Filmen är ett relationsdrama som uppmärksammas mycket pga av det många minst sagt explicita sexscener. "Shortbus" är namnet på en sexclub där stora delar av filmen utspelas. Soundtracket utgör en stor del i filmen och här finns artister som The Hidden Cameras, Animal Collective, The Ark, Yo La Tengo m.fl.

THE GUILD "OH MY GUILD!"

The Guild består av medlemmar från The Ark, Dungen och Empire Dogs. Musiken beskrivs som en form av kollektivistisk folk-rock med tydliga rötter i morsans och farsans gamla skivbackar. Ekon ifrån både Kanadensiskt sextital och tidlös nordisk trolldom kan höras. På första singeln 'One Of Your Dreams' tror man nästan att The Band har återuppstått. Gubbrocken lever, länge leve gubbrocken.

DUSTIN O'HALLORAN "PIANO SOLOS VOL 2"

Som ena parten i världens bästa okända band 'Devices' gör Dustin O'Halloran melankolisk popmusik. När han kör solo handlar det dock inte om pop utan mer åt det klassiska pianomästarnas håll (Satie och Chopin). Några av spåren från detta episka mästerverk återfinns i Sofia Coppolas nya storfilm 'Marie Antoinette'.

ACOUSTIC LADYLAND "SKINNY GRIN"

Acoustic Ladyland är ett hybrid band, i deras värld platsar art rock, jazz och punk. Tillsammans med den brännhete producenten Paul Epworth (Bloc Party, Futureheads mm) som producerat flera av albumets spår har de nu levererat ett album som sprakar av kreativitet och ös. Legendariske och hemlighetsfulle Scott Walker är även han ett fan och har bidragit med en mix av spåret "Saltwater" som blir första singeln.

COLD WAR KIDS "COLD WAR KIDS EP"

Cold War Kids kommer från San Francisco. Bandet är kontrakterat av Downtown (Gnarls Barkleys label). Musiken är groovig rock, blues, med en dos indiepop. Första släppet är en 4 spårs EP där den fullständigt briljanta "We Used To Vacation" inleder. EP:n släpps lagom till att CWK gör deras första sverigespelning tillsammans med Two Gallants.

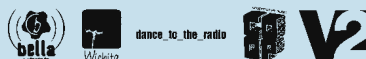
PIGEON DETECTIVES "I FOUND OUT"

"I Found Out" är den perfekta blandningen av brittisk indiepop och stadium rock a la U2 (Steve Harris har varit inblandad i produktionen). The Pigeon Detectives har gjort fler uppmärksammade förbands turnéer i UK och kommer efter jul till Sverige. Missa inte.

HENRI SALVADOR "REVERENCE"

Henri Salvador föddes 1917 och han har sysslat med musik i hela sitt långa liv. I Frankrike och övriga syd Europa är han en av de största chansen sångarna. Det är Henri Salvador som ligger bakom Mupparnas 'Ma Na Ma Na'. Rent musikaliskt är detta Frankrikes svar på Frank Sinatra.

Gå in på www.v2music.se så får du en gratis podcast

BENGANS.SE

Sofia Härdig

Besatt av musik

Sofia Härdig är "lite besatt av att göra musik, passionerad i det jag gör och inte så lite envig". Den besattheten, envisheten och passionen hörs på *The Need to Destroy* som kom i augusti.

Det låter skräpigt, kaxigt, mörkt, elektroniskt och industriellt och bra mycket mer eget än på debuten *The Storm in My Head* som hon gjorde med ett av sina många band, The Needles.

Tidigare har jämförelser med PJ Harvey kommit som ett brev på Posten, men som hon själv poängterar, att så mycket mer likheter än att båda är "korta, mörkhåriga och kan låta lite arga ibland" finns inte.

– Men det är klart att jag gillar henne och tycker att hon är bra. Jag har många manliga förebilder och tror att hon också har det. Det uttrycket finns hos väldigt många manliga sångare. Som Nick Cave, Iggy Pop och Alan Vega. Ja, många. Och jag har väldigt mycket bluesrötter, lyssnade väldigt mycket på blues när jag växte upp. Skitig, gammal amerikansk blues. Precis som hon, säger Sofia Härdig som lyssnar väldigt mycket på musik och mest på "äldre" musik.

Hon nämner Suicide, The Birthday Party och Einstürzende Neubauten. Att hon sedan i början av hösten bor i Berlin, lite på prov, är inte speciellt överraskande. Både hennes egen musik och hennes influenser andas Tyskland och skitiga mörka klubbar.

– Det finns mycket bra och mycket som är helt vansinnigt också. Det blandas högt och lågt. Jag var på en klubb förra helgen. Det var ett skivbolag som hade releaseparty och jag skämtade med dom som var där om att allt här är precis som klichébilden av Berlin. Det är ett skivbolag med många laptopartister. Det var robotdanser och det var stelt och koreograferat och slutade med en märklig improvisation, män som hade på sig kvinnokläder. Det var kul, säger Sofia Härdig som själv värjer sig mot termen industrirock, hon tycker inte att det stämmer in helt och hållet på det hon gör.

– När jag började arbeta med *The Need to Destroy* hade jag inte bestämt en genre utan det var väl vissa ljud och så som jag gillar. Det är svårt att beskriva vad det är men det är väl något jag dras till, något estetiskt. För mig är det vack-

ert med det som inte är så perfekt, som inte är så vackert egentligen.

Sofia Härdig arbetar mellan åtta och tolv timmar varje dag med sin musik och målet är att en ny skiva ska komma till hösten. Samtidigt håller hon på distans igång sina tre band Sofia Härdig And The Needles, The Happiest Girl In The World och Trio Switzerland. I vår är det meningen att en skiva med The Happiest Girl In The World ska släppas och hon har också träffat några technomusiker i Berlin vars musik hon ska sjunga till live.

– Projekten hör ihop på något sätt, det är jag som skriver materialet till alla och en del låtar dyker upp i alla de olika projekten. Jag får ut olika behov, med The Needles är det att spela tillsammans och med Trio Switzerland är det improvisera och kräver inte så mycket jobb. Där kan jag också testa grejer och testa gränser. Det som tar mest tid är att sitta själv och hålla på med soloprojektet. Jag har en stark drivkraft, jag vill verkligen något. Men jag blir aldrig riktigt nöjd, vill alltid förbättra saker. På så sätt har jag inte bra självförtroende men jag tror på det jag gör, att jag är på rätt väg.

Martin Röshammar

4 frågor till...

... Andrea Kellerman, mer känd som Firefox AK.

Du är i Berlin för tillfället, vad gör du där?

– Jag har varit här i en månad och håller på att skriva klart mitt nästa album. Igår kom min producent hit.

När du bodde i London spelade du med triphopkollektivet Anamorphic, hur är det att stå på egna ben?

– Det är väldigt bra tycker jag, skönt att ha utvecklats därifrån, skönt att få göra som man vill.

Är du lite av ett kontrollfreak?

– Ja, jag är nog det, förut har jag gjort allting själv, men ibland får man inse sina begränsningar, när det kommer till att göra musikvideor till exempel.

Allt fler artister, kanske kvinnliga i synnerhet, tycks vilja hålla i trådarna helt själva. Varför tror du vi har ser en sådan utveckling?

– Ja, för mig har det handlat mycket om att det alltid varit väldigt få tjejer som spelat musik. Vi har ofta varit i minoritet, inte nu kanske, men för åtta år sedan. Har varit så att jag vill bevisa för mig själv att jag klarar det här utan män. Det blir lätt så att ja, när jag förra sommaren hade med mig min trummis på turné, då var det ofta så att alla först kom fram till honom och ställde frågor...

Anders Gustavsson

Men jag har i alla fall kunnat spela blockflöjt

krönika

Vad vill du bli när du blir stor? Jag drömde en gång om att bli polis, brandman eller trummis. Jag drömde också om att bli rockstjärna en gång i tiden. Det var många år sedan nu och jag kan fortfarande inte göra den där övningen där man ska slå sig på huvudet samtidigt som man gör en cirkel på magen. En person frågade mig hur jag som inte kan ta en ton och som inte kan spela ett endaste instrument, framförallt inte trummor, kan skriva krönikor i Groove. Personen menade att jag inte var tillräckligt auktoritär i ämnet eftersom jag inte var musikalisk själv. För mig var svaret uppenbart.

Jag försvarade mig med att jag visst kan sjunga (i duschen) och att jag kunde spela blockflöjt en gång för länge sen. Och sen

funderade jag länge på den här personens påstående. Några dagar senare kom jag fram till att det visst måste vara så att jag kan få skriva här. Just för att jag inte kan sjunga och för att jag istället kan skriva. Jag skriver här för att jag sjunger hellre än bra, för att jag lyssnar på artister som kan det där med musik och för att jag fullkomligt älskar musik.

Men också för att det spritter i kroppen om jag inte får höra musik, för att jag ofta nynnar på refränger, för att jag tycker att en joggingtur känns mycket längre utan musik och såklart för att det roligaste jag vet är att lyssna på en ny skiva. Säkert är det fler som identifierar sig med mig som musik Konsument och recensent än med fulländade artister, trummisar och band.

Jag menar let's face it, det är inte alla som är musikaliskt begåvade, men det finns andra sätt att relatera till musik på.

Visst är det så att det kan vara svårt att förstå att jag ska kritisera andras musik när jag inte själv spelar i ett band eller har en hög med släppta skivor med mitt namn på hemma. Egentligen är ju alla bättre än jag på det där med musik. Men det jag gör när jag recenserar skivor och skriver i den här spalten det är att skriva om upplevelser och känslor som finns i musiken, känslor och händelser som uppstår genom musiken och så det roliga som kan hända under musiken. Det finns otroligt mycket runt om musiken som inte handlar om själva utförandet. Till exempel att vara DJ, att dansa till musik, att koppla av till musik, att

göra listor, att gilla artister och att jämföra musik.

Och ja, jag sjunger i duschen fast det låter för jåkligt. Som tur är finns det många andra härligt begåvade människor i musikvärlden. Och kvinnor och tjejer i musiken finns det gott om. Läs om några av dem i detta nummer av Groove. You go girls!

Therese Ahlberg, www.prettytess.blogg.se

Rösten enda instrumentet

– Jag var ett djävulskt barn. En riktig mardröm, berättar Elisabeth Torbert.

Mörkret har börjat att falla över den tyska uteserveringen. Elisabeth är mer känd som Bif Naked. En kanadensisk tjej som sysslat med musik så länge hon kan minnas.

– Jag halkade in på ett bananskal kan man säga. Mina kompisars band blev utan sångare. Jag testade och det lät bra. Någon vecka senare var vi ute på turné med D.O.A. Det var för drygt 20 år sedan.

– På något konstigt sätt känns det som om den turnén aldrig tagit slut.

Bif pratar med hela kroppen och använder gärna händerna när hon beskriver hur hon för tillfället lever för att göra livet surt för sin manager, att hon inte hinner med att gå och se på hockey och hur mycket hon saknar sina älskade hundar som den här gången fick stanna hemma.

Bif adopterades av kanadensiska missionärer från Indien i spädbarnsåldern. Hon var mellanbarn av tre flickor. Och hennes kanadensiska mamma har verkligen fått stå ut med mycket.

– Jag träffade min biologiska mor. Hon var sju resor värre än mig. Trots att jag levtt ett hårt liv så var det inget jämfört med henne, berättar Bif och grimaserar sött.

– Du kan tänka dig kontrasterna mellan mina föräldrar, säger Bif. Mina fosterföräldrar som hade separata sovrum till min biologiska mamma som röker långa cigaretter och har en ny karl varje kväll, skrattar hon.

– Men min största fan är ändå min fostermamma. Hon är ju den enda mamma jag någonsin haft. Nu bryr hon sig inte att jag har tatueringar och piercings över hela kroppen.

I skenet av stearinljusen berättar hon att hon helst spenderar en ledig dag tillsammans med dina hundar och att hon skulle vilja ha en baby och en man.

– Typ leva ett normalt liv, skrattar Bif.

Vad är normalt?

– Som min syster. Två barn och hus med trädgård. Jag skulle vilja göra smoothies åt min man och lyssna på Slayer på morgonen. Men det jag har nu är inte så dumt det heller.

Elisabeth började i bandet Jungle Milk via Gorilla Gorilla till Chrome Dog och sen Dying To Be Violent för att sen ge ut sin första egna platta 1994. Sedan dess har det blivit sju plattor och en turné som aldrig vill ta slut.

Det är sent i september och Bif Naked är i Berlin för att göra promotion under Popkommfestivalen. Dels för att Europa är en relativt ny marknad och dels för hennes ganska nyligt släppta platta *Superbeautifulmonster*.

– Nuförtiden är det svårare att bli förbannad och slå tillbaka.

Bif berättar att någon klappade henne i stjärten igår på en skivbolagsfest.

– Förr brukade killar komma upp på scenen för att stagediva och samtidigt ta mig på bröstet. Jag i min tur började att slåss med dom. Det blev till en grej. Ryktet gick att jag hade kort stubin. Nu orkar jag inte slå tillbaka. Jag lägger min energi på annat. Fast jag skulle nog gjort det igår.

Spelar du några instrument?

– Varför i helvete skulle jag göra det, skriker Bif halvt hysteriskt. Jag har ju folk som gör det åt mig. För mig har det aldrig varit intressant att lära mig något instrument. Eller hey – jag har ju min röst. Den kan jag ju, skrattar hon.

Per Lundberg GB

The Stooges vs Steve Albini

När The Stooges annonserade att de skulle spela in ett nytt album började ryktena flöda med en gång. Dels skulle Rick Rubin producera, sen var det Jack White, men i så fall skulle han spela bas också, ett annat rykte gällde att Iggy skulle producera själv och Ron Asheton skulle sköta basen som han gjorde på *Raw Power* och på bluescovern de gjorde förra året till Fat Possums hyllning till Junior Kimbrough. Men ett rykte sa också att Steve Albini skulle hålla i ratterna. Jag ringde honom i somras för att kolla hur det låg till.

Han ville inte säga mycket, allt var inte klart men visst var han tillfrågad och han var väldigt stolt över bara det, men mer än så visste han inte. Iggy hade ringt och frågat och sen var det tyst. Steve väntade också på svar, precis som jag.

Sen rätt var det år så publicerar Mike Watt (nuvarande basist) sin dagbok på

nätet från inspelningen i Chicago. Jag ringer Albini igen och visst är de där, alla fyra, och jo de spelar in material. Den 7 oktober gick de in i Electrical Audio och började spela in från 13.00–18.00 varje dag med som mål att göra två låtar helt klart om dagen. Jag pratade även med Watt som konstaterade att de hade repat in 15 låtar av de 30 som Iggy och bröderna Asheton skrivit i ett skjul i Florida, de hade sen i två dagar repat in dem i ett garage i Ann Arbor i Michigan. Samma stad The Stooges bildades i och dessutom samma garage de började repa i på 60-talet.

De spelar in på en 16-kanalare hos Albini och han vill inte säga att han producerar nåt, Iggy styr och Albini ser bara till att det blir och låter som det ska. Eller som han uttrycker det själv: "...giving advice to Iggy Pop on how to make a punk rock record? I don't tell my grandma how to bake biscuits".

Det mesta spelas in live med gitarrpålägg och körer som det enda som inte sätts direkt. Sen är det snack om att Brendan Benson ska köra på en sång och att Steve MacKay (som spelade på de två första plattorna) ska spela sax på två spår. Men nånting hände och inom 24 timmar var dagboken nere, alla länkar var borttagna och varken Steve eller Mike ville eller kunde tala längre. Och på något sätt måste man ju respektera det, men visst hjälper det till att höja mystiken lite?

Men vad mer fanns det då att få reda på? Låttitlar såklart, och de har ni här (i alla fall de som spelats in hittills): *Trollin*, *Greedy Awful People*, *I Wanna Be Your Man* (en låt som The Beatles skrev åt Rolling Stones), *Can't Have Friends*, *Sounds of Leather*, *ATM*, *Claustrophobia*, *End of Christianity* (Brendan Benson sjunger harmoni här), *Free and Freaky in the U.S.A.*, *Mexican Guy*, *I'm Fried*,

My Idea of Fun, *O Solo Mio*, *The Weirdness* (Steve MacKay på saxofon) och *She Took My Money*.

Nu är väl enda frågan om nåt av det här ens hamnar på skivan som ska komma tidigt 2007, om Mikes bas stannar eller om den byts ut, eller om det går som med Nirvanas *In Utero*, nämligen att skivbolaget tycker det är för punkigt, för smutsigt och mixar om hela skiten. Eller som Albini sa till mig när jag var i studion för ett par år sedan. "Jo, jag spelade in *In Utero*, men det var inte skivan som släpptes för den kände jag inte igen alls".

Mathias Skeppstedt, mas@groove.se

Juliette & the Licks

När Juliette Lewis beslutade sig för att lägga skådespelarkarriären på hyllan och lira rock'n'roll var det många som skakade på huvudet. Men nu har det gått tre år och och hon är fortfarande här.

Vägrar tiga still

Problemen börjar med en gång, så fort en intervju är över försvinner hon. Juliette kan inte vara still, hon måste göra något hela tiden, hon springer ut och in, hälsar, sjunger lite, dricker grönt te, ger en intervju, springer ut, pratar med alla, försvinner igen. När det väl är min tur och hon sätter sig i soffan mitt emot, så kryper hon upp, sträcker på benen, viftar med armarna och pratar.

– Jag har slösat bort hela mitt liv, vad har jag gjort, suttit på mitt arsele. Och nu måste jag ta igen allt. Vad höll jag på med? Min plan är att på fem år med det här bandet göra vad andra band gör på tio. Det här är vad jag älskar, det är i mitt blod.

Tre skivor på tre år är inte precis vanligt i den här branschen.

– Den första gjordes tidigare och råkade bara komma ut när vi redan jobbade på dom andra, men jag förstår vad du menar. Jag har redan idéer till nästa platta, vill börja spela in den direkt, planen är att den ska komma ut inom ett år. Det är dags att röra på sig igen.

Har du mer planer?

– Live DVD, EP:s, allt, jag vill göra allt. Jag säger till The Licks hela tiden att vi måste göra mer. Problemet med det här bandet är att vi utvecklas snabbare än vi hinner dokumentera.

Juliette har redan bytt ställning i soffan en fem-sex gånger, hon tittar ut genom fönstret, kommenterar Malmö (Sveriges Detroit?) och säger att Medborgarplatsen påminner henne om New York. Men ändå lyckas hon på något sätt att koncentrera sig till 100% på mig och mina frågor, en ovanlig känsla måste jag säga.

– Nästa platta måste bli mer äventyrlig, fortfarande rock'n'roll, men man ska kunna se fler färger. Jag vill testa att jamma mer. Just nu ger jag direktiv: ge mig nånting hårt, nåt som slår en i ansiktet, så ger dom mig det och jag väljer och vrakar och utvecklar.

Hur kommer texterna till?

– Jag låter musiken styra dom, känslan eller riffet eller vad det är. Till exempel första låten på skivan, *Smash & Grab*, det riffet påminde mig om en biljakt, så jag skrev om det och låten slutade som en jakt på stulna hjärtan.

Juliette verkligen glöder när hon pratar om sin musik, orden bara sprutar ur munnen och man känner nästan hur lycklig hon är när hon får styra sina killar i bandet och vara sig själv på scenen, ingen färdigskriven roll.

– Är man villig att jobba finns det en otrolig frihet i musiken, väntar man på att nån ska ge en den gyllene biljetten

kommer man att få vänta länge. Men är man villig att jobba röven av sig kan man spela in i källaren, släppa egna plattor, turnera. Men i filmbranschen är man helt beroende av att någon ska anställa dig, och sen måste du ändå bara göra det dom säger åt dig, ingen personlig utveckling alls.

Juliette har nu hållit i sig två koppar grönt te, sjungit upp sig mellan frågor och suttit på alla tre platserna i soffan. Hon frågar om jag skeptar, byter sen ämne och pratar om Dave Grohl och skrattar högt, hon vill samarbeta med flera, testa flera saker, göra allt.

– Prodigy hade sett oss och Liam bad mig komma till studion. Jag hade mycket frihet, det fanns bara en hook, ett beat, och sen fick jag göra vad jag ville – hell yeah att jag ställde upp!

Det är lätt att sugas med i hennes entusiasm, hennes odelade glädje över att få stå på en scen, och när Juliette And The Licks senare står på Debaser Medis scen så bevisar hon att hon är här för att stanna. Passionen går nästan att ta på och även fast låtarna inte alltid är de starkaste så vinner Juliette på ren jävla kämparanda.

Mathias Skeppstedt

Jara

27-åriga Jarflú-ur Karlsdóttir ursäktar sig sitt trötta anlete, hon somnade inte förrän åtta i morse. Efterfester är nästan nationalsport på Island och under Iceland Airwaves-festivalen läggs inga fingrar emellan. Trots detta ser hon så här vid lunchtid frisk och fräsch ut, rösten är lågmäld men engagemanget tydligt.

– Jag måste göra musik, jag har hållit på med det sen jag var åtta år.

Gary Landström

Hon har redan varit med i många band där hon fixat allt ifrån sång, klaviatur, gitarr, bas till att göra oljud på saxofon. Musikkretsarna är små och alla känner alla i landet som nyligen nådde upp till 300 000 invånare.

Låtarna på Jaras Myspace-sida är vackra små gnistrande diamanter av klanger och stämningar. *Come* är en riktig mysrysare och TV ett danssyntigt charmtroll där Jaras röst försiktigt skär djupa klyftor i den mjuka musikaliska bubblan. Men live låter det katastrofalt på Reykjaviks motsvarighet till CBGB's, Grand Rokk.

– Ja, det var väldigt struligt i förrgår, jag måste få det att funka live med alla instrument och så.

Jara är eftertänksam, vänlig, egen, nyfiken och intressant – precis som jag väntar mig av en islänning. Hon jobbar som ljudtekniker på teater för att betala räkningarna medan hon går och lägger stora musikaliska pussel i sitt huvud. Låtar värks fram genom att bitar faller på plats vid olika tidpunkter och bildar strukturer. Jara ser musik som sammanfogade beståndsdelar som kan formas till vad som helst, därför spretar hennes musik också. Men det är meningen.

– Det ska vara lite hårt och lite soft omväxlande, vi är ju alla så olika och livet har så många färger så man behöver båda sidor även om jag nu försöker ändra arrangemangen så att låtarna ska hänga ihop bättre.

Ett debutalbum hoppas hon nämligen släppa någon gång nästa år. Men tankarna finns redan längre fram.

– Jag har en dröm att göra minimalistisk musik, att strippa ner allt, det är alldeles för lätt att göra pålägg när man är i en studio.

Melodin styr allt för Jara. På att-göra-listan när hon ska spela in står alltid "Skriv texter". Och hon tycker att det finns något isländskt i hennes och hennes vänners musik, något som har med det öppna landskapet att göra. – Naturen är alltid nära, när man går på Reykjaviks huvudgata Laugavegur ser man i varje korsning vattnet och bergen och av detta får musiken en slags rumslig känsla – det är ju inte så trångt här och det avspeglas i musiken.

Men ändå ägnade Jara gårdagskvällen åt texter, hon gick runt på en fest och specialskrev dikter till folk hon aldrig träffat förut. Halvpretto kan tyckas, men definitivt med glimten i ögat. Projektet "poet för en kväll" fick även en rubrik:

– Instant deepness, skrattar Jara.
Typiskt isländskt.

Gary Landström

Psalm One

Christalle Bowen turnerar i USA och hennes skrovliga röst skvallrar om ett tufft schema. Hon trivs med turnélivet men önskar att hon fick sova lite mer. Uppvuxen i Chicago har Psalm One mycket att bråsa på, men också mycket att leva upp till.

– Det finns bra rappare i varje hörn här. Man måste jobba hårt för att synas. Men det är en otroligt kreativ stad och man får en väldigt bra musikalisk grund av att bo här.

Heidi Johnson

Senaste skivan *The Death of Frequent Flyer* beskriver hon som väldigt Chicago-ig. Dels för att hon anammat mycket av stadens blues- och soultradition men också för att hennes producenter är därifrån och i sin tur varit starkt präglade av stadens sound. Skivan handlar mycket om hennes eget liv, framför allt livet hon lämnade när hon gav upp sitt jobb som kemist för att hålla på med musiken.

Psalm One kallar sig själv för en nörd när det gäller kemin, hon älskar att jobba i labbet och har velat bli forskare sedan hon var liten. Men just nu är hennes andra livsdröm i fokus. – Jag hoppas att jag fortfarande gör precis det jag gör nu om fem år, fast i ett ännu större perspektiv. Och förmodligen med några fler gråa hårstrån, tillägger hon med ett skritt.

The Death of Frequent Flyer är hennes första skiva på bolaget Rhymesayers, men inte den sista. Hon planerar för fullt för kommande. Det bästa med att vara på ett så stort bolag som ändå är independent är att hon slipper kompromissa med vad hon vill och inte vill.

– En av fördelarna med att inte vara mainstream där det handlar mer om att ju sexigare desto bättre, är att jag får göra min grej. Jag behöver inte bli påtvingad någon image.

Därmed glider vi naturligtvis in på ämnet kommersialisering. Och även om hon skrattar lite när hon säger det – som i "kom igen nu, det tycker ju alla" – tvekar hon inte en sekund om att "kommersiell hiphop" är dålig.

– Att en genre blir mer kommersiell behöver inte nödvändigtvis betyda att den blir dålig. Varför ska man begränsa hur framgångsrikt någonting kan bli? Men det handlar om vad man gör när man hamnar där. Det finns många framgångsrika rappare idag men dom säger inget egentligen och det är slöseri.

Själv återkommer hon flera gånger till ordet respekt. Att få respekt för den hon är och det hon gör. Förmodligen för att hon gång på gång känt att hon måste bevisa mer som tjej. När hon gick med i hiphop-kollektivet Nacrobats med bland andra Pugslee Atomz, försäkrade hon sig om att de verkligen hade respekt för hennes musik och inte bara tog med henne för att de råkade behöva en tjej. – Ibland får man mer negativ uppmärksamhet, folk tror inte att en kvinnlig rappare kan vara bra och därför är dom skeptiska innan dom ens hört mig. Dom synar mig noggrannare men när dom sedan hör att jag är bra, då får jag mycket respekt.

Efter flera personliga album har hon nu bevisat vem hon är och vad hon kan. Och det är få som ifrågasätter henne idag. Eller som hon själv uttrycker det:

– Only the sky is the limit.

Sara Thorstensson

Yeah Yeah Yeahs

Lyckligare i L.A.

Yeah Yeah Yeahs slog igenom med dunder och brak för ett par år sedan. Tidningarna skrev om sångerskan Karen O:s kläder och den hipa New York-scenen. När bandet besökte Lund så fick Groove en liten pratstund.

Karen O låter riktigt uttråkad och pratar väldigt fort när hon väl säger något, annars är det mest ahm, ahas och yeahs. Hon lyckas också med det smått omöjliga konststycket att klämma in ett um mellan precis varje ord hon säger.

Var kommer titeln *Show Your Bones* från?

– En kompis berättade för sin 9-åriga son vad som händer när man stoppar fingrarna i väggtacket.

Och omslaget?

– Meningen var att våra fans skulle göra det, men vi fick in en 500–600 omslag och orkade inte gå igenom dom så en polare fick göra det. Det är en flagga och vi tyckte att färgerna stämde med musiken.

Innan Yeah Yeah Yeahs gick in i studion så lämnade Karen O sin hemstad New York för att flytta ihop med regissören och underbarnet Spike Jonze i Los Angeles. Hon säger att när hon först kom till LA så var hon väldigt deprimerad.

– Men det är inget jag vill prata om, allt är bra nu.

Så du är lycklig nu?

– Mmm.

Hur går det att hålla ihop ett band när man bor i olika ändar av landet?

– Vi träffas faktiskt mer nu än när vi bodde tre gator ifrån varandra. Det blir liksom mer gjort nu, nu träffas man för att jobba och gör det också, förut så... you know...

Karen blir tyst och jag tolkar det som att hon inte har mer att säga i ämnet. Jag ställer några frågor till och jag är inte helt säker på att hon lyssnar, en TV står på i bakgrunden och det känns som att den får mer uppmärksamhet. Men vi kommer till slut tillbaka till den senaste skivan och hur den kom till.

– Det var inget lätt album. Vi började med noll, improviserade en massa och skrev allt i studion. Väldigt utmanande och jobbigt, you know.

Är du nöjd med resultatet då?

– Ja, men när jag tänker på inspelningen, så var det var inget kul precis. Troligtvis inte något jag vill gå igenom igen.

Hur blir det live då om låtarna är improviserade i studion?

– Dom har fått ett eget liv på scenen och har utvecklats väldigt. Dom här låtarna är helt upp och ner jämfört med förra plattan. Det låter helt annorlunda.

Är det viktigt för er att spela live?

– Förut var det det, men nu... jag vet inte, jo men det är det nog. Jobbigt dock.

Jag frågar om framtiden och det låter som att det inte är något som hon ser fram emot.

– Meningen är att vi ska börja med nästa skiva i december, men vi får se hur det går. Just nu har jag ingen lust alls.

Yeah Yeah Yeahs kom som en frisk fläkt på en allt mer stagnerande scen, de blåste fram med sin ilska, pop-orienterade New York-rock och ruskade om oss. Men nu får jag intrycket av att de redan tröttnat och blivit uppätta av en bransch de aldrig försökte bli en del av. Men så är det ibland, och det enda vi kan göra är att hoppas att Karen hade en dålig dag och de går in i studion i december som planerat och ruskar om oss igen.

Mathias Skeppstedt

Shave your Style™

Braun cruZer³

Raka, styla, trimma 3-in-1

Tvättbar!

1 Raka

Fjädrande
skärblad för
en behaglig,
nära rakning

2 Styla

Två trimsaxar för:
1. Skarpa konturer
2. Stora områden

3 Trimma

Tillbehör för att
bibehålla önskad
skägglängd

BRAUN

blågult guld

Ana

– Jag brukar för det mesta hamna i E-moll eller A-moll. Men mitt favoritackord är för tillfället Fiss-maj, tror jag att det heter.

Ana Johnson berättar vilka ackord hon använder mest på gitarren när hon skriver låtar. Men än så länge spelar hon inte live. Hon tränar stenhårt och är en sån perfektionist och vill inte visa upp sitt gitarrspel förrän hon tycker att hon kan ordentligt.

Plattan *Little Angel* har tagit tid att göra. Inspelningarna startade i januari 2005. Mycket på grund av att tid inte funnits.

– Jag har varit en hel del i Japan och jobbat, säger Ana. Där är det väldigt annorlunda mot här i Sverige. Man tar musiken på ett större allvar där. Arbetsmoralen är ibland skrämmande, skrattar Ana.

– Fansen är mer dedikerade. Journalisterna mer pålästa. Dom läser varenda lilla ord som skrivits om en för den minsta intervju. En annan orsak till att det dragit ut på tiden är att jag inte haft någon inspiration och att allt i livet i stort inte varit så himla bra på alla fronter.

Anas första fullängdsskiva *The Way I Am* kom 2004. På den fanns monsterhit-ten *We Are* som medverkade på soundtracket till *Spindelmannen 2*.

Vad var svårast med den här plattan?

– Man har ju sina personliga murar. Försvarsmurar. Jag är en sån som stängt inne mycket och hållit det för mig själv. Folk kommer till mig när dom har problem eller behöver prata. Det har varit svårt att ändra på. Och givetvis har det färgat skivan också.

Vilket är ditt favorittextämne förutom kärlek?

– Jag skriver inga låtar om kärlek. Mer livsöden. Andras, mina egna och imaginära. Vardagssaker. Jag berördes mycket av en artikel jag läste om Annika Östberg [svenskan som sedan många år sitter fängslad i Kalifornien]. Men jag står ju inte på barrikaderna direkt, fortsätter Ana. Istället försöker jag beröra med min musik.

Under november och framåt åker Ana på svensk klubbturné med band landet runt och förhoppningsvis tillbaka till Japan under nästa år.

Per Lundberg GB

Miss Li

Miss Li är Borlängetjejen Linda Carlsson som tröttnade på sin hemstad, flyttade till Stockholm, köpte ett piano, lärde sig spela på det och några månader senare får släppa en skiva. Och jag lär inte vara den enda som är glad över att det gick som det gick.

För när löven, bokstavligt talat, rasar av träden och halsduken känns alldeles för kort, finns det inget som får en på så bra humör som Miss Li och hennes sprakande pianopop. Med en röst som känns besläktad med både Janis Joplin och Karen O i The Yeah Yeah Yeahs sjunger hon med intensitet och energi om allt från små till stora känslor och om det som ryms däremellan.

På hennes My Space-sida ligger sedan ett tag den svängiga singeln *Oh Boy* upplagd och i slutet av november släpps debuten *Late Night Heartbroken Blues* på skivbolaget National.

Men till skillnad från i sagorna finns det i det verkliga livet motgångar också: Stockholm var både kallt och hårt när Linda flyttade dit och hennes mål – att satsa på musiken – inte det enklaste att uppfylla. – Den första tiden spenderade jag på olika showjobb å la Wallmans Salonger men kände ganska snabbt att det var något annat jag behövde för att må bra.

I samband med flytten hade många av banden hon varit med i lösts upp och hon upptäckte att det var väldigt länge sedan hon

skrev musik. Så hon köpte ett piano, trots att hon inte spelat sedan hon gick i grundskolan och då varit tvungen att gråta sig igenom flera lektioner innan hennes mamma till slut lät henne sluta och började skriva låtar. Och det är här, vid denna tidpunkt, man hittar Miss Li idag.

– Jag tycker själv att min musik är väldigt enkel och det handlar så klart om att jag nästan precis hittat den och lärt mig spela den. Men jag tror också att detta gör att alla kan ta åt sig den, och bli glada av den.

Men det är också i detta charmen ligger, i enkelheten och det nästintill banala som samtidigt lyckas vara både glatt och dansant. Linda pratar själv om gnistan i musiken som kommer från det spontana och från känslan att "det blir vad det blir". Att man inte får ta för många omtagningar eller putsa för mycket på låtarna.

Hon har redan bestämt hur hon ska presentera låtarna för musikerna dagen innan, när det blir dags för nästa skiva att spelas in. Och hon har också bestämt var någonstans hon helst skulle vilja spela sin musik.

– Jag skulle kunna säga Wembley eller något sådant ställe eftersom alla vill spela där, men det skulle inte vara sant. För jag skulle helst vilja göra en konsert på ett sunkigt litet blueshak i New Orleans, där jag kan komma nära publiken.

Linda Hansson

Maia Hirasawa

Hon öppnade sin sida på Myspace i vintras och har fått en massa besökare. Singer/songwritern Maia Hirasawa, uppvuxen i Sol-lentuna norr om Stockholm är en eftertraktad artist. Skivbolagen står i kö efter *The My New Friend-EP*.

En blåsig dag i mitten av oktober hälsar jag på Maia Hirasawa i hennes lägenhet på Lilla Essingen, utsikten är fin och hon låter nöjd när hon berättar hur hon kan njuta av årstidernas skiftningar från sitt fönster.

Egentligen lossnade det i Indien när Maia Hirasawa var där och jobbade. Hon var där mycket för att ta en paus från musiken och de många olika band hon var del av.

– Jag kände att jag behövde tid att tänka, hade aldrig riktigt sett att det är det här jag ska göra när jag blir stor. Men när jag var där förstod jag att det är det jag måste göra, säger Maia Hirasawa på sitt stillsamma men självklara sätt. Hon är inte försiktig, inte blyg, bara stillsam.

Sedan hon kom hem från Indien tvivlar hon inte "en sekund" på att det är musiken hon vill syssla med. Det är ett och ett halvt år sedan och det har minst sagt gått bra. Hon säger själv att allt känns så enkelt.

Hon är en del av Hello Saferides band och har under året också agerat förband på Hello Saferides spelningar men det började med att hon gjorde någon konsert helt själv med gitarr. Då fastnade hon för det sättet att göra musik och sedan har det "bara utvecklats".

– Nu vet jag precis hur jag vill att det ska låta. När jag väl hittade det, det var då det började gå bra. Jag vill gärna att man ska bli berörd av min musik, gärna glad, lekfullt på något sätt, men samtidigt lite vasst. Det får inte bli för fint heller, säger Maia Hirasawa som när hon skriver sin musik ofta tänker sig en hel symfoniorkester även om det inte är så hon spelar in musiken.

Hon blandar också in det klassiska och lite spår av jazz, hon poängterar att hon "ändå har ett småjazzigt sätt att sjunga på".

– Det där med symfoniorkestertänkandet har kommit de senaste månaderna. Jag vet inte var jag fått den inspirationen från. Jag har lyssnat väldigt lite på klassisk musik men vill att det ska vara pampigt och höjden av pampighet, det är en symfoniorkester.

Martin Röshammar

Mona Nylin

Ibland kan man höra en låt, en EP, en platta, som vid första lyssningen kan tyckas ordinär. Till dess man hör något som tar tag i en, exempelvis en röst.

En röst som kan lyfta allt, som, känns det som, inte har några begränsningar, som kan bära både musik och lyssnare.

Som Mona Nylins.

Mona Nylin är etablerad sedan länge, som konstnär. EP:n *Child of God* är dock det första officiella musikaliska avtrycket i hennes karriär. – Både konsten och musiken har funnits i mitt liv sedan jag var barn, och det har aldrig funnits något annat jag velat göra. Jag uppträdde tillsammans med mamma och pappa när jag var liten. Och i vuxen ålder, strax innan pappa gick bort, började han och jag spela ihop igen. Det tog mig flera år efter hans död innan jag kunde fortsätta framträda.

Det är alltså inte så att Mona helt abrupt kastat sig in i en musikalisk karriär. Musiken har konkret funnits i bakgrunden hela tiden, något som nästan ser ut som ett planerat sätt av anpassning, att skynda långsamt.

– Runt 2001 bestämde jag mig för att bara satsa på eget låtmateriel. Med hembrända CD:n *Mona ensam* gjorde jag åter entré på scenen.

Därefter följde ytterligare tre hembrända CD:s. *Child of God* är den första officiella skivan med distribution och promotionbolag i ryggen.

Det skulle kunna vara lätt att avfärda *Child of God* som en platta i mängden i singer/songwriter-genren. Men det som först tar tag i en är Monas kraftfulla röst som leder vägen och får en hitta det unika i låtarna. – Jag lärde mig att använda rösten på olika sätt under min musikaliska utbildning. Känner mig rätt nyfiken på om lyssnare märker hur olika jag använder rösten i dom olika låtarna. – Jag hoppas att det ska bli en fullängdsskiva nästa höst, absolut senast nästa vår. Det är svårt att säga. När jag tänker på hur lång tid det tog med fyra låtar inser jag att det kan komma att ta tid att arrangera, mixa och mastra tio-tolv som krävs för en fullängdare.

Magnus Sjöberg

T-shirts från unga designers

t-shirtbutiken.se

vi hjälper er med

CD pressning mm

CMM GROUP
- CD and DVD duplication services

tel 08-545 706 70
info@cmmgroup.se
www.cmmgroup.se
Torshamnsgatan 39
box 1017, 164 40 Kista

Tämligen sorglösa

Michele Stodart och Angela Gannon, de kvinnliga delarna av The Magic Numbers, är bakis den här dagen på ett hotellrum i Stockholm. De ramlade hem fyra på natten efter spelningen på Debaser och nu ser de en aning slaka ut. Vi nöjer oss med det.

Men precis som när det handlar om intrycket man får av att lyssna på The Magic Numbers, på skiva och på scen, verkar de vara tämligen sorglösa. De njuter verkligen av att spela musik och att kunna leva på det.

Förra våren kom bandets första skiva och den hyllades sönder och samman men till skillnad från andra som råkat ut för samma behandling känns det som om The Magic Numbers klarat sig tämligen oskadda. Musiken på uppföljaren *Those the Brokes* är inte så där svullen, spretig och nervöst hybriddoftande som på många andra ”den svåra andra skivan”. Tvärtom är de perfekta popmelodierna, stämsången och glädjen fortfarande det som möter lyssnaren.

– Vi hade ingen riktig plan, vi ville bara spela in låtarna. Vi kände att vi var redo och vi ville höja nivån på det mesta, inte minst produktionen. Den nya skivan skulle låta bättre och mindre behärskad, säger sångerskan och percussionisten Angela Gannon och berättar om de sex

veckorna då de bara kunde koncentrera sig på skivan i en studio i New York.

– Ja, vi kunde verkligen fokusera på skivan och vi har blivit mycket tajtare som band. Live låter vi hårdare och kanske snabbare på något sätt, det där ville vi få fram på skivan, säger basisten och keyboardisten Michele Stodart.

De båda långhåriga tjejerna poängterar att de hoppas att de inte förändrats speciellt mycket av framgångarna som bland annat tagit dem till spelningar som förband till U2 och massor av sålda skivor och hyllningar, hyllningar och åter hyllningar. De får göra det de drömt om men gör allt för att inte bli kaxiga och världsfrånvända. Och det där stämmer nog, jag vet inte hur de är mot sina gamla vänner, men i ett sterilt hotellrum i Stockholm är de i alla fall mest som vilka fnisiga, bakfulla musiker som helst.

– Den press vi har känt på oss är från oss själva. Vi bryr oss inte om alla de superlativer som kastades efter oss efter första skivan och struntar i om det vänder. Vil-

ket det säkert gör, så funkar musikvärlden och musikjournalistiken, säger Angela Gannon.

– Jag har fortfarande inte vant mig vid att se mig själv på tv, jag blir sjuk av att se mig själv faktiskt. Det vänjer jag mig nog aldrig vid. Jag vet vem jag är och jag är inte den personen. Det är lite överkligt alltihop och vi behöver varandra för att inte förändras alltför mycket. Men vi gör ju intervjuer för att nå en större publik och för att nå ut med vår musik. Vi är ju ändå samma långhåriga typer som innan, säger Michele Stodart och brister ut i ännu ett långt gapfniss.

– Musikaliskt är det mesta samma också. Det handlar om att vi fyra lirar ihop. Men vi var nog lite mer avslappnade i studion den här gången, menar Angela Gannon. **Jag kan inte riktigt höra den koppling till The Mamas And The Papas som de flesta andra musikkritiker verkar tycka är så självklar.**

– Visst har vi hört deras låtar och tycker om dom, men vi lyssnar aldrig på dom.

Jag undrar faktiskt ibland om folk lyssnar på vår musik. Vi låter ju inte som dom. Det är nog bara att det är två killar och två tjejer och mycket hår. Det är mil mellan hur våra två band låter. Självklart vill alla sätta en stämpel, göra en jämförelse som man kan hålla sig till sen, men det är verkligen ett tecken på lathet, säger Michele Stodart och fortsätter:

– Det är klart att man alltid jämför, visst gör jag det även med The Magic Numbers. Men det är en underlig tanke att jämföra helt ny musik med gammal musik. Är verkligen folk öppna för ny musik om de alltid jämför med något annat? Den typen av stämplar begränsar ju bara ditt lyssnande. Jag tycker inte om att beskriva vår musik, lyssna själv. Vad tycker du att vi låter som, säger Michele Stodart och en låååång, slingrig musikkusssion tar sin början. Mer om den kan du läsa om på www.groove.se.

Martin Röshammar

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

GEMINI FIVE "BLACK ANTHEM"
NYA SINGELN FRÅN SVERIGES BÄSTA
BAND I GOTISK OCH GLAMMIG HÄR-
ROCK! INKLUDERAR DEN GRIMMA
VIDEO PÅ LÅTEN SOM BONUS! HAR
TURNERAT MED BLA. HARDCORE
SUPERSTAR OCH 69EYES.
WILD KINGDOM / KINGD2ACD

TWISTED SISTER "A TWISTED CHRISTMAS"
DETTA VÄRLDSBAND INOM HARDCORE ALA 80-
TAL FRÅN NEW YORK HAR VÄLT ATT AVSLUTA
KARRIÄREN OCH TACKA FÖR 30 MED ETT
JULALBUM! 10 VALKANDA JULSÅNGER I
HARDCORESTÄPPNING! FRAM MED
GLOGGEN, FÖR NU ÄR DET JULFEST!
DEMOLITION / DEMCD159

BLACKMORES NIGHT "WINTER CAROLS"
EN SAMLING KLASSISKA JULSÅNGER OCH
KÄS HAR PÅ RITCHIE BLACKMORES
STILJRENA OCH ATMOSFÄRISKA
MEDELTIDIG FOLKMUSIKALISKA SÅTT!
ÅRETS BÄSTA JULPLATTÅ!
AFM / RMCD08

QUIET RIOT "REHAB"
KEVIN DUBROW OCH HANS MÄNNAR ÄR
TILLBÄKS MED ETT NYTT STUDIOALBUM
EFTER 4 ÅR! QUIET RIOT SÅLDE MULTI
PLATINUM PÅ 80-TALET MED HITPLÅT
TAN "METAL HEALTH" OCH DETTA ÄR
SAMMA FINA HARDCORE!
DEMOLITION / DEMCD1

VIXEN "LIVE & LEARN"
HARDCOREBRUDARNA FRÅN
80-TALET ÄR TILLBÄKS MED SITT
FÖRSTA STUDIOALBUM PÅ 8 ÅR!
PRODUCERAT AV DENNIS MCKAY (DAVID
BOWIE) SÅ DET LÅTER SÅ KLART
STRÅLANDE! KLASSISK VIXEN-ROCK!
DEMOLITION / DEMCD154

STREET DOGS "FADING AMERICAN DREAM"
"KALAS-PUNK" MED FÖRÅNDRINGAR
MURPHYS "POGUES" FÖRORDNINGAR
OCH MIGHTY MIGHTY BOSSTONES!
DU DESSA BAND ÄR DETTA ETT GIVET
DRT / DRT445

I "BETWEEN TWO WORLDS"
DET NYA BÅNDET FRONAT AV "ABBATH"
FRAN IMMORTAL! TILL SAMMANS MED
FÖRFRÅN CORRODOCH OCH ENBLA
VAD ÄR DETTA ALLTÅ MINST SÅGT EN
SUPERGRUPP! (FRUTAT) NORSK METAL
NUCLEARBLAST! / NET1500

EDGE OF SANITY "WHEN ALL IS SAID"
DEN ULTIMATA SAMLINGEN AV ETT AV
VÅRT LANDS STÖRSTA OCH FÖRSTA
DEATH METAL-BAND! GRIM
DOKUMENTATION! ÖVER 2,5 TIMMAS
SPELTID + TIOCK BOOKLET, DUBBEL-CD
TILL ENKELPRIS! ALLT REMASTRAT AV
DAN SWANO HIMSELF!
BLACK MARK / BMCD185 / BMCD186

SABATON "ATTERO DOMINATUS"
SVERIGES JUST NU SNABBAST VÄXANDE
OCH BÄSTA HEAVY METAL-BAND! MER!
AKTUELLA ÄN NÅGONSIN MED SITT NYA
ALBUM PÅ TOPPLISTAN OCH
JÄTTETURNE I SVERIGE OCH HELA
RESTERANDE EUROPA! ETT BEGERTÅ
HAR BÖRJAT!
BLACK LODGE / BLCD0037CD

WUTHERING HEIGHTS "SHADOW CABINET"
ÄNTLIGEN ANDRA ALBUMET FRÅN DETTA
SVERIGANA SVENSKA HARDCOREBAND!
MED LANDETS BÄSTE SÄNGARE NIS
PATRIK JOHANSON (ASTRAL DOORS, SPACE
ODYSSEY) BAKOM MIKROFONEN SÅ KLART!
LOCOMOTIVE / LM320

ARMAGEDDON OVER WACKEN 2005
DUBBEL-DVD FRÅN WACKEN-
FESTIVALEN 2005! LIVE MED
CANDLEMASS, MARDUK, MORGANA
LEFAY, DISSECTION, EDGUY, OVERKILL,
STRATOVARIUS, ACCEPT, SAMUEL
METAL CHURCH, KREATOR, M.F.L.
+ MASSOR AV BONUS FOOTAGE!
ARMAGEDDON / AMCD050

LADDA NER COOLA RINGSIGNALER!

Skicka JOIN SOUND i ett sms till 72401 så får du en gratis
lista på ringsignaler med bla Candlemass, Dimmu Borgir,
Hammerfall, In Flames, The Kristet Utseende, Nightwish
och Sabaton direkt till din mobil.

Butik: Stora Nygatan 18, Gamla Stan, Stockholm
www.soundpollution.se

TWO GALLANTS (US)

W/ COLD WAR KIDS (US)

14/11 LUND, MEJERIET

15/11 STOCKHOLM, DEBASER

16/11 GÖTEBORG, PUSTERVIK

SUFJAN STEVENS (US)

W/ ST. VINCENT (US)

15/11 STOCKHOLM, BERNIS

THE ANSWER (UK)

15/11 GÖTEBORG, STICKY FINGERS

16/11 STOCKHOLM, DEBASER

19/11 MALMÖ, KB

DAMIEN JURADO (US) W/ J. TILLMAN (US)

18/11 GÖTEBORG, PUSTERVIK/WOODY WEST

19/11 STOCKHOLM, KÄGELBANAN

20/11 LUND, MEJERIET

TUNNG (UK)

23/11 STOCKHOLM, DEBASER W/ KISSING MIRRORS (US)

24/11 GÖTEBORG, PUSTERVIK/SKIPPERY PEOPLE

CANSEI DE SER SEXY (BRA)

W/ THE ROGERS SISTERS (US)

24/11 STOCKHOLM, DEBASER/STOCKHOLMSNATT

MABD

W/ VINCENT VINCENT AND THE VILLAINS (UK)

24/11 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS

BADLY DRAWN BOY (UK)

28/11 STOCKHOLM, NALEN

GUILLEMOTS (UK)

28/11 STOCKHOLM, KÄGELBANAN

[INGENTING]

30/11 STOCKHOLM, SÖDRA TEATERN

JUANA MOLINA (ARG)

1/12 GÖTEBORG, STENHAMMARSALEN

2/12 STOCKHOLM, SÖDRA TEATERN W/ J. YORKSTON (UK)

LILY ALLEN (UK) W/ CATS

2/12 STOCKHOLM, BERNIS

WOVEN HAND (US) W/ ANDI ALMQVIST

1/12 MALMÖ, KB

2/12 GÖTEBORG, STICKY FINGERS

3/12 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS

LISA MISKOVSKY W/ THOMAS DYBDAHL (NO)

4/12 STOCKHOLM, CIRKUS

THE PLAN

7/12 STOCKHOLM, SÖDRA TEATERN

LOVE IS ALL

8/12 STOCKHOLM, DEBASER/STOCKHOLMSNATT

TIMO RÄISÄNEN

13/12 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS

FÖR INFO OM DESSA SAMT FLER TURNÉER SAMT ÅLDERSGRÄNSER, TIDER, BILJETTER & FLER KONserter: WWW.LUGER.SE

LUGER

ARCHIE BRONSON OUTFIT
Derdang Derdang

LP & CD

www.archiebronsonoutfit.co.uk**ARCTIC MONKEYS**
Whatever People Say I Am,
That's What I'm Not

LP & CD

www.arcticmonkeys.com**BONNIE 'PRINCE' BILLY**
The Letting Go

LP & CD

www.bonnieprincebilly.com**FRANZ FERDINAND**
You Could Have
It So Much Better

LP & CD

www.franzferdinand.co.uk**JUNIOR BOYS**
So This Is Goodbye

2xLP & CD

www.juniorboys.net**JUANA MOLINA**
Son

2xLP & CD

www.juanamolina.com**PSAPP**
The Only Thing I Ever Wanted

LP & CD

www.psapp.net**JAMES YORKSTON**
The Year Of The Leopard

2x10" LP & CD

www.jamesyorkston.co.ukwww.playgroundmusic.com

playground

Domino

www.dominorecordco.com

Magda

Älskar varma ljud

Hon är en av de mest efterfrågade DJ:erna i världen för tillfället, släpper skivor på ett av de mer hajpade technobolagen och har precis startat eget.

Det var i början av 90-talet hemma i Detroit som Magdalena Chojnacka testade att DJ:a som en kul hobby. Efter att hon lärt känna DJ Minx blev det mer seriöst. Minx hade börjat spela skivor på 80-talet tillsammans med techno-DJ:er som Kevin Saunderson och Derrick May. Eftersom hon tröttnat på hur svårt det var att ta sig fram om man var tjej i branschen startade DJ Minx nätverket Women on Wax.

– Runt 1994 träffade jag DJ Minx som försökte hitta tjejer som var intresserade av att spela skivor med henne. Vi var tre–fyra stycken och jag var riktigt dålig. Men det verkade spännande så jag hängde ändå på. Det var skönt, obesvärat och jag fick lära mig i min takt. Efter ett tag började jag spela på fester. Starten när vi bara var tjejer var viktig för mig på den tiden.

Efter Detroit flyttade Magda till New York och bodde där i några år. Det var där hon lärde känna människorna kring det bolag hon idag släpper skivor på: Richie Hawtins M_nus. Tillsammans med M_nus-killarna bestämde hon sig sedan för att spana in den växande scenen i Berlin.

I dag bor hon i den tyska huvudstaden och är ett av de starkast lysande namnen på den lilla stjärnhimmel som stavas minimal techno. Hela sommaren har varit en enda lång turné med DJ-spelningar berättar Magda på telefon från Ibiza. Och visst har hon haft fullt upp. Hennes debuttolva *Stop* kom förra året. Efter det har hon turnerat runt som ”M_nus-DJ” i hela världen och ridit på den massiva våg av uppmärksamhet som riktas mot den minimala technon och kanske framför allt mot M_nus. Men hon har också haft fullt upp med att färdigställa sin första DJ-mix-CD *She's a Dancing Machine*.

– Titeln har jag tagit från en gammal Jackson 5-låt. Jag ville att skivan skulle vara kul och inte bli för seriös.

Har inte Troy Pierce gjort en låt som heter så under sitt Slacknoise-alias?

– Jo, men han har också snott det från Jackson 5, haha!

Förutom titeln är det inte mycket Jackson 5 på *She's a Dancing Machine*. Det handlar om minimal mörk techno som är ytterst effektiv på dansgolvet. Hennes egna och M_nuskompisarna Marc Houle, Troy Pierce och Richie Hawtins låtar dyker upp på flera ställen i låtlistan. Förutom oväntade detaljer som Portion Control och Larry Heard är det oerhört mycket minimaltechno. Oerhört mycket!

Mixen är gjord i datorn, med programmet Final Scratch. Med det har Magda klippt sönder varje låt i små, små bitar och sen klippt ihop dem, precis så som hon vill ha dem. Vilket denna gång resulterat i mer än 70 låtar på en enda CD.

– En vanlig DJ-mix med fjorton spår funkade för andra, men för mig skulle det vara trist. Jag måste ta bort saker jag inte gillar i låtar och klippa ihop små snuttar

med varandra. Det gör det hela mycket mer intressant.

Spelar du lika korta loopar och editerade bitar när du spelar ute också?

– Inte riktigt, men jag använder mig mycket av tekniken och ser ingen anledning att inte DJ:a utan vinyl. Jag har alltid med en back vinyler ifall datorn skulle krångla, men annars föredrar jag Final Scratch-DJ:andet. Folk brukade reagera förut, men nu spelar det ingen roll för dom om man DJ:ar vinyl eller digitalt.

Länge var Magda ”bara” DJ och en av medlemmarna i bandet Run Stop Restore – tillsammans med Marc Houle och Troy Pierce. Men för fyra år sedan började hon producera techno på egen hand. Första resultatet blev alltså *Stop*-tolvan med ett varmt och fylligt basdominerat minimal-sound.

– Jag gillar analoga syntar för deras varma ljud. Men i och för sig tror jag att man kan göra bra musik på vilka maskiner som helst. Det handlar bara om att vara duktig på att skriva låtar! Fast jag

är fortfarande mycket mer DJ än producent.

Av alla låtsnuttar på *She's a Dancing Machine* är fyra helt hennes egna, bland annat *Black Leather Wonder*. Det är Magdas senaste släpp och för ovanlighetens skull inte på M_nus. Den är Magdas bidrag till tolvan *Spaceships & Pings* som är första skivan någonsin på M_nus underetikett Items & Things. Den har Magda startat tillsammans med de ständigt återkommande vännerna Troy Pierce och Marc Houle.

– Mycket av det jag spelar ute och det vi producerar passar inte riktigt på M_nus. Så vi tänkte att det vore kul att ha ett eget bolag där vi kunde släppa lite av varje.

Varje ny skiva på Items & Things kommer att ha ett nytt tema. På *Spaceships & Pings* var det space disco, nästa gång blir det acid house och längre fram blir det olika remixprojekt berättar Magda entusiastiskt.

Mats Almegård

Tina Winkhaus

Nelly Furtado

Musikalisk kärleksaffär

Nelly Furtado är singer/songwritern som kom ut som r'n'b-tjej i somras. Eller är hon hiphoptjejen som fuskat som singer/songwriter?

Hon har alltid framhållit sin bakgrund som viktigaste inspiration för musiken hon skrivit. Med föräldrar från Portugal och en uppväxt i Toronto i Kanada har Nelly Furtado alltid skapat mellan de olika kulturerna.

Men frågan är ändå om hon inte pratat extra mycket om sin bakgrund sedan albumet *Loose* släpptes tidigare i somras? Anledningen? Att precis som J-Lo med sin *Jenny From the Block* visa att hon inte glömt gatan och att hon är nere med hiphopen?

Något åt det hållet. För som de flesta redan vet är det inte blek Roxette-powerpop och listvänlig singer/songwritermusik på nya skivan. I stället har Nelly Furtado vänt sig till Timbaland. Han är ett säkert kort när det gäller att koka ihop dansvänlig och supersvängig musik på gränsen mellan r'n'b och hiphop.

Hade någon frågat mig i våras om jag ville intervju Nelly Furtado hade jag kanske svarat ja för att vara artig. Men förmodligen inte. Hennes båda tidigare skivor *Whoa Nelly!* och *Folklore* är inte direkt med på listan jag skulle ta med till en öde ö. Men fan vet om jag inte (i alla fall just nu) skulle ta med *Loose* dit.

Anledningen till det är ett par högefektiva låtar signerade Nelly i samarbete med Timbaland. Första gången jag hörde *Maneater* dåna ur en radio gick jag nästan ner i brygga över detta discomonster. Så jag bestämde mig för att ringa Nelly Furtado och prata lite om nya skivan och försöka styra runt de värsta folkloregrunnen. Men trots att jag nästan tagit skepparexamen visade det sig vara rejält svårnavigerat.

– Min bakgrund märks helt klart på nya skivan. Eller i alla fall att jag kommer från en kulturellt blandad bakgrund. Det hörs i musiken att jag är öppen för andra kulturer och andra intryck, säger hon på en skrapig telefonlinje från Los Angeles. Eh, okej. På vilket sätt tycker du att det hörs?

– Ja, till exempel *No Hay Igual*. Där sjunger jag på spanska och det är min version av reggaeton som hördes överallt i Miami. Portugisiskan kommer från hjärtat eftersom det är mitt första språk och jag känner mig som en portugisiska på insidan. Därför ligger spanska väldigt nära också. Jag kom på att jag tycker bäst om att sjunga på portugisiska och spanska, medan engelska är bäst för rap.

Lyssnar man på *Folklore* är steget ändå rätt långt till *Loose*...

– Ja, men jag började som rappare och urban-tjej en gång i tiden med tripphopbandet Nelstar. Så det är där jag har mina rötter. På nya skivan drog jag på mig hiphopskruden igen. Det var coolt att få visa mina urbanfjädrar igen. Imponera lite på andra och visa att jag kan rappa också.

Större delen av *Loose* spelades alltså in i Miami. Men först åkte Nelly Furtado från hemstaden Toronto till London och Los Angeles för att jobba på albumet. Men det var först när hon träffade Timbaland i Miami som hon kände att hon hade hittat fram till det sound hon ville att *Loose* skulle ha.

Ingen kan väl ha undgått hans produktioner för Missy Elliott, Justin Timberlake, Aaliyah – eller de skivor han gjort tillsammans med Magoo för den delen. Timbaland är en riktig partytricksare och Nellys magkänsla visade sig vara helt klockren. Tillsammans har hennes låtmateriell och starka röst och hans finurliga beats och snygga ljud smält ihop till en riktigt stark r'n'b-skiva.

– Med Timbaland kan man aldrig veta vad som ska hända. Det tycker jag är underbart. Det blir så oförutsägbart.

Det var dock inte första gången de möttes. För några år sedan besökte Nelly Furtado Timbalands studio och det tog inte lång tid innan hon stod i sångbåset och sjöng in till en remix på Missy Elliotts *Get UR Freak On*.

– När jag kom till hans studio första gången visade det sig att han samplat mycket av min musik och byggt nya låtar med mina som grund. Jag tror jag stod i sångbåset bara efter några minuter hos honom för hans musik inspirerade mig så mycket.

Så att du var tvungen att sjunga?

– Ja, på ett väldigt fysiskt sätt! Det blev remixen till *Get UR Freak On* och vi gillade det båda. Så vi fortsatt prata om samarbeten. Det känns som en musikalisk kärleksaffär för vi attraheras oerhört av varandra rent musikaliskt och det hörs i musiken tycker jag.

Vem bidrar med vad?

– Vi har en bra personkemi och vi tar fram det bästa hos varandra. Timbaland gör mig mer rytmisk och jag får honom att reflektera lite mer än vanligt. Vår relation reflekteras som sagt i musiken. Min favoritlåt på skivan är *Say it Right*, den är verkligen mystisk. Timbaland och

jag var på konstigt humör och satt och kollade Pink Floyds *The Wall* på en jättestor skärm mitt i natten. Låten skrev vi klockan fyra på morgonen. Den låter så konstigt som det var den natten.

Hände något ännu konstigare i studion?

– Det var redan första kvällen. Rytterna pumpade och det var oerhört intensivt. Då slog det plötsligt lågor ur högtalaren! Det var knäppt men samtidigt tog jag det som ett tecken på att vi var på väg åt rätt håll – att vi skulle få till något hett!

Det fick de verkligen. Att albumet är en kärleksaffär som är rätt fysisk går inte att undgå i låtar som *Promiscuous* och *Maneater* – det är låtar att lyssna på om och om igen, samtidigt som man dansar, sjunger eller bara studsar runt. Kanske inte så konstigt att Nelly Furtado valde att kalla skivan *Loose*, för det känns verkligen avslappnat och fritt.

– Miami fick mig faktiskt att känna mig frigid. Det var varmt och vackert och jag var omgiven av jämlikar. Det finns många latinos där och det var härligt att vara omgiven av så många latinokvinnor. Dom hade samma kurvor, kroppar och hudfärg som jag och det kändes bra. Jag kände mig delaktig och då var det lätt att koppla av och slappna av. Det fick mig att våga släppa kontrollen.

Betydde det något för dina texter också?

– De är mindre pretentiösa. Den här gången ville jag inte trycka dem i CD-häftet. *Loose* är mer rock'n'roll på så sätt att det är en skiva som ska få lyssnaren att känna något – inte sitta och fundera på texterna.

Förutom att texterna är mindre seriösa och musiken är mer inriktad på moderna sound inom r'n'b och hiphop finns det ytterligare saker som är lite annorlunda mot tidigare i Nelly Furtados karriär. Hennes röst låter mer varierad än någonsin: från viskande mjuk till rapande tuff och en rad olika uttrycksätt som ligger däremellan. Själv förklarar hon självklart att hon inte har förändrats av framgången.

– Timbaland lever som en rockstjärna. Han flyger runt i världen, bor i värsta palatset och kör runt i dyra bilar. I dag lever producenterna mer rockstjärneliv än dom som står på scen. Det var inget lustigt att någon kom förbi med en väska med pengar och ville ha lite beats.

Men du har inte förändrats?

– Nej.

Självklart är Nelly Furtado fortfarande den portugis-kanadensiska tjejen som gillar att umgås med familjen och skojarbråka med sin brorsa. Men sen nämner hon en sak som förändrat hennes värld mellan *Folklore* och *Loose*: hennes tvååriga dotter Nevis.

– När jag blev mamma vände det upp och ner på hela livet. Dagen hon föddes kände jag att jag kunde ha skrivit en vacker dikt för jag kände mig så delaktig med hela världen. Det var en underbar känsla. Att tillhöra en hel stam av mödrar runt världen. Jag kände mig mer komplett som kvinna, mer feminin.

Så man måste skaffa barn för att vara en "riktig" kvinna?

– Nej, självklart inte. Det är upp till var och en. Men så kändes det för mig, svarar hon trumpet.

Nellys teorier om kvinnlighet smakar lite för mycket biologism för mig.

– Du missförstår mig. Det har inget med att kvinnor ska vara hemma och föda barn. Det gör inte jag. Inte mina förebilder i livet heller – min mamma, mormor, gammelmormor. Dom var starka kvinnor som både var bra mammor och som samtidigt jobbade arslat av sig. Jag är en arbetande mamma och det är tufft, men samtidigt är det vad jag vill. Jag ser upp till starka, smarta kvinnor med egna åsikter.

Okej. Hade du någon artist som förebild när du växte upp också?

– Madonna.

Varför?

– Hon är också en hårt arbetande kvinna som dessutom är modemedveten och stilig. Madonna är så kreativ, både musikaliskt och imagemässigt. Hennes videor har väldigt ofta haft referenser till aktuellt mode och modern konst. Det gör dem relevanta på så sätt att dom är bilder av den tid vi lever i. Dessutom kan jag känna mig besläktad som kvinnlig artist som fått jobba hårt för att komma någonstans. Jag var inte direkt barnet som fick stepplektoner när jag var liten.

På tal om kända kvinnor: det har ryktats om en duett mellan dig och Paris Hilton?

– Eh, nej vi har inte någon duett på gång. Vi möttes i Miami när hon spelade in sitt album och hon är en mycket söt flicka. Jag önskar henne all lycka i världen.

Men ni ska inte samarbeta?

– Nej, men vet du? Det vore kul.

Mats Almegård

Tora Vinter

Med många järn i elden

Rysliga vindar och bleka tegelpannor. Möt solstrålen Anna Frost och hennes Tora Vinter på olika sidor av jordklotet. Uppslukad av musiken om än med perspektiv på tillvaron.

KRITVITA TUNNA MOLN BER närapå om ursäkt framför en massiv klarblå himmel. Anna Frost har seglat över Atlanten. Hon är fotomodell och tävlar i beachvolleyboll. Men någonting annat har tagit henne till Melbourne. Med bland andra en österrikisk trumslagare, en rysk vetenskapsman och flätade hiphopare reser sig Anna Frost upp från sofforna på Redbull Music Academy. På Danny Wangs uppmaning dansar de. Kropparna formar linjära stela rörelser efter jazzinfluerat funksväng. Det kallas voguing, och är hämtat från gaykulturen.

Ögonen glittrar. Anna Frost drar på smilbanden och tänker tillbaka på när Danny Wang besökte Göteborg.

– Han spelade disco och jag älskade det.

Den kinesamerikanska dansmusikfilosofen fortsätter att prata om tiden när MTV kom in i bilden. "Marknadskrafter segregerar lyssnarna och ser till att svarta lyssnar på hiphop och vice versa." säger Danny Wang, som refererar från H.C. Andersens saga *Näktergalen* till Bach. För att slutligen landa i ett budskap: "Åk hem med övertygelsen att repetition inte är tillräckligt." När han satt punkt för föreläsningen är Anna Frost kvick.

Lika brunbränd, decimetern längre. I färgglad klänning, vitkavaj med en stor

stickad scarf över axlarna frågar hon om Danny Wang minns deras samtal i Sverige. Det gör han. Anna Frost, mörkt tjockt buslockigt hår med ljusa slingor, säger att hon skulle vilja ha en workshop där han gick vidare med sitt resonemang. Några andra är inte lika intresserade. Baggy pants, keps och flåtor är provocerade, de tycker att Danny Wang driver en böagenda.

SCHEMAT SÄGER 29 SEPTEMBER 2006. Anna Frost har varit på akademien i sju dagar. Ytterligare en vecka står framför henne. Sisådär två år tidigare vaknade Anna Frost mitt i natten, och väcker Christoffer.

– Kan man göra så här? frågar hon sin pojkvän och berättar om sina tankar.

Christoffer, som gör musik under namnet Hird, hade nyss introducerat henne för musikproduktion. Anna Frost som tidigare målat, sytt kläder, provat åtskilliga sporter, exempelvis matchracing, och gör modelljobb säger:

– Jag har sökt något som man kan uppslukas av helt. Och har egentligen inte hittat det förrän nu. Jag är jätteglad och mår bättre än jag någonsin gjort.

Till en början satt hon för sig själv och experimenterade. I våras spelade Anna Frost för första gången upp sina låtar för andra än pojkvännen. Strax därefter sökte hon till Redbull Music Academy. Ansökan bestod av ett 15 sidor långt formulär med såväl personliga frågor som de om hennes musik. Flera dagar gick åt att klura på frågorna.

– När jag spelade upp det för någon förstär man att det finns en parallell funktion med musiken. Då börjar man brottas med kvalitet, säger Anna Frost.

Tora Vinter står det handskrivet på hennes demo *Sionice EP*, fyra melankoliska låtar med en djup ljudbild men med ganska vanliga analoga syntljud. Stilen kallas Detroit-techno och är den

som sägs ha mest soul. Moodyman, en av ikonerna från Detroit, presenterade och spelade Tora Vinter på klubben Nefertiti i Göteborg.

– Jag viftar inte demos i ansiktet på folk men jag har börjat ta med mig ett par i vissa sammanhang, säger Anna Frost.

ETT SÅNT DÄR SPRUDLANDE klangfullt ljud som bara drar all uppmärksamhet till sig. Jag kan inte låta bli att öppna dörren. Vänd från datorn står en kille med knutna nävar och pumpar underarmarna inlevelsefullt mot en annan person; han som trycker toner ur sin saxofon.

På akademins tredje våning finns rummen deltagarna kan använda för sina musikaliska möten. Väggarna är klädda i wellpapp med vågigt mönster. Varje rum är dekorerat med enskilda konstverk. Anna Frost varken hörs eller syns till på akademien idag. På väg ut från ett av rummen kommer brasilianska Fernanda och Musa från Johannesburg. De går ner för trapphuset till föreläsningssalen, som nu under lördagseftermiddagen är öde. Framför allt tyst. I den tvärsitsiga soffan, som annars besitts av föreläsare, slår de sig ner. På med hörlurar. Fernanda faller upp laptopen. Strålkastarna som rikts mot föreläsarna är släckta.

– Doot, dot, dooot, cut, säger sydafrikanen till Fernanda i onormalt hög samtalsvolym.

Hon nickar och justerar något på mjukvaran i datorn.

– Yeah, säger Musa som börjar sittedansa när jag bara kan anta att det låter som han tänkt sig i lurarna.

NÄSTA PERSON ATT GE SIN syn på musikerlivet förbereder sig genom att gå runt och sätta ut rökelse i lokalen. En karl är han, för några kvinnor intar aldrig föreläsarsoffan medan strålkastarna är tända och kamerorna dokumenterar, Carl McIntosh

från r'n'b-gruppen Loose Ends.

Om det låg disco i luften under förra lektionen, sätter den aromatiska doften nu tonen. Carl McIntosh berättar om sin karriär. När trummaskin och andra tekniska medel började användas i produktionen. "Vi ägnade en vecka på ett femsekunders intro. Och en dag på att skriva låten." I en secondhandsoffa ligger Anna Frost bakåtlutad. Hon skrattar till.

– Vi behöver öva, säger Carl McIntosh. Träna för er själva i hemlighet. Första gången någon annan hör er är första gången, men det ska vara den miljonte.

Han spelar upp några låtar. Anna Frost lutar sig fram och slår takten med läppglanset i öppen hand. "Det finns egentligen inget som heter tur", säger Carl McIntosh.

– Tur är det som inträffar när förberedelser betalar sig.

Anna Frost vet vad han pratar om. En gång blev hon utmanad att ställa upp i en aktietävling. Av 33 000 börshajar och nybörjare slutade hon, som tillhörde den senare kategorin, på 57:e plats. Anna Frost ringde upp Dagens Industri och bad dem skicka gamla nummer.

– Det är väl också en sän sak som folk säger att jag har tur med, men jag läste ju faktiskt. Jag hade ändå ansträngt mig, säger hon.

Nyligen spelades en av Tora Vinters låtar i radions P3. Men hennes bästa heter *Andra piren* och är ett minimalistisk technoepos. *Andra piren* för tankarna till filmen *American Beautys* ledmotiv – och historien om Kevin Spaceys initiativlösa figurs medelålderskris.

EN VIT ROCK STRÄCKER FRAM en fast arm och hälsar på en grå dams svaga leder. Från andra sidan korridoren knallar gångliga Anna Frost rakt fram till recep-

tionen. Klädd i jeans, svart skjorta med hög spetskrage ser hon till att det blir rätt, så att patienterna med frikort inte ska behöva betala. Anna Frost arbetar på Sahlgrenska hjärtmottagning, i egen-skap av legitimerad psykolog.

Under lunchen tar hon på sig en jacka, en ljusgrå ros är fäst på höger sida av bröstet. Vi promenerar runt till baksidan av sjukhuset. Busvindarna påminner om Australien. Anna Frost säger att resan gav henne vänner, inspiration, uppmunt-ran och respekt. Hittills under sina trettio-två år har hon varit med om en del.

– Jag gillar att jag är så envis för det tar mig hit och dit. Jag är väldigt öppen på att försöka ta till vara på möjligheter. Ibland går det verkligen åt skogen, men oftast så tar det en till fantastiska platser, säger Anna Frost.

Första delen av artistnamnet kommer från hennes farmor Tora. Hon hade alltid vackra kläder och smycken. På ett annat plan var de helt olika – farmor var hemmafru.

Vad tror du är skillnaden mellan era liv, nu när du är i 30-årsåldern och när Tora var 30?

– Jag tror att min farmor var ganska missnöjd med sitt liv. Och det är inte jag. Hon hade egentligen stora drömmar för sig själv som aldrig blev av tror jag.

Läpparna åtskiljs inte längre som de brukar.

– Hon dog av magcancer. Jag tänkte, även om jag bara var tretton, att farmor var ganska olycklig. För om man är olycklig så känns det i magen.

Rasten är till ända. Anna Frost återgår till patienterna på hjärtmottagningen. Etablerade producenten Compuphonic, som var med i Melbourne, är på väg hit för att samarbeta med Tora Vinter.

Johan Lothsson

Sheffield har sina traditioner. Pulp, Human League, Def Leppard och Autechre. Numera dominerar förstås Arctic Monkeys men hotas de inte lite av ett betydligt snyggare band, som beväpnat sig med charm och discopunk?

England är nog ett av de knäppaste länderna när det kommer till populärkultur. Allt är sensationer skrivet med versaler. The Long Blondes har det senaste året varit så flitigt omskriva i brittisk press att till och med jag vet vad de köper sina kläder, använder för sladdar och hur mycket pengar de erbjudits. Men efter en snabb avstämning med gruppens trummis, Screech, visar sig förstås inte mycket stämma.

– När det var som värst sades det att vi hade fått förskott på flera miljoner från i princip alla skivbolag. Medan vi knappt hade fått ett mejl från något av dom.

Att Englands musikpress går bananas innebär ju sällan att det de skriver om är något att ha och snabbt resulterar i ett sorgligt borttynande i en villa i Nowhere-shire. The Long Blondes tog sig istället sin tid. Sakta men säkert har de byggt upp en stadigare grund med små singelsläpp på

sitt egna skivbolag samt på det amerikanska skrammelpopbolaget What's Your Rupture? Debutskivan släpps på, i och för sig väldigt stora, indiebolaget Rough Trade.

– Det var en rätt märklig känsla att bli utnämnd till det bästa nya bandet innan vi knappt hade spelat in något. ”Hur i helvete vet du hur vi låter” hade jag lust att utbrista flera gånger när det blev för mycket.

Vari bottnar då hysterin? Kanske i deras stolpiga men ack så charmiga försök att göra 1981 påtagligt igen, kanske också i deras rotande i second hand-affärerna efter den perfekta cardiganen, för visst är de lika mycket stil som musik. De har förstås också belönats med en artikel i engelska Vogue.

– Visst gillar vi att ha en viss stil men inte är det något som vi någonsin tänkt på, säger keyboardisten/gitaristen Emma

Chaplin. Men vi kanske bryr lite mer än ett band som består av fem lads i fotbollströjor.

– Det har faktiskt varit lite av ett problem att vi är ett mixat band. Folk vill gärna kategorisera oss som ett tjejband, vad nu det skulle vara bra för, när vi inte är så tajta och superduktiga men råkar ha snygga jumprar. Det är faktiskt mer än irriterande när jag tänker på det. Jag menar Dorian och Screech är ju inte heller några supermusiker. Ingen av oss är det.

Några veckor efter jag pratat med Emma och Screech springer jag på sångerskan Kate Jackson i Brixton. Debutskivan, som de gjort tillsammans med ex-Pulp-medlemmen Steve Mackey och Londonklubben Trashes ena värd Erol, har precis mastrats och deras första riktiga turné inletts. Hon är förstås supernöjd med resultatet och pressen är stor

då deras förra singel faktiskt letade sig in på den riktiga singelförsäljningslistan ett par veckor.

– Visst det är skönt att allt är igång på riktigt nu. Fast igår var det lite läskigt när vi spelade i Leeds. Det vilar en förbannelse över bandet där. Det händer alltid något dåligt när vi är där. Vi var vi riktigt nervösa för vi visste ju att det alltid händer något. Mycket riktigt spiller jag ut en drink över Dorians alla pedaler precis när vi ska börja. Men ingenting gick sönder så vi slappnade av och trodde att det var lugnt. En bit in i setet så har scenen blivit ordentligt hal och plötsligt halkar Dorian och faller handlöst ut över staketet. Han är ju rätt lång så det såg ut som när man faller ett träd. Jävligt läskigt.

Fredrik Eriksson

WWW.MEGASTORE.SE
EN STOR BUTIK PÅ NÄTET

ginza.se

MUSIK • FILM • SPEL • BÖCKER
SKIVLAGRET
www.skivlagret.se

WWW.THEKNIFE.NET

THE KNIFE

Silent Shout - AN AUDIO VISUAL EXPERIENCE

50 MINUTER KONSERTFILM

I SURROUND 5.1 OCH STEREO

SAMTLIGA 11 VIDEOS

I BUTIK

8

NOVEMBER

FEATURING ABBATH & DEMONAZ OF *Immortal*

"Fiery, powerful and epic but not afraid of solos you want to air guitar to. Immense."

HAMMER(UK)

"Fans of BATHORY and IMMORTAL can breathe again: This album is what the "world of metal" is waiting for. Abbath is back – he's more gnarly, groaning and better than ever!"

HAMMER(GERMANY)

BETWEEN TWO WORLDS

**CD DIGIPAK
INCL. BONUS TRACKS
AVAILABLE!**

**OUT
NOW!**

MESHUGGAH NOTHING (re-release)

"Nothing" is unpredictable, sick as hell and more intense than ever!

**CD
+ BONUS-DVD**

**OUT
NOW!**

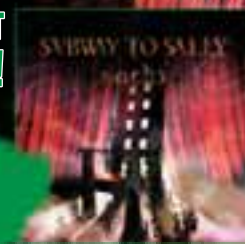
SUBWAY TO SALLY NACKT

A memorable unplugged concert, recorded live in Berlin!

3,5 hours of live and backstage footage!

**OUT
NOW!**

**LIMITED
DVD-DIGI + CD
OR CD-DIGI + DVD
AVAILABLE!**

**WATCH
OUT:**

THERION
Gothic Kabbalah

IN STORES:
11.01.2007

MNEMIC
Passenger

IN STORES:
18.01.2007

TAROT
Crows Fly Back

IN STORES:
18.01.2007

SIRENIA
Nine Destinies
And A Downfall
IN STORES:
25.01.2007

+++ DOWNLOAD EXCLUSIVE PRE-RELEASED TRACKS AT WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE +++

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:

WWW.NUCLEARBLAST.DE

NUCLEAR BLAST

CHECK OUT!

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 5000 CDs, Vinyl, T-Shirts, Longsleeves, Poster, DVDs... Or order free at
Nuclear Blast - Oeschstrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel. 07162-928026 - Fax 07162-24554 - email mailorder@nuclearblast.de

album

AN PIERLÉ & WHITE VELVET

An Pierlé & White Velvet

PIAS/BORDER

Hon har kallats för Belgiens svar på Tori Amos, och musikaliskt finns det stora likheter, men röstmässigt låter hon som en blandning av Sam Brown och Nina Persson. An Pierlé och hennes White Velvet bjuder på en spännande ljudbild där Ans sång och pianospel hela tiden ligger i grunden. Hon la med första skivan *Mud Stories* Belgien för sina fötter, och nu med tredje albumet är det dags att erövra resten av världen.

Låtarna är skrivna tillsammans med gitarristen Koen Gisen, som också är Pierlés partner i verkliga livet. Arbetet med denna skiva startade redan under våren 2005 då paret började fylla sitt hus med allsköns instrument, sträckvarter och inspelningsutrustning. Under hela inspelningsprocessen lyssnade paret på mycket musik för att finna inspiration. Särskilt nämner man Roxy Music, Talk Talk och Radiohead som inspirationskällor. De har lyckats förädla Roxy Musics konstnärliga lekfullhet, Mark Hollis (Talk Talk) känslomässigt ärliga texter och An Pierlé kallar själv sitt band för "ett Radiohead för tjejer". Det pendlar mellan sprött och tumultartat, men blir aldrig vare sig vekt eller konstlat. Inledande *Jupiter* hade varit en klockren radiohit med sina Coldplay-gitarrer om inte radion i Sverige varit så feg.

Tori Amos har på sina senaste skivor verkat lite matt och musikaliskt vilse. Hon får se upp, för An Pierlé vet var hon ska och väskan är redan packad. En av årets stora positiva överraskningar.

Thomas Rödin

BIRDFLESH

Mongo Musicale

DENTAL/TMC

Wilken cirkus! Jag finner inget annat sätt att beskriva Birdfleshs tredje studioalbum *Mongo Musicale*, helt enkelt hejdlöst rolig grindcore! De leker sig igenom 25 stenhårda, vansinnes-snabba låtar, en del inte bara några sekunder långa. Som den fantastiska *Victims of the Cat*, sex sekunder av avgrundsval och hysteriskt matande, avslutat med ett smågulligt "mjau mjau mjau", och jag bara ler.

Tror man att man ska mötas av den mer traditionella svenska grindcoren å la Nasum, blir man kanske besviken. Musikaliskt finns kanske vissa likheter om man letar noga, men Birdflesh förvänar en smula med att slänga in riktigt klatschiga refränger och svängiga riff, vilket kanske inte är något vidare "grindcore-igt". Men vad gör det, med grymt fantastiskt lättlitar som *Mongoloid Wannabe*, *Crocophile*, *Handicapitation* och *Dancefloor Dismemberment*. Huruvida det är politiskt korrekt kan kanske diskuteras, men enligt mig är det nästan värt att köpa plattan bara för lättitlarnas skull...

Petra Sundh

THE BOAT PEOPLE

Yesyesyesyesyes

FRUMPV/IMPORT

Efter ett par EP:s släpper nu australiensiska The Boat People sitt debutalbum *Yesyesyesyesyes*. På skivan finns klassiska poplåtar som skulle kunna beskrivas som någon slags korsning av Silverchair, Coldplay och Wannadies. Kanske låter det som en märklig korsning men när man hör skivan känns allt mycket klart. Inga konstigheter. Men varför konstla till det när musik faktiskt kan låta så här enkelt, så här bra?

Alessandra Johansson Cavalera

BILLY BRAGG

Volume II

COOKING VINYL/PLAYGROUND

Det är lite intressant att boxarna *Volume 1* och *Volume 2* faktiskt med var sin del sammanfattar de två sidorna av Billy Bragg man kan skönja. Den tidiga karriären mer råbarkade era, ofta med bara Billy och hans elgitarr, i *Volume 1*. Här på *Volume 2*, som startar med albumet *Workers Playtime* och går framåt, *Don't Try This at Home*, *William Bloke* och *England*, *Half English*, är ju visserligen själva låtarna ofta lika kantigt charmiga, men hela inramningen är också mer diversifierad, mer orkestrerad, lugnare.

Sedan slutet på 80-talet har Billy Bragg inte fräst lika mycket som tidigare, vilket jag saknat lite, faktiskt. Men han är fortfarande en fantastisk låtskrivare och vass textförfattare, vilket också givetvis märks med all önskvärd tydlighet i boxen – åtta CD och en DVD. Och på bonusskivorna som finns här till var och en av de officiella plattorna finns demoversioner på många låtar, med bara honom och elgitarr, och det känns som en liten befrielse på något sätt, liksom några låtar på den medföljande DVD:n (konserten från 1991 är lysande). För Billy Bragg kommer alltid till en del att vara den övertygade, insatte, debattglade socialisten som med musik och sång samtidigt kunde agitera och smeka – ständigt öppen för debatt och diskussion. Vilket under 80-talet också innebar att vara ensam, innebar att stå där avskalad på en scen, rakryggad, med sin gitarr, som jag också vill minnas bar Woody Guthries gamla gitarrslogan "This Machine Kills Fascists". Det känns också så befriande att se honom på DVD:n från i år där han återigen tar ställning, som alltid, mot fascismen. Har alltid gillat Billy Bragg lika mycket för fantastiska låtar som för den övertygelse han stått för, rättvisa, anti-fascism – det går inte att komma undan hans budskap. Inte längre lika agiterande i sina låtar, som sagt, men alltid med något att säga, inte sällan politiskt, tvärtom. Men nu inpackat i mer musik, på något sätt. Självklart är det så att man ska ha båda boxarna för att få den mest rättvisande bilden av honom, men är själv mer förtjust i *Volume 1*. Skulle man kunna hoppas på något liknande med Braggs och Wilcos tolkningar av tidigare nämnde Woody Guthrie?

Magnus Sjöberg

THE BRIGGS

Back to Higher Ground

SOUND POLLUTION

Jag är kräsen när det kommer till punkrock och gnäller gärna över enformigheter och klichéer. Banden brukar vilja klämma in allt på en gång. Det gör mig i regel rätt ointresserad. Denna gång ska jag inte gnälla. Denna kvartett från L.A. kombinerar attityd och melodier till en enda glad röra. Singalong-körerna är solida och på *Song of Babylon* nuddar de till och med vid ett djup som är väldigt ovanligt för genren. The Briggs kör inte bara rakt på, utan har tänkt till med vad de vill framföra. De har lagt ner det där lilla extra som gör det stora extra i slutresultatet. Råstyrka möter eftertanke.

Mikael Barani

LINDSEY BUCKINGHAM

Under the Skin

REPRISE/WARNER

Lindsey Buckingham är tillbaka med sitt första soloalbum på 14 år, och det är en välkommen återkomst. Som alltid när en av ens gamla hjältar släpper en ny platta på ålderns höst så infinner sig rädslan att de ska göra bort

sig totalt. Men i det här fallet så släpper den rädslan redan halvvägs in i första låten.

Under the Skin är Buckinghams klart starkaste soloalbum hittills. Och precis som Paul Simon visade med *Surprise* så behöver det inte alls bli gubbigt och trist bara för att man råkat passera de 50. Med sina vackra gitarrer, enkla arrangemang och självbiografiska texter så växer skivan för varje lyssning. Här berättas om tvivlet på den egna förmågan som artist och man hör att det verkligen kommer från hjärtat. Det är äkta, lekfullt, drömskt och medryckande om vartannat. Här tolkas både Rolling Stones och Donovan, men plattans bästa spår är den egna kompositionen *It Was You*, som låter som ett Fleetwood Mac på lyckopiller. Ibland känns det som om Paul Simon, Ulf Stureson och Nicolai Dunger reinkarnerats i samma kropp. Det här är kanske ingenting som kommer att göra några större avtryck på försäljningslistan år 2006, men det är stor musik av en innovativ artist. Snälla Lindsey, vänta inte 14 år till med nästa skiva!

Thomas Rödin

ISOBEL CAMPBELL

Milkwhite Sheets

V2/BONNIERAMIGO

Isobel lämnade popkollektivet Belle & Sebastian för att hon kände sig som en rund plastbit nerhamrad i ett fyrkantigt hål, och gick vidare på egna ben. Den ädla motiveringen och några intressanta samarbeten senare är hon fortfarande, i mina ögon, framförallt flickan bakom *Is it Wicked Not to Care*.

Milkwhite Sheets, hennes tredje soloalbum, är en avskalad historia där Isobel gräver mot sina skotska rötter av folk och vistradition. Låtarna har beskrivits som "psykedeliska vaggvisor" och det stämmer bra. Jag somnar bekvämt, men alldeles för fort. Musiken har nämligen dålig närvaro, melodierna rinner av kroppen som vatten och jag hittar inga större djup bakom de välsköta arrangemangen. På *Ballade of the Broken Seas*, som kom ut tidigare i år, var Isobels ånglaröst en storslagen kontrast

till Mark Lanegans ärrade, maskulina stämma och de utgjorde en komplex duett. När Isobels väna uttryck står ensamt känns det däremot ensidigt – som orgie i flickrum, oskuld och godhet. Som en indiebarbie i vars sällskap man mest känner sig klumpig.

Matilda Gustavsson

CONSEQUENCES

Consequences

BONNIERAMIGO

En mysig ylletröja när elementen inte vill bli tillräckligt varma. Det är vad Consequences är för mig. Det var länge sedan jag hörde något så här okonstlat, genuint och fint komma från Sverige. Det är lagom. Liksom.

En textrad som "You don't fall in love/you got to throw yourself in" räcker för att sammanfatta vad bandet vill. Det är direkt, inga omvägar behövs. Ibland tonar bandet ner sig, blickar upp mot skyn och smäller av en naken låt som *Wasted Under the Stars*. Eller så stoppar de händerna i fickorna, håller huvudena högt och bjuder in Marit Bergman och Frida Hyvönen att köra på i tuffa *Come On*.

När ingen annan verkar vilja vara lagom längre är det precis vad denna kvintett vill vara. Lagom smarta, lagom melodiska och lagom trasselpoppiga. Gör man det rätt är lagom allt som behövs.

Mikael Barani

CATIE CURTIS

Long Night Moon

COMPASS/ROOTSY

Hon började med att ge ut sin musik på egen hand och satte igång att turnera. Skaffade sig en allt större publik, fick skivkontrakt och uppmärksammades ordentligt när låten *Soulfully* spelades i tv-serien *Dawsons Creek*. Sedan dess har singer/songwritern Catie Curtis förfinat sitt uttryck och låtit folkrötterna blandas upp med skir popmusik. På nya albumet *Long Night Moon* bygger hon upp fina stämningar med sin gitarr och sjunger med en lika kristallklar stämma som alltid. Det är så pass vackert att det hela riskerar att bara bli behaglig

P. DIDDY

Press Play

BAD BOY/WARNER

Att Diddy, skivbolagsnissen med det gigantiska egot, släpper ett nytt album 2006 – och därtill ett konceptalbum om kärlekens utveckling från en killes perspektiv – kanske låter helt ointressant, men ack vad man kan bedra sig. Gamle Puffy har kallat in gräddan i branschen för att lyckas leverera ett gäng riktigt tunga och dansanta spår – och han lyckas.

Lyssna på Havoc-proddade mörka *The Future*, vinylknastret i *Hold Up*, snärjande *Tell Me* tillsammans med Christina Aguilera eller *Diddy Rock* där Timbaland, Twista och Shawnna tillsammans med Diddy lyfter upp den blippiga låten utan fungerande refräng till något njutbart. Och sen kommer old schooliga *Everything I Love* där Nas och Cee-Lo gästar, men Diddy är inte någon ballast ens i detta unika sammanhang. Sen följer första Prince-pastischen, *Special Feeling*, som är oemotståndlig, och underskönt svepande *After Love* samt Mario Winans-snyftaren *Through the Pain*. Och då återstår ändå plattans bästa spår.

Symfoniska drum'n'bass-spåret *Thought You Said* med Brandy som klättrar i det höga registret är mycket bättre än man kan förklara. En riktig högoddsare faktiskt. Nästa

Prince-rökare följer, *Last Night* aspirerar på topplacering och inte bara på grund av Keyshia Coles helt makalösa sång. Mario Winans har här levererat oklanderlig och nydanande popmusik för robotåldern där Diddy faktiskt får finna sig i att sjunga kör. Men när Diddy i *Making it Hard* återförenas med Mary J överträffar de allt jag hört den senaste tiden. Rich Harrison har proddat en spännande och snortajt danslåt med knixigheter och impulsiva infall i bortom Beyoncé-klass. En klassiker utan tvekan. Mary J framträder dessutom som den gudinna vi alltid känt henne. Mmmm...

Diddy är tillbaka i musiken igen, business kan han göra när som helst men en sån här platta fixar man inte ihop på en kafferast. Jag blir riktigt glad faktiskt.

Gary Landström

Jag var på Alcazar i Stockholm härom veckan. Come Out And Play hette arrangemanget – ännu en oas i musikrummet vikt åt landets störtflod av osignade band. Affischer för kommande kvällar pryddes väggarna. Och jag kan ju inte direkt säga att jag blir sugen att gå och se ett för mig okänt band vid namn Trucker Cleavage, Insert Coin eller Bea. Oavsett kvalitet på musiken är ett säljande namn en minst lika viktig detalj. Om detta tvista de lärde.

Vad jag däremot såg, till min stora glädje, var **Scandal Beauty**. De härstammar från Säfte, men är numera baserade i Göteborg. Bandets sångare och självklara frontman Tomas Karlsson kommer till sin fulla rätt i live-formatet. På bandets sjunde demo och finaste stund *Alone in the Light* har de lyckats fånga den känslan. De värsta popambitionerna har lämnats åt sidan för bredbent akord och en smittande on top of the world-känsla. Välsmord dynamik och klockrena refränger. Lyssna även noga på uppbyggnaden till gitarrsolot i *Days Go By You*: "I think it's time to let a guitar solo in on this one!/What do you say?!" På värsta James Brown-manér. Skaffa skivan, men missa för guds skull inte nästa konsert.

En duo som i dagarna förbereder debut-EP på Karlstadsbolaget Gravitation är Britta Olsson och Lisa Bodland. De går under namnet **Dusty Fingers** och framstår som långt vassare än Lucky Luke när det gäller dueller i gryningen. De beskriver sig som bluesstritar och cowgirls. De älskar guacamole och mexikansk öl. Men allra tydligast är kärleken till bluesen. I mina hörlurar snurrar fyra spår ödslig blues som från en vinande spökstad med blödande munspel. Som sällskap i instrumentariet hörs kazoo, visser, stamp, dragospel och diverse pling-plong. Finsmakare som de är har de lärt att gå efter regeln "less is more". Grundat med bra låtar, kryddat med het salsa. I november åker de till Arizona för att jobba på en ranch. Förmodligen kommer deras blues att eka länge över prärien.

Tidigare talade jag högtidligt och predikande om vikten av att vara försiktig när man döper sitt band. **The Berndt** från Lerum tillhör ett av få undantag. Det var med höghaltig skepsis jag lade tyngden på play-knappen. Namnet är i sitt sammanhang rent gräsligt (håll tillbaka era protester; min morbror heter Berndt), men musiken är desto stiligare. The Berndt utgör ena halvan av en skiva utgiven av K-merkt, KulturUngdoms egna skivetikett. Den andra halvan, Oblique, ger jag tyvärr inte mycket för. Det är The Berndt som stjal hela showen med sin otroligt lekfulla, punkiga bryta mot reglerna-rock. Mina enda klagomål riktas mot bandets sångare, som stundtals låter ganska illa. Men de många körpartierna och små detaljerna räddar dem undan slagsida.

Visst känns det lite obekvämt att lyssna på **Plague Majestics** fullständiga ångvalts-metal. Det var många år sedan jag var bekant med death metal. Vad jag kan säga är att jag hört otaliga signade artister som inte skulle kunna mangla lilltän av Plague Majestic. Trots att namnet de använder utgör ännu ett varningsexempel på dålig smak har de lyckats bli ypperligt kompetenta på att framföra en odödlig musikstil på inspelningen de valt att kalla *06/06/06*. Jag anar att den spelades in tidigt i juni i år.

Christian Thunarf

Kontakt:
Scandal Beauty: info@scandalbeauty.com
Dusty Fingers: dustyfingers@spray.se
The Berndt: www.theberndt.nu
Plague Majestic: info@plaguemajestic.com

bakgrundsmusik. Men Catie Curtis förtjänar mer än så. Hon gör ärliga, intima och reflekterande sånger som rymmer en ökande livserfarenhet. Det handlar om längtan och drömmar. Universella känslor som får sällskap av skönt bitterljuva melodier.

Robert Lagerström

ANTHONY DAVID
The Red Clay Chronicles
DOME/CDA

Anthony Davids första platta släpptes aldrig i Europa men med andra albumet är det dags för internationell lansering. Det låter väldigt mycket John Legend så gillar man honom är Anthony David ett säkert kort.

Det här låter som den mesta r'n'b:n/soulen idag. Det är snyggt producerat, dansanta låtar blandat med svulstiga ballader, och några credidiga gästartister däribland kompisen India. Arie. Nu låter jag negativ men det menar jag inte riktigt, det är bara det att det är så förutsägbart. Det sticker liksom inte ut men det kanske det inte måste heller. Gillar man traditionell, modern r'n'b så gillar man det här helt enkelt.

Sara Thorstensson

JOY DENALANE
Born & Raised
NESOLA/SONYBMG

Joy Denalane sjunger som en gudinna. Hon är en mix av Aretha Franklin och Patti LaBelle, med en gnutta India. Arie och mycket Alicia Keys. Joy kommer från Tyskland, har en sydafrikansk far och ett bländande engelsk uttal som lurar vem som helst om hennes ursprung. Joy har varit med i FK Allstars, ett tyskt musikkollektiv där även Afrob, Gentleman, DJ Friction, varit med. Det var genom att turnera med kollektivet som Joy började sin karriär. *Mamani* heter hennes debutalbum som gav henne titeln drottningen av tysk soul. Nu är det dags för resten av världen att upptäcka Joy.

Born & Raised inleds med *Change* där rapparen Lupe Fiasco gästar. Detta är bara början på ett självsäkert, självfullt och oväntat soulalbum. Hon har fler tunga namn med på plattan, Wu-Tang Clans Raekwon är exempelvis med på en mjukare variant av hans *Heaven and Hell*.

Gillar du Alicia Keys och Mary J Blige gillar du säkert Joy Denalane. Hennes röst griper tag i dig och hon wailer alldeles precis lagom. Ett lysande r'n'b-album att lyssna till.

Therese Ahlberg

DEPECHE MODE
The Best Of – Volume 1
MUTE/EMI

25 år efter debutsingeln *Dreaming of Me* är det dags för Depeche Mode att samla sina bästa låtar på en best of-samling. Det är inte första gången som singlarna samlas och därför är det märkligt att DM verkar tro att det bara är singlar som kan vara det bästa och starkaste materialet. Alla låtar som är med här är singel-A-sidor. Till gamla favoriter som *Everything Counts* och *Never Let Me Down Again* har de lagt ett nytt spår – *Martyr*. Den släpps snart som singel också och känns inte som den platsar här alls. En ganska trött bredbent bluesrocksyntlåt som är gjord för att låta så mycket DM som möjligt.

Frågan är också varför Martin Gore och resten av gänget envisas att ta med *Just Can't Get Enough*, *New Life* och *See You?* Eller är det skivbolaget som vill ha med dessa tidiga brottrahits – som är ack så dåliga och uttjatade? För inte kan det väl vara fansen som DM annars brukar skylla på när de åker runt och spelar denna trista tuggummipop som inte har något att göra med dagens DM?

Men annars är det inte så mycket att klaga på. Depeche Mode är ett av världens starkaste band när det gäller att göra effektiv popmusik som sticker ut och skiljer sig från mängden. Det gör denna samling till en buktad där bara några blommor vissnat en smula – resten doftar och prunkar fortfarande vackert!

Mats Almegård

ESKJU DIVINE
Heights
IMPERIAL/BONNIERAMIGO

Eskju Divine gör storslagna poplåtar med arrangemang som får mig att tänka på övernaturliga fenomen i en annan värld. En värld utsmyckad med mörkblå, tunga himlar och en måne som man kan röra vid. Och som skivomslaget ger hintar om, svarta och vita fåglar som flyger nära marken men som man inte vet ifall de är goda eller onda. En plats som till en början känns spöklik och tom, men som efter en stund får en att förstå att det gudomliga finns precis bakom molnen och väntar på att omfamna en.

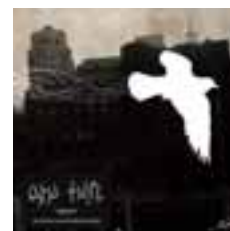
Men liksom det tar tid att se och förstå en annan värld, tar det tid att förstå och komma nära Eskju Divine. Låtarna finns där, vackra och mäktiga. Med smattrande piano och starka köror. Men de vill liksom inte sära på sig utan glider in i varandra för enkelt och gör till en början inga avtryck. Men nu, efter säkert tio lyssningar, börjar de första fem låtarna göra sig förstådda. Och jag är glad. För jag vill verkligen tycka om det här. Dels för att de i *Grace* faktiskt gör något så omöjligt som att beröra mig på samma sätt som danska bandet Mew gjorde på sin första och helt fantastiska skiva *Frengers*. Dels för att texten och Gustaf Setzs sätt att sjunga på *Let Me Lean On You* ger mig kalla käror och en varm känsla i magen samtidigt. Det är fint. Och jag både tror och hoppas att resterande spår kommer att ge mig samma upplevelse.

Linda Hansson

E-40
My Ghetto Report Card
BME/WARNER

För ett antal år sedan presenterade P3:s soul father Mats Nileskär en helt ny avart till hiphopen. Den kallades screw och för dem som inte själva redan grävt i musikutvecklingen kom genren som ett startskott och friskt modern fläkt på dansgolven. Sällan har hiphopen fått så många av sina underavdelningar uppmärksammas; crunk, snap, ghetto tech... listan är oändlig. Bland alla dessa hybrider återfinns också hyphyn. Elektroniskt, basorienterat och uppenbart dansant må vara en grovt förenklad beskrivning av termen. Den 39-åriga veteranen E-40 är ett av de förmodligen viktigaste namnen på det talas om utvecklingen av hyphy. Till sitt tolfte album *My Ghetto Report Card* har han nu löpt linan ut och ljudbilden går helt och hållet i denna genres tecken.

Textmässigt är E-40 – och detta album i synnerhet – högst vardaglig. Inget mer – inget mindre. Kamrater som Juelz Santana, Keak Da Sneak och Too Short besöker studion, men utmärker sig föga. Eftersom detta tveklöst är klubbarnas platta så hamnar fokus däremot oundvikligen på de tungmullriga tonerna. Produktionsmässigt är det Lil

FATTARU
Mina drömmars stad
REDLINE/EMI

När Mackan, Mingus, Stoffe och DJ Kojak debuterade stod de för en yngre ådra i Stockholmshiphopen. Petter var en slö stofil i jämförelse när rimmen från Fattaru smattrade ut med ungdomlig iver, naiv charm och mjukt södermalmspolitiska rader. Anno 2006 har det gått fem år sedan det energirusande debutalbumet *Fatta eld* och tre år sedan den mer tillbakadragna uppföljaren *Jordnära*. Gruppen har sedan dess sysselsatt sig på annat håll, turnerat mycket och Mackan har gjort stick-spår under namnet Basutbudet.

Mina drömmars stad är en tudelad LP. På första halvan leker Fattaru av sig till sprittande nariga elektroniska beats. Andra halvan går in i mer traditionell anda med känsломaterial i lugnare takt. Textmässigt är *Mina drömmars stad* ett möte mellan föregående skivor – dansskorna och folköken möter inrikespolitiken och barndomsminnena.

För en ungdomlig grupp tar måhända åldern ut sin rätt beskedligare än för andra. Fattaru är idag inte hiphopens tonåringar, men problemet ligger inte i huruvida trion låter äldre eller ej. Tyvärr låter de idag ofta utmattade och oengagerade. Denna känsla är inte sprungen ur en jämförelse med kamraten Max Peezay. Fattaru har alltid varit Fattaru – med eller utan en Max Peezay i sin genre – och en jämförelse är därför helt irrelevant. Som grupp har de alltid haft energi och hörbart sprudlande vilja och glöd. Idag sviktar dessvärre detta deras signum i framförandet.

En handfull briljanta produktionerna från bland annat Masse, Salla och Earmax maskerar däremot albumets brister. Den hypade *100%* är fortfarande varm, *Snubbar vet inte* är en tvärsnittande karusellfärd genom dansgolvet och den svängiga *Min klocka går efter* lunkar fram i en skön vibb som skulle kunna vara signerad J.Rawls. Det kanske starkaste spåret är *Klassfoto* som är en biografiskt tillbakablickande resa kring ett fiktivt klassfoto.

Jon och Rick Rock som främst gett albumet sitt framstående välproducerade lyster. Lyssna på den kompromisslösa tygden i *Go Hard or Go Home* och *Black Boi*, eller nicka takten till trumonanin på *White Gurl*.

My Ghetto Report Card är långt ifrån subtil, men jag känner å andra sidan ingen som skulle förvänta sig det från honom. Plattan är inte heller speciellt nyskapande, men styrkan ligger istället i att E-40 har rikligt med kött på benen och därmed kan han om någon göra ett högkvalitativt hyphy-album. De smarta valen av produktioner har sedan slagit ihop paketet med ett lyckat innehåll. *My Ghetto Report Card* är en platta som kommer att bli lika avskydd av bibliotekarierna som den kommer att bli älskad av klubblejon och bilglidare.

Erik Hjortek

PSP

PlayStation®Portable

goes
p!nk

Limited edition with exclusive downloads and Pink UMD.

www.yourpsp.com/pink

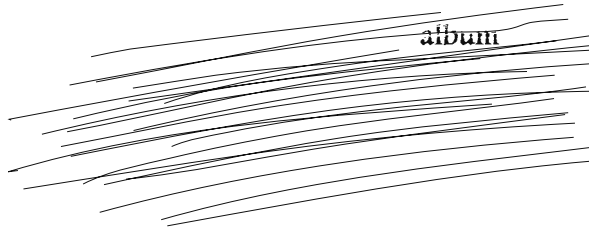

SIX FEET DOWN™

 *Alife   Reebok 3 GREEDY GENIUS

NEW SNEAKERSTORE
BRUNNSGATAN 9 . STOCKHOLM
BROUGHT TO YOU BY WWW.CALIROOTS.COM

Fattarus tredje platta har en helhet som får klart godkänt, men tittar du sedan på *Mina drömmars stad* under lupp ser du tre rappare i behov av energidryck och peptalk. Erik Hjortek

ALBERT HAMMOND JR

Yours to Keep

BORDER

Cartoon Music for Superheroes (Goodnight) öppnar skivan som en godnattvisa och redan här vet vi att detta inte kommer att vara en uppföljare till The Strokes svaga album. Albert Hammond Jr är gitarrist i The Strokes har alltså knäpat ihop en soloplatte, vilket är förstäligt då allt material i The Strokes skrivs av bandets numera mindre talangfulle sångare Julian Casablancas.

Så vad är då *Yours to Keep*? Jo, rent soundmässigt är det en tillbakagång till det avskalade ljudet på The Strokes första platta, medan låtarna är lite mera avancerade och lutar mer på bra refränger och vacker stämsång, fast de patenterade gitarrerna vi blivit bortskämda med sitter precis där de ska. *In Transit* är en riktigt bra Beach Boys-aktig popdänga och singeln *Back to 101* är en stabil singel med snygga slingor och riktigt bra sång. Jag måste säga att hade Albert fått skriva lite låtar åt The Strokes hade de nog inte spelat stelbent gubbrock nu.

En riktigt bra debutplatta som lovar gott för framtiden.

Mathias Skeppstedt

P J HARVEY

The Peel Sessions 1991-2004

ISLAND/UNIVERSAL

John Peel bjöd in Polly Jean till sin radioshow redan innan hennes första album släppts vilket visar vilken fingertoppskänsla som fanns hos denne BBC-legend. Och att lyssna på *Oh My Lover, Victory, Sheela-Na-Gig* och *Water* igen är en ynnest. De är raa som sushi, precis som man önskar. Men denna platta som Polly själv satt samman för att hedra tvåårsdagen av Peels fränfalle innehåller tolv spår inspelade ända fram till 2004 där *You Come Through* är nyast och dånar som en mistlur i natten trots att endast en akustisk gitarr kompar. Suget efter Pollys kommande, pianobaserade, platta är enormt.

Gary Landström

HOT CLUB DE PARIS

Drop It 'Til It Pops

MOSHI MOSHI/BONNIERAMIGO

Visste jag inte bättre skulle direkt tro att denna Liverpool-trio kom från en soldränk, anonym förort i Kalifornien, att bandet bestod av tre tuerade punk-wannabeer som var uttråkade, rika och precis så där barnstillåtna som bara punkband från Kalifornien kan vara. Men nu är så inte fallet, istället har de inte bara nött sig med det här årets sämsta bandnamn utan också årets tråkigaste skivtitel. Vad gäller musiken så låter den som beskrivningen ovan fast med mycket, och då menar jag mycket, mera galna infall, tokiga rytmer, udda vändningar – men i slutändan ändå lätt glömd låtsaspunk så som MTV uppfann den. Synd för det är uppenbart att de har talang, de har bara inte låtarna eller viljan.

Mathias Skeppstedt

[INGENTING]

Mycket väsen för ingenting

LABRADOR/BORDER

Visst framstår pianisten, croonern och Kanye West-polaren John Legend som särdeles vuxen när han drar till med bossasvängande låtar som *Maxine*. Och hela uppföljaren till succédebuten *Get Lifted* låter som gjord för publik på en sval New York-jazzklubb. Och inte är de 80-talister.

måste vara på riktigt. Personliga och enkla berättelser i en produktion signerad Håkan Åkesson, mer känd som Alf.

[ingenting] blandar rockiga nummer med stilla proggballader. Riktigt skirt och vackert blir det i *Bergochdallbanan*, medan titelspåret ekar av både Franz Ferdinand och Bob Hund. Här blandas prog, tuggummipop och punk som om det vore den mest självklara saken i världen. Det är alltid skönt människor som inte håller trender och normer för så viktiga utan bara gör vad som faller dem in istället. Resultatet blir så mycket mer spännande då. Det må vara banalt och tonårslyrik, men glöm aldrig att det enkla ofta också är det vackraste. Pop på svenska när den är som bäst helt enkelt.

Thomas Rödin

JARVIS

Jarvis

ROUGH TRADE/BORDER

Common People och skivan *Different Class* som kom 1995 och spelningen på Rondo i Göteborg i februari året efter är för mig symboler för kaoset i mitt liv på den tiden. Det var liksom lite för mycket av det mesta.

Det var då det. Nu är både jag och Jarvis Cocker familjefäder och lever helt andra liv. Och med Jarvis känns det som om han är tillbaka på riktigt. Utflykterna som "Darren Spooner" och som låtmakare åt Nancy Sinatra härom året var visserligen imponerande, åtminstone de två sångerna åt Nancy.

Rent musikaliskt är *Jarvis* kanske inte skivan som förändrar riktningen för populärmusik av i dag. Men det är en förbannat vass och enkel samling poplåtar som säger hur mycket som helst om dagens samhälle bara genom några klockrena formuleringar och Jarvis självklara känsla för melodier. För den har han inte tappat och inte heller förmågan att förpacka sina melodier i tidlösa och storslagna produktioner, i vissa fall pampigt orkestrerade, ibland glamrocksfirande och ibland elektronikainspirerade. Sen ska han också ha hur många eloger som helst för att han är en av de få som just nu vågar kräkas på hur världen mår, lyssna bara på *Running the World* med texten "The cunts are still running the world". Jarvis Cocker kommer nog aldrig dominera världens listor igen men han verkar göra det han trivs med och då blir det så här bra.

Martin Röshammar

MATHIAS LANDÆUS & KARL-MARTIN ALMQVIST

Double Door

PRAPHONE/NAXOS

Redan 1998 satte vi Mathias Landæus på omslaget av Grooves. Då var Mathias Landæus en spännande och innovativ jazzpianist som gjorde oväntade samarbeten över genregränserna. Det är han fortfarande.

Tillsammans med saxofonisten Karl-Martin Almqvist gör Mathias en platta som stundtals tar mig igenom de gränder och bakgator där Karl-Bertil Jonsson delar ut julkappar på julafton. Då är Landæus piano och Almqvists sax vackra och sköra som kristall. Törs man säga jazz på svenska i dessa kretsar? Skit samma. Fint är det i det i vilket fall som helst.

Per Lundberg GB

JOHN LEGEND

Once Again

COLUMBIA/SONYBMG

Visst framstår pianisten, croonern och Kanye West-polaren John Legend som särdeles vuxen när han drar till med bossasvängande låtar som *Maxine*. Och hela uppföljaren till succédebuten *Get Lifted* låter som gjord för publik på en sval New York-jazzklubb. Och inte är de 80-talister.

Musiken är lika välansad och socialiserad som John verkar vara. Han använder ofta mjuka stråkar för att komplettera den avslappnade bluesiga sången och klinkandet på pianot. Och trots att man inte känner sig våghalsig när man noddar till *Once Again* är den kontrollerade och trygga atmosfären härligt mysig på ett tillbakain-i-mammas-mage-sätt. *Stereo* är en favorit, *Each Day Gets Better* en annan och swingspåret *Where Did My Baby Go?*. Hade dock väntat mig större variation än *Once Again* bjuder på, dess gammalmodiga musik är trösterik men inte nyskapande.

Gary Landström

NEIL LEYTON

The Betrayal of the Self

FADING WAYS/SOUND POLLUTION

På Neil Leytons skiva *The Betrayal of the Self* spelar gästartister som Backyard Babies-Dregen och Hellacopters-Nicke och jag kan inte säga annat än att skivan påminner en hel del om sena Hellacopters musik. Inget fel med det. Hellacopters gör sin sak bra och Neil Layton sin minst lika bra. Låtarna har mycket nynn-vänliga melodier som gärna sätter sig. När det är dags för Neil Leyton att komma och spela i Sverige är det jag som står i publiken och dansar. Vi ses där!

Alessandra Johansson Cavalera

LIVELIHOOD

Escapizm

SWINGKIDS/BORDER

Kan två svenska tjejer göra reggae? Tydligt. Heja Johanna och Isobel!

Escapizm är en skön soft reggaeplatta med texter mest på svenska. Texterna är enkla och ibland lite naiva, även om de handlar om saker som jämställdhet, rasism och våld. Orden är få men upprepas typ som i mantran. Det är smart. För texterna sätter sig och budskapet når fram utan att det blir för mycket politik.

Det är väldigt mycket jammande i låtarna, men det är bara skönt och som sig bör på en reggaeplatta. Den här musiken gör sig bäst live. Det ska lite klyschigt helst vara sommar och festival också, inte grädassig måndagsmorgon i slutet av oktober. Men det är mest för att få den rätta känslan, skivan i sig duger bra som den är.

Sara Thorstensson

MOBY

Go – The Very Best of Moby

MUTE/EMI

Kan man stimulera fram smaksensationer i munnen genom musik? Kanske genom minnen? I så fall är det nog många som får smaken av

en halvljummen caffè latte till den här skivan. Mobys storsäljande album *Play* med sina spirituals- och bluesamplande hitlåtar var en skiva som pumpades lika ofta som ångan genom kaffefiltret ute på caféerna. Moby avlöste Portishead som soundtracket till latte-drickandet.

Inget fel i det. Fast samtidigt säger det något. För Mobys mysbeats passar bra i bakgrunden. De står inte alls så säkert på egen hand. Av hans äldre rejvhymner som *Go* och *Move* får man kanske lite högre puls, men de är urvattnade gympinglåtar som inte heller funkar särskilt bra på egen hand. Moby gör snäll och jävligt trist musik, vilket naturligtvis märks allra tydligast på en best of.

Mats Almegård

MOLOTOV JIVE

When It's Over I'll Come Back Again

BONNIERAMIGO

Det första som strömmar ur högtalarna är en lite tamare version av öppningen till Rides *Leave Them All Behind* vilken i sin tur är en version på öppningen i The Whos *Won't Get Fooled Again*, båda moderna klassiker, och sämre öppningar kan man ju ha. Molotov Jive är ett två år ungt band från Värmland som spelar energisk pop-rock med 60-tals influenser.

Det rockar hyfsat och svänger duktigt men bäst är de nästan när de drar ner tempot och fokuserar på Anton Annersands särga sång i *Hold Me Tight (Like a Gun)*. Molotov Jive kanske inte är världens mest innovativa och nyskapande band, men de skriver underbara melodier, svänger duktigt och är de på rätt humör så kan de få de flesta att dansa. Och det är väl inte fy skam?

Mathias Skeppstedt

OLD TOWN SCHOOL OF FOLK MUSIC

Songbook Vol. 1

BLOODSHOT/BORDER

Ämnet samlingar är värt en egen avhandling. Fast egentligen skulle man kunna sammanfatta det stora problemet med alla typer av samlingar i ett enda ord, nämligen ojämnt. Och så är det även här. Det är visserligen en fantastisk charmig blandning med 23 låtar från Amerikas musikaliska förflutna. Det är avskalat, opluggat och enkelt, tolkat av folk som Robbie Fulks, John Stirrat (Wilco), Jon Langford och Dan Zanes. Om man nödvändigt ska sätta en etikett är det väl folkmusik, i form av blues, country, gospel och protest-sånger och mycket mer. Åh, det är riktigt, riktigt bra oftast, även om det ibland blir lite väl andaktsfullt.

MY CHEMICAL ROMANCE

The Black Parade

REPRISE/WARNER

Efter att andraskivan *Three Cheers For a Sweet Revenge* sålt över två miljoner finns det en del fog bakom hypen som omgärdar dessa New Jersey-pojkar. Vid användandet av en sökmotor på internet genererade bandnamnet 9 440 000 träffar och efter att ha lyssnat på *The Black Parade* kan jag förstå varför.

Skivan handlar om en mans för tidiga död och karaktären är löst baserad på sångaren Gerard Way. Genom tretton spår får vi följa patienten som han kallas och helheten är riktigt tilltalande. Influenser som Green Day och Offspring är ibland uppenbara men framförallt kommer jag att tänka på Queen då de stora gesterna och det genomarbetade konceptet karaktäriserar

skivan. Jag föredrar att lyssna på *The Black Parade* i sin helhet och tror nog att bandets planer på att göra en musikal av plattan kommer att fungera utmärkt. Singeln *Welcome to the Black Parade* blir blek i jämförelse. Titelspåret finns med i både studio- och liveversion och det exklusiva *Heaven Help Us* klarar man sig lika bra utan. Gå direkt på albumet istället.

Roger Bengtsson

dvd

COLDCUT

Sound Mirrors: Videos + Remixes

NINJA TUNE/DOTSHOP:SE

Det görs fortfarande snygga musikvideor. Här är en bunt. Coldcut gav i uppdrag åt några nya och intressanta regissörer att bildaätta albumet *Sound Mirrors*. Elva videor gjorda på olika sätt; datoranimerat, traditionellt animerat, filmat, eller varför inte allt på en gång. Förvånansvärt många är riktigt bra. Några i slutet känns mer tveksamma, men det är bara två–tre stycken.

Förutom DVD:n finns här också en remix-CD. Överlag bra mixar, i en imponerande bredd stilar. Det är kul när Coldcut utan att skämmas samplar Kraftwerk för sin egen mix på *Everything is Under Control*. Eller att de lyckas plocka fram gamla *People Hold On* med Lisa Stansfield och göra den intressant igen. Sedan blir det lite mycket av det goda när några av låtarna förekommer i tre–fyra mixar vardera. Skivan funkar bäst om man inte tar hela på en gång.

Henrik Strömberg

DANKO JONES

Sleep is the Enemy Live in Stockholm

PAN VISION/BAD TASTE

Det absolut bästa sättet att åtnjuta Danko Jones musik är på en konsert. Denne karismatiska kanadensare bjuder allt som oftast på en rejäl adrenalinchock så fort han ämnar scenen. Här har vi fenomenet fångat på film, att det är filmat i Stockholm är inte någon slump, vi svenskar var bland de första att ta Danko och hans vapendragare till våra hjärtan, och det är bland annat här de rönt störst framgångar.

Detta är en riktig pärla för Danko-beundrare. Som sig bör på konsert finns både nya och gamla hits, och det är de äldre som lyfter det hela. Godbitar som *I'm Alive* and *on Fire*, *Play the Blues* och *Sugar Chocolate* ger rock'n'roll-nerven vad den tål. Danko är rock'n'roll personifierad. Dock är deras senare material inte i närheten av känslan de hade som debutband, men det hindrar mig inte från att se fram emot Danko Jones live, vilket sker ganska ofta då han besöker Sverige frekvent. Mellan varven kan man njuta av denna DVD. Jag skulle hellre lägga en slant på denna än köpa hans senaste album...

Petra Sundh

THE KNIFE

Silent Shout. An Audio Visual Experience

RABID/BORDER

Först ville Karin och Olof Dreijer inte alls spela live. De testade i någon minut i ett sommarprogram i radio, men tyckte inte att det var något att ha. Sen gjorde de *Silent Shout* och blev sugna. Efter utsålda succékonserter i Sverige åkte de runt både i Europa och USA med sin påkostade scenshow med mycket ljus- och bildeffekter. Fint att de ångrade sig. Jag såg två konserter och tyckte det var stundtals smått fantastiskt!

Men jag ser faktiskt inte anledningen att släppa denna live-DVD. Annat än som kul souvenir för de som såg konserterna. Visst är det audiovisuellt snyggt – på scenen. Men själva filmningen (oftast rakt framifrån utan krusiduler) funkar inte. Det blir ohylligt långtråkigt att titta på två maskerade överallt som knappt rör sig – undantaget när Olof då och då trummar.

Som tur är verkar The Knife insett att live-DVD:n inte klarar sig på egen hand. Så de har lagt till elva videor och *When I Found The Knife* som är en kul kortfilm. Mycket trevligt att ha alla Knife-vidoeor samlade; från *N.Y. Hotel* via de mer visade *Heartbeats* och *You Take My Breath Away* till de fem från senaste skivan *Silent Shout*. Det är visuals som matchar Knifes fantastiska audio på ett helt annat sätt än live-inspelningen som jag kommer använda som ett bleknat vykort – när jag vill vara nostalgisk.

Mats Almegård

Skivan är ett resultat av inspelningar som gjorts på Old Town School of Folk Music i Chicago med artister och lärare på skolan och det verkar vara en helt j---a grym skola. En skola långt från det perfekta och tillrättalagda.

Martin Röshammar

THE PAPER FACES

Breakin' up

BBMUSIC/SOUND POLLUTION

Julian Brandts sång ger mig vibbar av Brett Anderson, men bandet som helhet påminner snarare mer om greyhound racing och Duran Duran än Suede. För när The Paper Faces EP-debuterar görs det med en enorm energi och glädje. Texterna må vara skapligt intetsägande, men det är ändå en så snyggt paketerad och snabbt driven britpop att det ger mersmak. Melodierna sätter sig så gott som omgående och Martin Henzel ska ha en eloge för sitt riviga gitarrspel. Tack vare det ges bandet, som annars förmodligen hade hamnat i det gråa facket mittemellan, en discotrallande och åtminstone någorlunda utstickande och egen personlighet.

Någonting säger mig att det är ungefär så här Alexander Kapranos och hans kumpaner vill att deras Franz Ferdinand egentligen ska låta, utan att lyckas.

Så, när kommer fullängdaren?

Anders Gustavsson

PET SHOP BOYS

Concrete

CAPITOL/EMI

Dubbel liveplatta med den mollstämda discons urfäder. Blir nästan förvånad över hur bra det låter, men i genren låg de ju i front för 20 år sedan; förväningen gäller väl främst att de fortfarande lyckas hålla så hög kvalitet. Inte så att *Concrete* visar upp så mycket nyskapande arrangemang och variationer som ju ändå live-spelningar kan bjuda på, men på något sätt är det ju också Pet Shop Boys signum. Konsekvens, röd tråd, kompromisslöst nästan. Även om ju de själva bär upp allt är det väl gästartisterna (Rufus Wainwright, Robbie Williams etc) som på papperet känns intressanta, men, sanningen att säga, är det de själva som rör det hela i land; allt annat blir faktiskt bara parenteser. Och även om jag inte längre känner passion inför Pet Shop Boys, går det faktiskt en liten rysning längs ryggen när man hör *Rent* och *It's a Sin*.

Magnus Sjöberg

PROFESORA

Profesora

NONS/BONNIERAMIGO

Under namnet Profesora turnerade Catti Brandelius (Miss Universum, Doktor Kosmos) i fjol Sverige runt med sin föreläsningsföreställning, som också var radioteater i P1 året innan. Nu släpper hon en skiva som är baserad på dessa föreställningar. Profesora berättar och sjunger (till Uje Brandelius musik) bland annat om starka kvinnor genom historien och hinner på en halvtimme avhandla både Simone de Beauvoir och Elfride Jelinek.

Detta gör hon på ett både underhållande, intressant och till och med medryckande sätt. Som i *Virginia Woolf* där jag kommer på mig själv med att sjunga med i texten och i kaxiga *Forskningsrapporterna* där na-na-körerna fastnar på hjärnan. Men trots detta tror jag inte att jag är målgruppen för det här. Jag är nog lite för gammal. Och har fått min del av dessa föreläsningar på annat håll. Men de tonåringar som vill ha en stunds avkoppling ifrån matteböckerna eller de som behöver friska upp minnet från historielektionerna bör absolut lyssna på det här. Och lära sig. Och kanske sjunga med ibland.

Linda Hansson

T. RAUMSCHMIERE

Random Noize Sessions Vol. 1

SHITKATAPULT/DOTSHOP:SE

Det är lätt att glömma bort att Marco Haas/T. Raumschmiere spelat i skivan *Anti* fylld av lågmäld elektronisk musik för amerikanska Hefty Records. I egenskap av Shitkatapult-boss och electropunkare på Novamute känns det som om han inte skulle ha plats för fler sidor än frontalangreppet och långfingret i luften. Så *Random Noize Sessions* kommer som en påminnelse om att det faktiskt finns mer än en sida av Raumschmiere. För det här är långt bort från förra årets manglande gitarrsamplingar på *Blitzkrieg Pop*. I stället bjuder Haas på en samling ljudexperiment som skapats mellan 1999 och 2005. Lågmäلت, försiktigt och vackert. Men ändå med attityd och kyla. Det finns likheter med Poles dubtechno, Aphex Twins *Selected Ambient Works* och Alec Empires mörka ambient, men det är inte så viktigt. Raumschmiere låter tillräckligt egen, tillräckligt kaxig – och faktiskt också rätt sympatisk. Bara en sån sak.

Mats Almegård

RAYMOND & MARIA

Hur mycket jag än tar finns alltid lite kvar

WARNER

En blåsig lördagseftermiddag i september förgylldes med en spontan konsert på ett av torgen i staden där jag bor. På torget stod Raymond & Maria. Färgglada, spralliga och nästintill bubbliga av energi. Jag gick vidare och tänkte argt på hur jag hatade deras tröjlåt. Undrade om jag skulle behöva utstå samma tjat en gång till? Men så kom en av tjejerna fram och frågade om jag ville köpa senaste singeln. Hjälp! Det lät ju faktiskt helt okej så varför inte. Kunde ju alltid ge singeln till nänn kusin om den var helt kass.

Men hallå vad den spelats hemma hos mig. Nästan så att jag själv tjtat ut låten utan hjälp av radio och tv. Och nyss kom albumet *Hur mycket jag än tar finns alltid lite kvar*. Proppad med liknande låtar. Samma glada musik till ett naket årligt budskap om att våga säga nej. Debutsingeln *Ingen vill veta var du köpt din tröja* var med på alla inne- och utelistor i Sverige 2004. Säkert kommer nya plattan bli lika uppmärksam – men på ett mer respektfullt och inte lika barnsligt sätt denna gång. Musiken är mer enhetlig och synkad. Fortfarande handlar det om akustiska gitarrer, vackra melodier och svenska texter om alltings tillstånd. Men nytt är pianot och att Maria och Camillas stämsång har fått sällskap av Pers röst på senaste singeln.

Det jag fastnat för som jag hatade på förra plattan är det dolda budskapet; våga säga nej till saker du inte tycker om – skit i skiten. Raymond & Maria är inte lika sockersöta som de låter när man lyssnar på det faktiska budskapet mellan handklapp, leenden och skönsång. I musiken bor ilska, besvikenhet och genomgående funderingar om varför allt är som det är. Var beredd – snart nynnär du på någon av deras låtar utan att du ens visste att du hört den.

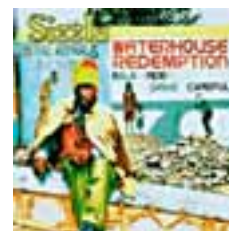
Therese Ahlberg

MAX RICHTER

Songs from Before

130701/BORDER

Max Richter fortsätter sammanföra modern klassisk musik med mörka ambienta toner. På solodebuten *The Blue Notebooks* från 2004 var det östeuropeiska texter av Kafka och Miloz, låsta av Tilda Swinton, denna gång har Richter valt korta stycken av japanske Haruki Murakami, låsta av Robert Wyatt, att fungera som pauser mellan spåren. Wyatt har

inte riktigt samma pondus som Swinton, men fungerar ändå bra med Murakamis texter.

Att lyssna på *Songs from Before* tar dig in i en roman du till största delen får skriva själv. Berättarrösten ger dig några fragment, de vackra träkarna och de stämningmättade elektroniska ljuden målar fram resten. Definitivt värt din tid.

Henrik Strömberg

DIANA ROSS

I Love You

EMI

Den här kvinnan behöver knappast någon närmre presentation efter 40 år som sångerska. *I Love You* är första studioalbumet på sex år och innehåller det mesta man kan förvänta sig av en Diana Ross-platta. Vackra ballader där hennes röst smeker noterna, klassisk Motown och disco.

Balladerna är dock övervägande och de är visserligen vackra men det blir nästan för vackert och finstämt. Diana Ross är liksom discon personifierad och det känns som att något saknas här – jag vill ha mer disco å la The Supremes. *I Love You* är lite för perfekt och blir därför tråkig. Men Diana Ross är ändå Diana Ross och med tanke på att hon nyss fyllde 60 och fortfarande turnerar och producerar album kommer hon nog att förbli The first lady ett bra tag till.

Sara Thorstensson

HENRI SALVADOR

Révérence

V2/BONNIERAMIGO

Henri Salvador är en av Frankrikes populäraste sångare och har kallats för landets motsvarighet till Frank Sinatra. Den mest kända låten här är nog Mupparnas *Ma Na Ma Na* som Henri Salvador, ganska otippat, ligger bakom.

Henri bodde i Brasilien under 40-talet och återvände för att spela in *Révérence*. Albumet består både av originalmaterial och ett par covers. Skivan är en jazzfest utan dess like. Lågmäld jazz, storband, bossanova – you name it. Det känns 40-tal och framförallt känns det film (kanske för att film är det enda sättet jag kan relatera till 40-talet på). Men nästan varenda låt skulle passa som filmmusik. Det är pampigt, otroligt vackert och omöjligt att lyssna på utan att en massa bilder poppar upp. Jazz på franska är otroligt romantiskt faktiskt.

Jag önskar att det fanns tidsmaskiner. I så fall skulle jag ha åkt tillbaka till 40-talet; till en cigarrinrökt, mörk jazzklubb i Brasilien och dansat till Ray Venturas Orkester med Henri Salvador.

Sara Thorstensson

SIZZLA

Waterhouse Redemption

GREENSLEEVES

TURBULENCE

X-Girlfriend

TAD'S/IMPORT

Den stora förebilden för den nya generationens jamaicanska sångare och reggaescenens fixstjärna är alltså Sizzla. Trots sin relativt unga ålder (han fyllde 30 i våras) har han varit en centralgestalt i nästan tio år och sedan genombröttet med albumen *Praise Ye Jah* och *Black Woman & Child* 1997 har han satt en ny standard för hur produktiv en artist egentligen kan vara. *Waterhouse Redemption* är hans 38:e album ungefär, det beror lite på hur man räknar. Det säger sig självt att en artist som släpper fyra-fem album om året inte ständigt kan hålla kvaliteten uppe och under de senaste åren har den onekligen gått lite upp och ner.

På *Waterhouse Redemption* har han dock skaffat sig bästa tänkbara förutsättningar

Känner 3 dagar för lite?

Förläng Hultsfredskänslan genom att
plugga på Digital Mediadistribution!

Digital Mediadistribution är en kvalificerad yrkesutbildning på två år, inriktad mot Internet och nya tekniker för att distribuera musik, video, film och annan media.

Utbildningen drivs av företaget Musiclink, ett dotterbolag till föreningen Rockparty som arrangerar Hultsfredsfestivalen.

Mer info samt ansökningsblankett finner du på:
<http://dmd.hultsfred.net>

Sista ansökningsdag 30/4 2007. Sök redan idag!

SAMURAJ CITIES 'CHEAP DELUXE'

DEBUTALBUMET 'CHEAP DELUXE' INNEHÅLLER BL.A.
SINGELN 'THXA1000000'.

www.samurajcities.com

www.myspace.com/samurajcities

ESKJU DIVINE 'HEIGHTS'

ANDRA ALBUMET FRÅN ESKJU DIVINE HETER 'HEIGHTS'. KOLLA
ÄVEN IN DERAS NYA 'HOLD ON EP'.

www.eskjudivine.com

www.myspace.com/eskjudivine

IMPERIAL
RECORDINGS

www.imperialrecordings.se

REGAIN RECORDS

Music with impact!

BEWITCHED - SPIRITUAL WARFARE

Nytt album, black metal i den gamla skolan
Med Haglar medlemmar

SPACE ODYSSEY - YEARS OF THE SUN

Nytt album från Space Odyssey
Förstklassig ljudkvalitet

TONY NAIMA & THE BITTERS - DESPERADO

Svenska trubadurerna Tony Naima gör unika tolkningar
av 1900-talets klassiker. Många låtar

MUSTASCH - PARASITEN

Återlägga av bandets senaste låtar.
Nu med bonus videofilmer

ALSO AVAILABLE

VADER IMPRESSIONS IN BLOOD CD

MARDUK LA GRANDE DANSE MACABRE LTD. ED. CD/DVD BOX

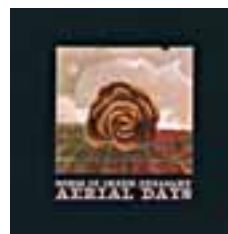
MARDUK WORLD FUNERAL LTD. ED. CD/DVD BOX

BENEMOTH DEMONICA LTD. ED. CD BOXSET

MARDUK BLOOD PURGE SALVATION LTD. ED. DVD

eftersom albumet är producerat av legendaren Jammy, eller någon av hans söner. Det går helt enkelt inte att misslyckas med Jammys rytmiskatt och Sizzla är inte heller blyg inför utmaningen. Han betar av klassiska rytmer som Sleng Teng (*Someone Loves You*), M16 (*It's Possible*) och Mr Landlord (*Commandment*) utan att göra någonting odödligt men helt okej. Här finns också *Right Day* på rytmen Baba Boom som blev en hit på nytt för ett par, tre år sedan. Överhuvudtaget så är nog inte alla spår pinfärska utan Jammy och Sizzla har samlat lite på hög tills de hade tillräckligt för ett helt album. Spår som sticker ut är den udda hiphoplåten *Street Be Calling* med Fahrenheit, *A Better Way* och falsettsmyckade *Love is the Way* som bygger på en gammal Frankie Paul-hit.

Kontentan av mötet mellan 80-talets störste producent och sångaren som omdefinierade hur reggae låter idag är en stabil skiva utan större dippar men också utan riktigt stora hits. Det räcker ändå för att det ska vara en av Sizzlas bästa skivor senaste fem åren.

Den producent som gjorde Sizzla stor i början av hans karriär var dock Fatis Burrell och samme man lyfte för fem år sedan fram en ny talang vars stil hade stora likheter med Sizzlas. Jag brukade lite ironiskt kalla Turbulence för Lill-Sizzla men under de senaste åren har kronprinsen onekligen växt in i kronan. Han gjorde mig besviken med ett par svaga album förra året men kom igen starkt med briljanta *Upright* och *Notorious*.

På sitt nya album spar Turbulence verkligen inte heller på krutet. Det är full fart från första tonen när han på Cuss Cuss-rytmen drar igång öppningsspåret *Ital Stew*. Sen bara fortsätter det med samma enastående sång, ohejdbara entusiasm och energi. Varje stavelse tycks vara på liv och död. Förutom en onödig repris på *Notorious*, som kanske var förra årets allra fetaste reggaelåt, så radar han upp starka låtar; *Repatriation*, *Ganga Head*, *Them and Those*. Samtliga förtjänar att nämnas bland Turbulences allra bästa låtar. På *Young Girl* tar han bakgrunden från förra årets kommersiella reggaeframgång, Damian Marleys *Welcome to Jamrock*, lägger på en snygg synt och förvandlar den till en vemodig kärlekslåt. Men favoriten på skivan är nog ändå *Silly Girl*, en av de bästa kärlekslåtar som denne stilfulle bobo hittills gjort.

Sizzla lär knappast abdikera men han får ta och lämna plats på tronen. För just nu är det Turbulence som känns mest angelägen.

Isac Nordgren

SONGS OF GREEN PHEASANT

Aerial Days
FATCAT/BORDER

Songs Of Green Pheasant är Duncan Sumpners smått magiska soloprojekt. På *Aerial Days* har den drygt 30-åriga läraren från Sheffield lyckats skapa någonting så bräckligt, sorget, finstämt och genuint att alla jämförelser med andra artister egentligen vore att kasta sten i glashus. Visst kan jag ana en influens av Simon and Garfunkel på sina håll, men det är mer drömskt, mer meditativt än så. De vackra pianoslingorna placeras varsamt vid sidan av dels de dämpade gitarljuden och dels de lösa trumslagen. Och Duncans lena röst fungerar som murbruket mellan de så fulländade byggstenarna.

Texterna är som små fotografier ur Duncans liv, stora och små händelser som etsats sig fast hos honom. *Remembering and Forgetting* kom till efter att han läst en artikel om tonårsmördare. *Brody Jacket* handlar om att han efter sju år slutligen kastade ut den där slitna favoritjackan.

Ursäktat klyschan, men någon gång då och då händer det, att man stannar upp och bara fascinerats och förundras. För mig innebar lyssnandet av Songs Of Green Pheasants senaste skiva en sådan gång. Underbar är ett allt för klen ord för att beskriva *Aerial Days*.

Anders Gustavsson

UNDERWORLD and GABRIEL YARED

Breaking and Entering: Music from the Film
V2/BONNIERAMIGO

Så här har du inte hört Underworld förut. Ingen pumpande techno. Istället mjuka stråkar, känsliga akustiska gitarrer och soft elektronik. Och Karl Hyde som mumlar nåt då och då. Det hörs att det är filmmusik. Man saknar bilderna. Det känns som musiken inte leder någonstans, den klarar sig inte på egen hand. Ibland glimrar det till, men i stort sett är det transportsträcker. Det är snyggt producerat, och funkare säkert ypperligt till filmen. Men att lyssna på *Breaking and Entering* som album är mest att vänta på att nåt ska hända.

Henrik Strömberg

TOM WAITS

Orphans: Brawlers, Bawlers & Bastards
ANTI/BONNIERAMIGO

Tom Waits ger oss en trippel. *Orphans* är tre plattor; *Brawlers*, *Bawlers* och *Bastards*. Rättvisande. Första plattan innehåller den omisskännliga waitska bluesarten, eller avarten, den andra mer balladriktad och den tredje mest dominerad av experiment och pratsjungna projekt. Han har också inkluderat många låtar som tidigare bara funnits på samlingar och singlar, mycket musik för film. Här finns det mesta man kan förknippa mannen med under de senaste 25 åren; de där Beefheartdoftande bluesutloppen, det finstämda, det fula, det innerliga, det märkliga. Allt från den perfekta ingången i *Lie to Me* till skumma *Army Ants* (det verkar finnas ett speciellt intresse för insekter – han höll ett litet föredrag om spindlar redan för fyra år sedan när jag träffade honom). Här finns några gamla favoriter man gärna återser: *covern*, och tillika en del av soundtracket till filmen, *Sea of Love*, och den mest bisarra och oigenkännliga version av dvärgarnas sång ur Disneys *Snövit* (*Heigh Ho*), ursprungligen på den ojämna men omistliga skivan *Stay Awake*, med allehanda märkliga covers av Disneylåtar.

Orphans är långt ifrån lika brötig och svårtillgänglig som förra plattan *Real Gone*, men det finns en närmast oändlig variation här. Dock på något märkligt sätt alltid sammanhållet, för alla oss som känner till vad man kan förvänta sig. Här finns märkligheter, givetvis, men inget som känns apart, däremot ett par låtar som känns obehagliga – han har ju alltid haft en förkärlek för att berätta historier med minst en apart twist. Här finns de innerliga balladerna, de otroliga historierna, de obehagliga godnattsagorna, de dunkande berättelserna. Så finns det partier som känns riktigt intressanta. Vart kan den råbarkade, nästan moderna styrkan i *Dog Door* leda? Den allt mer politiske Tom Waits, här i *Road to Peace*, liksom i samma låt den tvivlande ("if God is great and God is good/why can't He change the hearts of men/Maybe God Himself is lost and needs help"), vad kommer hända i framtiden här? Den enda besvikelse jag känner inför *Orphans* är den att det inte finns några riktigt kära låtar att ta till sitt hjärta. Inga såna där ikoner man förväntar sig. Ingen *Broken Bicycles*, ingen *Take it with Me*, ingen *Singapore*. Men allt annat. Allt annat man förväntar sig. Kul också att två spår bara är mellanprat från spelningar. Där slår ingen Tom Waits på fingrarna. Någonsin.

Magnus Sjöberg

CD 9 • 2006

Vintern är nästan här – dags att krypa ihop inomhus med lite bra ny musik! Då är det dags att lyssna på Grooves CD#9. Vi serverar massvis av spännande ny (svensk) musik. För att få 10 nummer av Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 Mr Noface

Odd Normal Ways

En coolt animerad video åtföljer låten *Odd Normal Ways* som är som tagen ur en dåtida speakeasy där jazzkatter halsar bootleg whiskey. En charmant början på en bland-CD. Lite Gorillaz och en hel del galna infall och inspiration. Svårt att hålla händerna från den nysläppta EP:n som bör inhandlas.

www.mrnoface.com

2 Milou

The End of a Fairytale

Muskliga gitarriff, tunga trummor och utlevsefull sång karaktäriserar kvintetten Milou som bara spelat ihop i ungefär ett år. Deras stadiga rock'n'roll rullar fram som en ångvält över ett kargt landskap när de besjunger kärlek som nått sin slutstation. Riktigt rörande beskrivning för den som vill snyfta lite.

www.myspace.com/miloumilou

3 Melody Club

Fever Fever

Melody Club har jobbat med nya plattan *Scream* som Klas Åhlund producerat hela 2006 och *Fever Fever* är en riktig stänkare i deras egen genre de kallar superrockdisco. En stänkande melodi utsmyckad med klaviaturer, stråkar och åmande discosång i popformat. Lätt att älska och längta till.

www.melodyclub.com

4 Vi Love Mono

Modesty Blaise

Med vidöppna ögon och en fartfylld la-la-la-la-refräng som träffar i solar plexus avfyrrar Kristianstadsindierockarna Vi Love Mono sin ursinniga popdänga *Modesty Blaise*. Och jag smälter direkt! Herregud vilken energi, vilket driv och vilken styrka. Precis så här borde alla rockband gnistra, skönt dessutom att de sjunger på svenska.

www.myspace.com/vilovemono

5 Ella Rouge

That's Me With the Gun

Med The Ark-size på ljudbilden och sånginsatsen från ABBA-Bennys son Ludvig Andersson skruvas dramatiken upp rejält. Sextetten fladdrar också iväg ut i orkestrering deluxe under låtens sex minuter vilket skapar ett

njutbart kaos där Ludvigs kraftfulla stämma kommer till sin rätt. Stort, livskraftigt och intressant.

www.myspace.com/ellarouge

6 Giri

Shadow of a Doubt

Andreas "Giri" Lindberghs lankesiska rötter visar sig inte speciellt tydligt i *Shadow of a Doubt*s atmosfäriska rocksväng, men han spelar i alla fall sitar på albumet *Do it*. Feta keyboards spelar istället en framträdande roll tillsammans med snirkliga små gitarricks och stönande körsång. Svetigt och lite klaus-trofobiskt.

www.andreasgiri.com

7 Giant Wide

Go and Get Gone

Klassisk refrängbaserad rockmusik skapad i en lada någonstans i västra Sverige där en bil står parkerad bakom trumsetet. Så låter *Go and Get Gone* också. Gitarmattorna läggs ut i tjocka lager och ahhhh-köerna är stilrena och ytterst effektfulla. Ibland känns det som de aldrig ska sluta spela, och det gör mig ingenting.

www.myspace.com/giantwide

8 ErrorErrorDie

I Will Never Hide

EP:n heter *Someone Always Sabotage* och bandet har förut hetat Distfist och Gents de Sports. De spelar energifylld powerpop straight outta Stockholm med alla korrekta influenserna. Det är väl därför de låter så bra. Drygt två minuter lång är *I Will Never Hide* en perfekt planerad indiehit.

www.errorerrordie.com

9 Elmer

A Common Life

Aggressiv alternativrock ljuder från Östergötland – ja, det är Elmer i Norrköping som rockar! En EP kallad *My Destructive Generation* ska sprida evangeliet till den rocktörstande nationen. Det är fantastiskt hur många band som spelar den här typen av musik, och ändå lyckas Elmer låta egna. Men mest lever de på sin energi.

www.elmermusic.com

10 Adjusted

Step 1

Skatepunk beställd – tuff skatepunk levererad! Och om man ska bli omvänd till skate är det Adjusted från kungliga huvudstaden som ska stå för det. De har tempo men även fingertoppskänsla då de bryter sönder sin

musik för att den inte ska kännas trädig, de klarar att hålla intresset vid liv både genom attack och finlir. Och det är coolt!

www.adjusted.se

11 Limbus

Don't Let Me Wake Up

Lite annorlunda NOFX-influerad punk med melodier serverar Uppsalakillarna i Limbus, deras texter är "politiska och subversiva dikter riktade mot samhällets själva hjärta". Engagemanget och viljan finns på plats, dessutom lirar de röven av de flesta andra band. Så det så.

www.enterlimbus.com

12 The Carny

Bestseller

Storleken har betydelse, i alla fall för haländska The Carny som svällt från två till nio personer för att kunna svänga så mycket som de gör på *Bestseller EP*. Denna celebratoriska höjdare med glada poptoner och grooviga partier får en att tro att våren lurar runt hörnet. Smittande pop med mycket värme.

www.thecarny.com

13 Consequences

Maybe I Was Wrong

Underbart drömsk och släpig ökenödslik rock med popsensibilitet och utlämnande vokala insatser av Jonas Heijenskjöld. Jag börjar drömma om hur 22 Piste Pirkko lät när de var riktigt lysande. Håkan H spökar givetvis också, men mest låter kvintetten speciella och nödvändiga. Dramatisk pop med rullande trummor är läckert.

www.consequences.se

14 Tony Clifton

Hand it Over

Detta band med rötter på Gotland nämner Radiohead, Led Zeppelin, Beatles och Nick Drake som ledstjärnor – behöver det sägas att de inte letar efter en röd tråd i sin musik? En omslutande och inkluderande känsla skapas i alla fall i *Hand it Over* som är höstmys i den högre skolan. Yummie!

www.tony-clifton.com

15 Sebastian Fors

Avenues

Med munspelet och den akustiska gitarren långt fram i ljudbilden leder Sebastian sitt band The Ones That Got Away till singer/songwriterhimlen. Han sjunger lite som Robert Smith och musiken handlar om "att lära sig dansa, förlorad kärlek och den där

ingående men aldrig övergående längtan bort och ut".

www.sebastianfors.se

16 A.C.O.S

Set Up

Garage- och new waverock ligger i botten för malmötiska A.C.O.S discosmaktande hybrid där Mårten Holsts fylliga röst som ibland distar tillåts styra skutan. *Set Up* har ett lite udda men distinkt sound man snabbt lär sig älska och längta efter. Småfunkigt parat med slammer light. Och väldigt groovigt.

www.acos.se

17 Mon Roe

Boys & Girls

Att nämna The Police som influens är vågligt 2006, Sting känns inte som en av klotets hippaste artister. Men Mon Roe har inga problem att stå rakryggade med musik från sitt självbetitlade albumet som stöd, deras spretiga och glädjefnattiga retrodoftande rock fixar biffen. För det svänger som fan!

www.mon-roe.com

18 Little Red Snapper

Wrong Side of Town

Countrystompande *Wrong Side of Town* är en klassisk jammande rockrullare från denna Stockholms-kvartett där tre bandmedlemmar sjunger lead. Akustiska gitarren är ryggraden i bygget medan sången är själen, tillsammans skapar de en naturlig enhet.

www.littleredsnapper.com

19 Sparrow

Grow Old

"I don't wanna grow old/unless I know for sure I grow old with you" är en underbar textrad från Marcus Josephson i Sparrow som säger sig spela svensk pop, fast på engelska. Han och bandet åkte från Jönköping till Norrköping för att spela in sina desperata popsånger – och tur är väl det! Jag njuter.

www.sparrow.se

20 We & Lisa

When You're a Boy

Groove-favoriterna We & Lisa återkommer här med en alldeles strålände liten hembyggd EP där *When You're a Boy* kommer att fånga ditt intresse om du inte redan är snärd. Atmosfäriskt, svalt syntigt och sinnessjukt fina gitarriff. Bandet lyckas på något sätt alltid frammana magi i sin musik – upptäck dem nu innan alla hänger på tåget!

www.weandlisa.com

Jag all musik på ett ställe

Nya W950i rymmer 4 000 låtar och med 3G går det snabbt att ladda ner det senaste. Intelligent kalender- och emailfunktion hjälper dig att hålla reda på resten.

sonyericsson.com/walkman

Nyhet W950i

Sony Ericsson

DVD

RICHIE HAWTIN

Pioneers of Electronic Music Vol. 1

SLICES/IMPORT

Tyska DVD-magasinet Slices slår på stort och inleder en serie tillägnad den elektroniska musikens pionjärer. Först ut är Richie Hawtin som ju är megastjärna i Tyskland och mycket riktigt en innovator och pionjär sedan minst 15 år tillbaka. Han har aktivt tagit del i utvecklingen av både hård- och mjukvara, revolutionerat DJ-tekniken och släppt banbrytande minimalistisk elektronisk musik under ett antal olika alias – mest känd är Plastikman.

Med en uppväxt i England och Kanada. Socialisering i teknokretsar i Detroit och New York och en flytt till Berlin när stjärnstatusen var på väg mot peak. Jo, nog finns det en hel del intressant att prata om med Richie Hawtin och människor runt omkring honom. *Pioneers of Electronic Music Vol. 1* är också intressant. Med mycket dokumentation från barndomen och uppväxten får vi följa Richies väg från nördig datakille till partykung på Ibiza. Däremellan en massa kul och intressant från Detroit's technovärld. Mamma, pappa, bror och en rad vänner, kollegor och skivbolagsfolk uttalar sig och allt är bra.

Men, för det finns ett men. Det känns inte som om denna film velat ta sig närmare in på Richie än så: nörd blir partykille som säger att han gillat att partaja hela tiden och fortfarande är lite nördig. I slutändan står vi där med de två kända sidorna hos Richie Hawtin. Det hade varit lite intressant att få lite mer djup. Bakgrunden till att Richie inte fick resa in i USA under flera år känns svamlig och tillrättalagd. Hans relation till Magda berörs i väldigt svepande ordalag och över huvudet taget får man mest känna myten – inte personen. Det är synd, men det drar inte ner betyget så mycket ändå. *Pioneers of Electronic Music Vol. 1* är definitivt värd att skaffa – om man är det minsta intresserad av techno.

Mats Almegård

Bok

KLAS ERICSSON

Sex, droger och tinnitus: Satansverserna – 400 citat av hårdrocksmusiker

HÄRNQVISTS FÖRLAG

En stor samling citat från hårdrockslaggen låter smart. Då är ju målgruppen spikad och klar.

Det låter också kul på pappret. Men hopbuntat till en bok visar det sig vara lite blandat kul och okul. Kanske främst för att jag hade förväntat mig fräschare musiker. Författaren och musikjournalisten Klas Ericsson har samlat ihop en himla massa citat, men nästan totalt missat –90 och –00-talets nyare band. Niles Karl Sanders är till exempel en levande citatmaskin, men han finns inte med. Istället släpps Billy Corgan, Anthony Kiedis och Ted Nugent in. Och de är fasiken inte hårdrockare. Därmed faller idén med hårdrockscitat.

Men hoppet om att massa hårdrockare ska köpa boken återstår, eftersom Sweden Rock-klientelet kommer att älska att läsa citat från Lemmy Kilminster, Alice Cooper och Gene Simmons. Och många roliga citat finns det, som Ozzy Osbournes "Att vara nykter på en buss är helt annorlunda än att vara full på en buss".

Tyvärr är också en del citat menlösa, som Tom Arayas "Antingen har du turen på din sida eller inte" eller "Det jag saknar mest på turnéerna är att umgås med mina

barn". En citatbok borde innehålla mer originella grejer än gamla klyschor.

Dessutom verkar många citat vara hämtade från samma intervju eller biografi. Brent Hinds i Mastodon tjuvar om droger. Ted Nugent droppar massa citat om mat. Det blir tröttsamt, och jag citerar därför klyschan "Kvalitet slår alltid kvantitet". Såna irriterande saker hade en hårdare redaktör upptäckt, liksom att James Hetfields citat "Jag ångrar hellre något jag gjort än något jag inte gjort" bara är en parafrasering av Butthole Surfers låt *Sweet Loaf*. Det vet Anthony Kiedis och ger också bandet cred för citatet i låten *Deep Kick*.

Om vi släpper det där så är *Satansverserna* emellanåt väldigt rolig läsning. Det är mer en pryl än en bok, och är den perfekta presenten till gammelhård-rockaren. Bara alla citat från tänkaren Marilyn Manson och kufen Euronymous, de sistnämnda kanske hämtade från den legendariska Close Up-intervjun, är värda guld.

Torbjörn Hallgren

Album

ADOLPHSON & FALK

Vidare

AIR/WARNER

Med rymden i blodet, Adolphson & Falks andra platta, men egentligen deras första som det kom att bli, är en, för mig personligen, på pedistalen varande platta. Redan då, och senare, struntade i 80-talets uppdelning av syntare och hårdrockare, tyckte alltid att låtarna var viktigare; en bra låt är en bra låt, och tog plattan till mitt hjärta.

Här kommer så Adolphson & Falk med akustiska versioner av sina låtar, som en gång i tiden bearbetades av Greg FitzPatrick till maskinparkssound. Det är intressant att lyssna till, för en del låtar förändras inte (bortsett från sången, vilken ju är nypålagt – det går ju inte att dölja att männen åldrats under de senaste 25 åren...), medan andra får helt ny betydelse på något sätt. *Blinkar blå* blir i akustisk inramning nästan otäck. Bra mycket mer dystopisk än den tekniskt progressiva låt jag alltid sett den som, trots texten, nu närmast postapokalyptisk. Måste nästan alltid ignorera det lilla ordet *men* i "men kontrollen blinkar blå...". *Femte avenyn* har också alltid varit en favorit. Underbar låt, både på *Med rymden i blodet* och här. Men jag minns att jag hört en version på 80-talet med originalsångspåret och bara akustiska gitarrer, och den versionen slår allt som finns här. Inte så att Adolphson & Falk låter trötta och gamla (vilket de ju börjar bli, let's face it!), men att jag ibland önskar att jag hört de här versionerna redan då, redan när de blev till, att jag var där. Intentionen gillar jag, den funkar och är vällovlig och riktigt bra. Men, man undrar vem den är producerad för ibland. Mig, min generation, och...?

Magnus Sjöberg

AIRPORT GIRL

Slow Light

FORTUNA POP

Skivbolaget Fortuna Pop beskriver engelska Airport Girl som ett band långt över den traditionella indiebänken med influenser hos The Go-Betweens. Nog för att Airport Girls lo-fi-countrypop är hyfsad trevlig att lyssna till så håller jag inte med Fortuna Pop. Albumet *Slow Light* blir aldrig mer än medelmåttigt, då jag sitter och väntar på en twist som aldrig kommer. Visst får de till det i jazzinfluerade *Don't Let Me Down Again* och visst lyckas de med en liten skruv i Spanien-doftande *The*

Weather Song. Men det stannar på nivån trevligt.

Airport Girl har tidigare släppt plattan *Honey I'm an Artist* och med andra albumet *Slow Light* beskrivs de ha uppnått en annan musikalisk mognad och ha tagit sig upp till en mer "vuxen" nivå. I så fall låter det som att Airport Girl sörjer sin barndom för det är vuxet ur det perspektivet att det är för mycket pianobar utan att vara flygel, för mycket lägereldssnyft och faktiskt, en tendens till hissmusik. Det är det korta men mer lekfulla spåret *Low Coin (Lullaby)* som räddar Airport Girl från den sistnämnda utdömmningen. Tänk om Airport Girl kunde använt de där gitarrerna lite mer och rockat loss i pianobaren – vad bra det hade blivit då.

Emma West

ALEXISONFIRE

Crisis

HASSLE/BORDER

Annu ett aggressivt emo/post-hardcore-band som försöker slå sig in i mainstream-land. Det mest intressanta är väl deras bruk av tre sångare. George "Jag kan vråla skithögt och jättefrustrerat" Pettit, Wade "Och det är jag som bidrar med den punk-rockiga stämman" MacNeil och slutligen Dallas "Ja, det är jag som är den lugna av oss" Green. De kämpar mot varandra, kontrar och fyller i. Jag kan se charmen i det. Men annars?

Tänk er Limp Bizkit. Tänk er Nickelback. Tänk er Billy Talent. Tänk er att ni har hört det förr. Allt för många gånger.

Anders Gustavsson

ANGRA

Aurora Consurgens

SPV/PLAYGROUND

2004 års konceptalbum *Temple of Shadows* var på sin andra hälft en höjare. När brassarna slår till igen är jag alltså idel öra. Men det vill sig inte riktigt. Singelspåret *Window to Nowhere* och *Scream Your Heart Out* är utmärkta men som helhet känns likafullt *Aurora Consurgens* svagare än sin föregångare. Jag vill ha mer brasiliansk rytm och mindre sneglande på Helloween för att vara nöjd.

Roger Bengtsson

JON AUER

Songs from the Year of Our Demise

PATTERN 25/SHOWTIME

Jon Auer som har gjort sig ett namn i The Posies. Nu släpper han sin soloalbum, *Songs from the Year of Our Demise* med 18 powerballader. På plattan finns inget magnifikt men heller inget kräkmateriell. Kanske är Jon Auer alltid dömd i och med The Posies. Om det är till hans för- eller nackdel kan bara lyssnaren avgöra.

Alessandra Johansson Cavallera

LLOYD BANKS

Rotten Apple

G-UNIT/UNIVERSAL

Hiphopvärlden är ingen rättvis spelplan. Vore den det så skulle 50 Cent vara Lloyd Banks vapendragare – istället för tvärtom. Två år efter debutalbumet *Hunger For More* har uppföljaren *Rotten Apple* nu landat i skivaffärerna.

Rotten Apple är en inledningsvis mörk berättelse. Nattdjuret Lloyd poserar bistert i mörker och varje sida av konvolutet representerar en stadsdel i hans ruttna äpple New York. I ett territoriummarkerande intro avråder gästande 50 Cent och Mobb Deeps Prodigy utbölningar att kliva in på deras mark. *Rotten Apples* minst ruttna ögonblick är *The Cake*. 50 Cents monotona vers byts av med Lloyd Banks då de tillsammans proklamerar vikten av stålar och den *Hard Knock Life*-ringande barnstämman på refrängen utlovar en säker radiohit.

Det samlade utlåtandet om Lloyd Banks uppföljare är att det är 60 minuter av syntetiskt marscherande. *Rotten Apple* blir fort den typ av intetsägande hiphop som du främst hör yngre tonåringar spela ur högtalarna från en 3G-telefon på tunnelbanan mot T-centralen. G-Unit är idag mer än någonsin en ruskigt homogen samling affärssinnade råskinn och det hela blir nästan komiskt när alla de gäster som fått vistas i samma rum som 50 Cent plötsligt inte verkar kunna tala tydligt. De beryktade nio skotten tycks ha gett en utbredd rikoschett och Lloyd Banks är en av dem som minst visar upp något alldeles eget, eller ens något som är i närheten av att ge lyssnaren behållning.

Erik Hjortek

BATTLE*Back to Earth*

TRANSGRESSIVE/WARNER

Efter diverse lösa singelsläpp och turnerande med de hypade landsmännen Bloc Party och The Rakes släpper londonkvarteren Battle ett minialbum med sju låtar.

Resultatet är genomgående bra. Bandet slamrar sig energiskt igenom de NME-osande låtarna, det är förförlig gitarrbaserad britpop à la Razorlight och det är sannerligen svårt att motstå. Kaxigt, självsäkert och lite så där härligt smutsigt intar Battle de korrekta svettiga poserna med hitdoftande låtar. Den framgångsrika singeln *Isabelle* och *Tendency* har nitiska refränger som envist biter sig fast och vägrar släppa taget redan efter första lyssningen.

Men ibland, om så bara för några korta ögonblick, prioriterar Battle sitt poserade lite för mycket för sitt eget bästa. Förutsägbarheten uppenbarar sig och besudlar potentiella låtar, vilket känns en smula onödigt på en annars medryckande och cool debut.

Nina Einarsson

TONY BENNETT*Duets – An American Classic*

RPM/SONYBMG

Tony Bennett firar 80 år och gör det genom att släppa en sorts Greatest Hits-platta. Tillsammans med en rad betydligt yngre, dock inte helt unga, stjärnor så som Bono, Elvis Costello, Sting och Dixie Chicks, framför han duetter av sina egna klassiker. Och visst låter det på sina håll som jazz när jazz är som bäst och jag tänker inpyrda källarlokal, halvfulla vinglas, dansanta gentleman i svart kostym och vit skjorta och fagra damer i vackra långa klänningar. Kort och gott gemytligt och glamouröst.

En lysande och nästan sövande kärleksfull duett med Barbra Streisand får ses som höjdpunkten även om det är med Elton John vid sin sida som Bennett får det att svänga rejält, så där som det egentligen bara gjorde på mormor och morfars tid.

Men visst känns det till och från som om gammalgubben Bennett sitter lite väl långt tillbaka i gungstolen och liksom inte räcker hela vägen fram. Det är som om ålderdomen så till slut, tyvärr, satt sina spår även i Bennetts röst – den är något raspigare än förr. Men vad gör det när hela stjärnparaden avslutas så snyggt och ömt tillsammans med George Michael på spåret *How Do You Keep the Music Playing?*. Och en extra klapp på axeln ska Bennett självklart ha för det tappa försöket att föra in jazzen hos den yngre generationen.

Anders Gustavsson

MAGNUS BERGMAN*Reflektor*

BELPID/ISMA

Redan pressreleasen, där Magnus Bergman frågar sig vad som hänt med människan idag då ingen längre ser varandra i ögonen och så vidare, fick mina varningsklockor

att ringa. Och när jag sedan, samtidigt som jag lyssnar på *Reflektor*, går in på Magnus hemsida och läser brevet till fansen blir det mina farhågor infriade. Inte nog med att hans album presenteras med orden: "Nytt album, nya vägar att vandra. Korsar floden över till den andra sidan. Rider mot solen. Genom bergspass. Jag är Sitting Bull nu. Är utanför reservatet, på okänd spännande mark. På väg... Jag hoppas att vi ses därute". Lätttexterna håller sig på samma klyschiga nivå och även om musiken är helt okej, är det inget som vill lyfta och inget som vill fastna. Förutom en sak, och det är textraden ur låten *Börja om från början*: "Vi växte ur tröjan men nu finns en chans att börja om från början". Och det är bara för att den är så löjlig. Om det här är det bästa Magnus Bergman kan, får han faktiskt inte ens chansen att börja om från början, inte av mig i varje fall.

Linda Hansson

BEWITCHED*Spiritual Warfare*

REGAIN/BORDER

Regain Records har gjort sig känt som ett brutalitetsbolag av rang. Enbart årets Vader-giv har fått mig att fundera över att stödköpa resterande skivor av hela Regain-katalogen för att visa min uppskattning. Men när jag nu sitter med *Spiritual Warfare* på tinnitusvolym blir jag tvungen att ta mig en allvarlig funderare. Bewitched spelar primitiv metal åt det svartare hållet där vokalist och gitarrist har det gemensamt att de var för sig låter likadant genom hela skivan. Nej, detta gillar jag inte alls och står du och tvekar på om du ska tjacka tjeibandet med samma namn eller dessa råa pojkar så lägger jag min röst på de förstnämnda.

Roger Bengtsson

THE BLACK CROWES*Freak'n'Roll*

EAGLE/PLAYGROUND

I mina öron finns det bara några få platlor som får kalla sig för liveplattor. Den ena är *Under a Blood Red Sky* och är inspelad i USA någonstans med U2 i mitten av 80-talet. Rainbows *On Stage*. Led Zeppelins *The Song Remain the Same*. Och *Live and Dangerous* med Thin Lizzy. Alla andra skivor där det står att det är inspelat inför en hänförd publik på konvolutet är i princip bara skitsnack. Samma gäller The Black Crowes. Inget annat än navelskåderi av ett band som är blåst.

Två platlor med kråkornas låtar. Den ena lite rockigare. Med låtar som *Sting Me* och *Jealous Again*. Bustråkigt. Andra plattan ska vara lite mer softisch. Aningen mer akustiskt. Det hela avslutas med en trött version av *Remedy* som jag minns som en rätt bra låt. Nu blir det magplask ner i glömskans bottenlösa brunn.

Per Lundberg GB

THE BLOOD BROTHERS*Young Machetes*

WICHITA/BONNIERAMIGO

Orkar du igenom den här skivans 51 minuter kommer du att bli rikt belönad. The Blood Brothers gör det varken enkelt för sig själva eller sina fans, deras låtar knycker och rycker, stupar, faller och far upp igen. Det är snabb intensiv punk, groovig 60-tals-psycho, pop och hård rock allt paketerat med stenhårda, kompromisslösa texter om världen vi lever i. *Young Machete* är ett steg tillbaka soundmässigt till deras första platta, det är lite hårdare, lite argare men utan att tappa experimentlustan från deras senaste album.

You're the Dream Unicorn! är stenhård punk som bäst, och blir bara hårdare ju längre låten går. 1,2,3,4 *Guitars* är en nerstrippad sprängmarsch som blir en

punkvals i mitten, kanske en av skivans starkaste låtar.

Men vad som The Blood Brothers vinner på är helheten, då detta är en riktigt bra, genomarbetad helhet. En arbetsseger igen för The Blood Brothers.

Mathias Skeppstedt

THE BLUETONES*The Bluetones*

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Jag gillar The Bluetones när de är charmigt mespoppiga och melodiska. Som i lättillgängliga *Surrenored* och som när jag kan sjunga med i *Hope and Jump*. Då är jag med i leken och tar det till mig. För Mark Morriss röst är både lagom karaktäristisk och behaglig att lyssna till. Men när de höjer tempot och lägger till fler gitarrer förstår jag det inte alls. Då blir de bara ett dussinband som försöker få med så mycket som möjligt på samma skiva. Nej, bort med de låtarna och fram med de andra, de mjuka och fina, så lyssnar jag gärna!

Linda Hansson

ANDERS BODIN*Hall of Flames*

ANDERSBODIN.NET

Om man i sin pressrelease har referenser som använder orden, "boogie" och "Status Quo" ska det mycket till om jag ska gå igång. Anders Bodin svänger illa trots ett meriterat band. För även om Lars Ekberg ibland lägger en snygg orgelmatta som påminner om Uriah Heep så blir det inte så mycket mer. Platt och intetsägande.

Per Lundberg GB

BOLAGSSTÄMMAN*Diverse Artister*

BEAT BUTCHERS/BONNIERAMIGO

Ett smart drag av Beat Butchers. De har här samlat ihop sex band, alla med någon slags punkanknytning, plockat ut två låtar från var och ett och sammanställt denna lilla "reklamskiva" som är tänkt att kosta runt 50-60 kronor i handeln. Precis som på den gamla goda tiden med *Definitivt 50* spänn-plattorna antar jag att syftet med detta är att få folk att få upp örönen för deras lovande orkestrar och rusa iväg till närmsta skivaffär för att inköpa flertalet alster med dessa, och samtidigt eventuellt hålla vartenda tumme de hittar för att folk inte ska surfa in på Pirate Bay istället.

Materialet är ganska tunt, Köttgrottorna medverkar (som vanligt?) och de låter i princip på samma sätt som de gjorde för tio år sedan. Svensk punk, i vissa fall lite poppigare, i andra lite aggressivare, men överlag en smula ointressant. Men egentligen, 50 spänn kanske man skulle kunna kosta på sig, för den goda sakens skull?

Petra Sundh

BORN FROM PAIN*War*

METALBLADE/BORDER

Som ett av de första europeiska metalcorebanden började Born From Pain sin verksamhet 1997. Tio år senare är de fortfarande lika taggade och deras trampminor av Bay area thrash, hardcore och en old school death är inget man skojar om. Prominenta gäster i form av Jan Chris (Gorefest), Lou (Sick Of It All) och Barney (Napalm Death) är ingen nödvändighet men spår på den goda ansatsen ytterligare.

Roger Bengtsson

BOY OMEGA*The Grey Rainbow*

SHELLSHOCK/BORDER

Det finns två kategorier snygg musik. Snyggt som berör och musik som är snyggt ihopsnickrad men saknar det där lilla extra. Martin Gustafsson, aka Boy Omega, gör avtryck och tillhör det förstnämnda. När den nya EP:n *The Grey Rainbow*

snurrar i stereon är det lite som att ge sig ut på musikalisk upptäcktsfärd inte helt säkert på vilka guldkorn man kan tänkas stöta på. Han överraskar hela tiden, gör små musikaliska vändningar och det blir mycket snygga arrangemang av blandningen stråkar, elektroniskt och akustiskt. I och med den musikaliska variationen på EP:n så blir det utmanande att lyssna på och aldrig tråkigt. Det är avskalat och trots ganska ordinära hjärta och smärta-texter så finns där en glimt i ögat. Min favorit är låten *The Isle*. Kombinationen trummande marschmusik tillsammans med mjuka undertoner, Martins lite skrovliga och bestämda röst och för att inte tala om det lilla smygande pysljudet skapar en klockren nyfikenhet om vad som väntar runt nästa hörn.

Emma West

THE BRAND NEW HEAVIES

Get Used to it

TMC

The Brand New Heavies har gjort två efterlängtdade comebacker. De har inte bara gett ut ett album för första gången på nästan tio år, de har också återförenats med sin sångerska N'Dea Davenport. Och både bandet och hon är bättre än någonsin. Det här är funk och soul när det är som bäst, klassiskt groovigt funksound med maffiga blåsarrangemang och basgångar som dunkar i magen.

Svängiga *Lets Do it Again*, vackra *I Don't Know Why (I Love You)* och grooviga *Right On* är bara några låtar värda att nämna.

Med *Get Used to it* befäster The Brand New Heavies sin ställning som ett av 90-talets bästa funkband och det lär hålla en bra bit in i 2000-talet också. Jag vänjer mig gärna, det är bara att höja volymen och börja dansa!

Sara Thorstensson

BRATS ON THE BEAT

Ramones For kids

GO-KART/IMPORT

Någon person på ett tyskskivbolag ämnar att skämta april redan i november med mig. I och för sig så är Ramones värda hyllningar varje dag. Men inte såna här. Och att Pennywises Jim Lindberg, Brett från The Donnas och Nick Oliveri från QOTSA ställt upp är ett mysterium.

Det här är alltså precis vad det heter. Ramones för barn. Ramones-låtar med barnkör som sjunger one-two-three-four. Kompad av ett mediokert pubrockband med dessa ansedda namn på sång. Ofattbart analt. En dum jävla skitidé som tyvärr blev verklighet.

Per Lundberg GB

LEROY BROWN

Color Barrier

VICEROYS

Inna De Yard

MAKASOUND/DOWNBEAT SOUNDS

Leroy Brown, med det schyssta smeknamnet "Artist", började sin karriär redan på 60-talet som leadsångare i bandet Hippy Boys, kända för låtar som *Cloudburst* och *Doctor No Go*. Han flyttade senare till Kanada och fick 1982 sin första solohit med *Gypsy*. Nu är det dags för fler att upptäcka hans talang tyckte det franska bolaget Makasound, som tidigare blåst nytt liv i bland annat Winston McAnuffs karriär, och gav ut en skiva. Deras färskaste utgåva *Color Barrier* är en nytgåva av albumet *Prayer of Peace* från 1976 som utökats med ytterligare material och resultatet är inte bara en skiva med bra rootsreggae utan också med brännande politiska ämnen. *Mind How You Walk* handlar om att alltid bli bedömd på grund av sin hudfärg, *Money Barrier* (som finns i två versioner samt en dubversion)

om att vara en av de människor som alltid saknar pengar.

Musikaliskt är det gott om snygga körarrangemang och feta basgångar, som i favoriten *Don't Give Up*. Titelspåret, med sitt ödesmättade blås, finns också i en utflippad version med Clint Eastwood. I den dystopiska *Rulers of Babylon* påminner Browns sång om den ljuve Ken Boothe.

Det kryllar av profiler bland musikerna. Sly & Robbie är självklart med, Augustus Pablo och Ansell Collins spelar orgel, Bobby Ellis och Vin Gordon kontrollerar blåset. En för mig tidigare okänd förmåga är dock deejayen Captain Charchand som ger tyngd åt tolvstumspåret *Gone Gone*, komplett med en totalt utflippad synt.

Makasounds skivserie *Inna De Yard* är reggaemusik nedstrippad till sina rena benknor som får en att baxna över vilken uppsjö enorma sångare den lilla ön fostrat. När en artist på Jamaica försöker slå sig fram så är det ofta precis så här hans eller hennes karriär börjar, med att spela upp några av sina sånger i en producers trädgård, inna de yard. Har man tur så får man spela in ett par låtar och blir dom poppis så får man spela in fler. Vill man förstå reggaens verkliga ursprung så är det här verkligen en serie skivor att införskaffa.

Plattan med Viceroy's är inspelad i gitarlegenden Chinna Smiths trädgård och gubbarna i bandet sjunger fortfarande fantastiskt. Av naturliga skäl är instrumenteringen på skivan enkel och särskilt trummorna är effektfulla i sin nyahbingistil på spår som *I Guarantee My Love* och *So Many Problems*. Här finns också en version på sjörövarhiten *Ya Ho*.

Viceroy's Inna De Yard är en rakt genom imponerande skiva. Inspelad rakt upp och ner, så organisk och med så mycket känsla att man för stunden glömmer att världen svämmar över av massproducerad smörja. Men det är en miljon mil bort från gården på Jamaica.

Isac Nordgren

THE BUTTERFLIES OF LOVE

Famous Problems

FORTUNA POP!/BORDER

Deras debut *How to Know* från 1998 fick kreddrecensenterna att göra vägen och tala om mörkrets skönhet och drömmande psykedelia, men något säger mig att album nummer tre, *Famous Problems* (liksom nummer två), inte kommer att få samma översvallande kritik.

Det tar lite emot att säga, för ibland skymtar jag ett band som levererar vacker, melodiös gitarrock och som - mörkret till trots - lyckas beröra. *Conquer Every Woe* är en sådan glimtlåt som med sin medryckande melodi och handklapp får mig att vilja ha mer. Även den intima *Sunshine* får mig att sentimentalt sucka och drömma om ändlös kärlek.

Tyvärr är det inte mycket mer som lyckas på detta mörka psykedelialbum eftersom det som är tänkt att bli bra, har blivit mindre bra. Det flummiga blir ofokuserat, den mörka blir kvävande och det nedstämda blir nedtryckande.

Och det dunkla album som var tänkt att få mig att drömma mig bort och beröras av vackra texter och sorgliga melodier, får mig bara att stryka under ordet *sävt* tre gånger i mina anteckningar.

Nina Einarsson

MAGNUS BÄCKLUND

Never Say Never

MARIANN/WARNER

Gamle Fame-Magnus ger världen en ytterst kompetent platta. Och det är väl det som känns som problemet. Kompetent. Allt känns lite för tillrättat och

utstuderat för att verkligen övertyga och fungera. Har inget emot Magnus, men trots att det märks att han verkligen vill och försöker göra *Never Say Never* till en oförglömlig platta, så är det just det det faller på, liksom det faktum att han låter väl lika gamla pojkbands medlemmars soloutflykter. Det känns som att han vill så mycket att allt hamnar i samma bakvatten som allt annat i genren. Men visst är det kompetent. Bortsett från de låtar där han börjar låta lite för mycket som John Farnham. Det är ett brott mot all estetik att få mig, och alla lyssnare, att komma att tänka på honom igen.

Magnus Sjöberg

J. J. CALE & ERIC CLAPTON

The Road to Escondido

REPRISE/WARNER

Det känns ändå som en intressant tanke, och som en upprättelse. Eric Clapton, som soloartist gjort covers på både *After Midnight* och *Cocaine*, fått hits med dem, och som alltid framhållit J.J. Cale som låtskrivare och gitarrist nu får, det får man väl ändå säga, ynnesten att göra en platta med honom. Dessutom en platta som nästan bara består av Cale-låtar. För det hörs på alla sätt och vis. J.J. Cale har genom hela sin karriär gjort låtar som hela tiden funnits i bluesfacket, men som alltid haft en avslappnad och närmast cajundoftande atmosfär. Så även här, givetvis. Det är, för ett gammalt Cale-fan, riktigt härligt. Att veta att han fortfarande gör sina underbara låtar, betraktelser, oavsett tid och sammanhang. J.J. Cale är en av de senaste 30 årens musikaliska konstanter. Det är ändå faktiskt inte ofta man hör Clapton sätta avtryck i musiken på något markant sätt, förmodligen därför att han också, förmodligen, har ett ikoniserat förhållande till Cale.

Det är ett riktigt bra album, även om man till en början kan ha svårt att urskilja skillnader mellan vissa låtar, men de konkretiseras, de skapas, de identifieras, de härdas, i ens lyssnande, i ens själ. Man kan hoppas att samarbetet leder till att fler upptäcker musiken, Cale; reflekterar, kontemplerar, lyssnar och gläds.

Magnus Sjöberg

CAPTAIN

This is Hazelville

EMI

Precis som så många andra artister i år så har Captain anammat 80-talssoundet på *This is Hazelville*. Och till sin hjälp har man tagit en av det decenniets stora producenter: Trevor Horn. Resultatet påminner om Prefab Sprout, Tears for Fears eller ibland tidiga U2. Det låter inte särskilt nyskapande, men inte heller daterat utan snarare ganska tidlöst.

Vokalistduon Rik och Claire har var för sig inga särskilt spektakulära röster, men tillsammans så skapar den en skön helhet. Texterna är eftertänksamma berättelser hämtade ur vardagen, men melodimässigt tycker jag inte *This is Hazelville* håller alls. När jag lyssnat igenom skivan så minns jag egentligen inte ett enda spår. Utrops-tecknen är de två tidigare singelsläppen *Glorious* och *Broke*. Den senare är nog det närmaste du kommer ordet catchy på denna skiva.

Produktionen är snygg, men det hjälper ju liksom inte när materialet inte håller tillräckligt hög klass. Suktar du efter vemodig 80-talspop så införskaffa valfri Prefab Sprout-platta istället.

Thomas Rödén

CHILDREN OF BODOM*Stockholm Knockout Live*

SPINEFARM/UNIVERSAL

Finska Children of Bodom släpper live-CD. Deras tekniska kvaliteter håller så klart även live, och ljudet är vääldigt slaskigt, så känslan av ett svettigt band på scen förmedlas stenhårt. Jag önskar dock att sångaren Alexi Laiho hördes lite bättre.

På *Stockholm Knockout Live* finns alla Children of Bodoms viktigare låtar, kryddade med trum- och gitarrsolon. Samtidigt släpper bandet också en live-DVD, och den hade jag hellre köpt, mest för att live-album får mig att somna. Förutom *Kiss Alive*, då.

Torbjörn Hallgren

COLDWORKER*The Contaminated Void*

RELAPSE/BORDER

Coldworker är trummisen Anders Jakobsons nya kall efter Nasum. Med sig i bandet har han folk från bland andra Carnal Grief, Ruin och Relentless, alla med koppling till Örebro.

Nu kommer debuten *The Contaminated Void*. En mycket övertygande förstaplatta. Coldworker levererar snabb, aggressiv och atmosfärisk dödsmetall som jag just nu förknippar mest med USA:s hårda metalband. Och då tänker jag så här – USA skickar ut unga män i krig, unga män som i värsta fall återvänder i en kista. För amerikanerna har det lett till en massängest som smittar av sig i alla kulturytringar, så som metal. Och just den äktheten och ångesten känner jag i Coldworker. Jag är mäktat imponerad.

The Contaminated Void är jämn, men låtarna *The Intelooper*, *Heart Shaped Violence* och *An Unforgiving Season* sticker ut lite extra. I den sistnämnda låter det som om en travers med last brakar i fabriksgolvet när introriffet lämnar startblocket. Beröm också till konstnären Orion Landau som har gjort årets snyggaste omslag. Kolla in Coldworkers hemsida för en snabb titt.

Torbjörn Hallgren

CONTRIVA*Separate Chambers*

MORR MUSIC/BORDER

Contriva kommer från Tyskland och har en producent som heter Norman Nitzsche, bara det namnet gör att man förväntar sig precis hur mycket som helst av dem. Lyckligtvis lever de upp till det. Musikaliskt är det en avskalad instrumental pop som är så luftigt och fantasifullt producerad att man nästan kan gå omkring bland instrumenten och andas luften emellan dem medan man tittar på de olika musikerna och ser hur gitarristens fingrar dras längs med strängarna och på så sätt skapar en rytm i sig själv medan bossanovatrummorna flyter i det stora rummet och försöker dra åt sig uppmärksamhet. Ibland tas en sång över av dissonanta gitarrljud eller en distad, tillbakalutad bas, eller kanske ett dragspel medan den akustiska gitarren totalt ignorerar de andra instrumentens desperata jakt efter din fulla uppmärksamhet. En riktigt, riktigt intressant platta som jag är övertygad om att jag kommer att spela om och om igen.

Mathias Skeppstedt

DEADCLINE*Take a Good Look*

PEOPLE LIKE YOU/SOUND POLLUTION

Tankarna i mitt huvud efter att ha lyssnat på det här ett par gånger kretsar bara runt ett enda stort "nja". Jag vet inte riktigt hur detta ska beskrivas. Nog rör det sig om punk, så långt är väl allt ganska klart, punk med en duktig, men otroligt mesig och tam, sångerska. Visst, man behöver inte rapa fram testosteronstinna avgrunds-

vral å la Brody Dalle i The Distillers, men Deadclines sångerska Liz Rose tar verkligen udden av den aggressivitet hennes musiker lyckats piska fram, och det hela får mig att känna en viss frustration. Det blir oengagerat, vilket aldrig är roligt att lyssna på.

Låtmaterial i sig har väl sina ljuspunkter, men det mesta faller ganska platt, och det tar många lyssningar innan man hör någon skillnad på låtarna. Någon av de manliga bandmedlemmarna tar sig ton på låten vid namn *I Won't Give*, vilket gör att just det spåret kanske blir det bästa på hela plattan. Deadcline är trots allt ett band på uppgång och jag slipper nog inte undan dem i framtiden, även om det kanske inte direkt rör sig om att erövra arenor världen över. Tack och lov.

Petra Sundh

DEF LEPPARD*Hysteria*

MERCURY/UNIVERSAL

Skivbolaget Mercury satsar på en deluxeutgåva av Def Leppards singelspottare *Hysteria*. Hela sex låtar (*Animal*, *Hysteria*, *Pour Some Sugar on Me*, *Love Bites*, *Armageddon it* och *Rocket*) hamnade på topp-20-listan i USA.

Nu kommer låtarna remastrade, med bonusmaterial i form av alla B-sidor, lite liveversioner och ommixade hittar. Det är mumma för fansen, men absolut inget för de som redan känner sig klara med det 20 år gamla albumet.

Def Leppard själva ägnar sin hemsida åt att sälja in coveralbumet *Yeah* istället. Jag tycker att båda releaserna pekar mot att bandet accepterat sin roll i musikhierarkin - ett gäng killar vars glansdagar är över, men som stolta kan leverera nostalgilux.

Torbjörn Hallgren

DIVERSE ARTISTER*Butchering The Beatles, A Headbashing Tribute*

SHOWTIME

Detta är utan tvekan inte bara årets absolut sämsta idé utan också årets absolut sämsta skiva. En massa ihopplockade konstellationer av hårdrockare spelar The Beatles låtar som om det var 1985 igen och Ratt och Ozzy dominerade listorna och tiden egentligen stod stilla. Det är fantasilöst, tamt, tandlöst och otroligt hur en del musiker ställde upp på den här skiten. Lemmy med Eric Singer från Kiss och John5 från Marilyn Manson lyckas med konststycket att få *Back in the USSR* att inte svänga överhuvudtaget. Och Yngwie Malmsteen med Bob Kulick från Meat Loaf och Frankie Banali från W.A.S.P. lyckas få *Magical Mystery Tour* att låta som ett överlevit gitarriam av Posion, absolut horribelt. Jag orkar inte fortsätta men jag säger att varken Billy Gibbons (ZZ Top), Josh Bush (Anthrax), Stephen Carpenter (Deftones), Alice Cooper, Chris Chaney (Jane's Addiction) eller Duff McKagan (Velvet Revolver) borde kunna se sig i spegeln utan att skämmas på ett par år. Minst.

Mathias Skeppstedt

DIVERSE ARTISTER*Go-Kart Vs. The Corporate Giant 4*

GO-KART/SOUND POLLUTION

Folket på Go-Kart Records har återigen slängt ihop en blandskiva med, enligt egen utsago: "banden som alla kommer att snacka om imorgon". Det vill jag låta vara osagt, men denna gång är det bland andra The Shocker, Cougars, Transmission0, Rifu och Bambix som delar på utrymmet. Med andra ord en hel del punkig indie-rock och politisk och melodios hardcore.

Inte helt oväntat spretar det en aning, men som apitretare fyller skivan sin funktion. Bland de 22 spåren finns utan tvekan

några guldskor. Trots mestadels amerikanska band är det ändå svenska Nervous Nellie som lyckas sticka ut mest, med både *No Calls* och *Personal Elvis*. Andra låtar som förtjänar en intryckt repeatknapp är Iras *Long Live the Parts I* och *Peppermint Petty* av The Go Faster Nuns.

Anders Gustavsson

DIVERSE ARTISTER*Svenskt – a Compilation of Swedish Music*

BIG SCARY MONSTERS/IMPORT

Englandsbaserade skivbolaget Big Scary Monsters gillade svenska musik väldigt mycket och ville lyfta fram den och dela med sig av sina upptäckter till dem som inte är lyckliga nog att bo i Sverige. Så de gjorde en samlig med sina svenska favoritakter och kallade den kort och gott *Svenskt – a Compilation of Swedish Music*.

Och visst har de gjort ett bra jobb. Här kan i stort sett alla hitta sin musik; rock å la The Sound OE blandas med melodiosa David and the Citizens och lite mjukare Last Days of April. Suburban Kids With Biblical Names och Logh bidrar med fin pop. Även finstämda Grand Opening får plats och gör sitt till för att samlingen ska bli mer komplett. Och jag upptäcker ett nytt band i Moon Babies och blir glad för det! Men såklart finns det dussintals med band som inte får plats och som skulle platsat utmärkt. Men då kan man bara gå in på deras Myspace-sida och läsa sig till om de band som inte fick plats. Och så kan man hoppas på en uppföljare.

Linda Hansson

DIVERSE ARTISTER*The World Turns All Around Him – A Tribute to Gene Clark*

GROOVER/BONNIERAMIGO

Jag ska villigt erkänna att jag när jag fick denna skiva i min hand inte hade minsta aning om vem Gene Clark var. Men när jag började lyssna så märkte jag att jag kände igen en hel del av låtarna. Dock var jag ju helt övertygad om att *I'll Feel a Whole Lot Better* var skriven av Tom Petty. Och är det nån artist jag direkt kommer att tänka på när jag hör Genes musik så är det just Petty, en av mina många husgudar.

Ofta brukar hyllningsskivor med en massa olika artisters tolkningar av en enskild artists låtar bli väldigt splittrade och ojämn, men här har man lyckats göra de olika numren till en helhet. Gene Clark gjorde sig ett namn under sina två år som gitarrist och sångare i The Byrds, men han fortsatte aktivt att ge ut skivor solo och i andra konstellationer fram till sin död 1991. På den här skivan finner du tolkningar av hans mest kända låtar, framförda av band från såväl Sverige som USA och Australien. Bäst blir det i Joe Algeris avskalade tolkning av *You Showed Me* och EP's Trailer Parks countrystompande *The Radio Song*. Kanske kan den här plattan bli en inkörsport för dig till att upptäcka Gene Clarks musik. Mig får den att fundera över om det inte trots allt var bättre förr?

Thomas Rödin

DJ WALLY & DJ WILLIE ROSS*Mrs. Miller's House*

THE AGRICULTURE/IMPORT

Att göra film av dataspel har aldrig varit någon bra idé. Lika lite som att basera romaner på en film som funkar bra. Ta *Tomb Raider*, *Doom* eller *Tekken* som exempel. Sköna spel laddade med adrenalin. Men som filmer är de inte värda mycket. Den ultratunna handlingen som inte spelar någon roll när man är upptagen med att knappa sig förbi nästa steg i spelet blir plötsligt ganska enerverande.

Med musik brukar det vara annorlunda: "music inspired by..." brukar faktiskt kunna vara riktigt bra. Som en förlängning

av de känslor som filmen gav. Men *Mrs. Miller's House* påminner mer om dataspelelen som blev film. De nötta triphoprytmerna slamrar trött vidare och ytterligare en stråke ska få oss att känna hur läskigt det är i *Mrs. Miller's* hus. Det är som om den sämsta och mest förutsägbara skräckfilm blivit musik. Visserligen försöker de mjuka upp med Abba-samplingar här och var. Men det blir bara ännu konstigare och passar inte alls in. Det här är en riktigt sunkig gammal relik från någon instängd krypta.

Mats Almegård

TANYA DONELLY

This Hungry Life
ELEVEN THIRTY/BORDER

Throwing Muses, Belly och The Breeders. Tanya Donelly har hunnit med en del, inte minst soloskivor. Nya plattan är, betonar hon i CD-konvolutet, inte en liveskiva utan snarare en skiva inspelad live. Den är inspelad under två dagar i augusti 2004 på en klubb på ett nedlagt hotell i Vermont. Med sig hade hon ett antal tunga lirare från den amerikanska alternativscenen, som exempelvis Bill Janovitz från Buffalo Tom. Han hjälper till med sånger lite här och där.

Det märks att Tanya Donelly lagt ner mycket hjärta och själ i den här inspelningen och det var nog två riktigt sköna kvällar på den lilla klubben. Men det blir lite för mysigt, lite för internt och ja, lite för gosigt. Det bränner aldrig till på riktigt, man kommer aldrig riktigt nära utan det blir mest som riktigt höstskön bakgrundsmusik. Och det är synd när man verkligen känner att här finns potential för så mycket mer.

Martin Röshammar

DRAGONLAND

Astronomy
CENTURY MEDIA/EMI

Den två år gamla *Starfall* var en relativt blek historia som i mitt tycke saknade egen identitet och var på tok för stadigt rodd i traditionell power/melodic metal. *Astronomy* är på så sätt ett sumilakliv framåt och även om Dragonland ligger strax utanför vad jag uppskattar kan jag inte blunda för att det finns en hel del spännande ingredienser att njuta av. *The Book of Shadows Part IV* är kalas, klaviaturen i *Beethoven's Nightmare* lika skön som titeln och den avslutande fjortonminutaren *The Old House On the Hill* är ett exempel på instrumental musik när den är bra. Synd bara att Dragonland fortfarande ter sig tama när de ska till att lira hårdrock.

Roger Bengtsson

ELDKVARN

Kärlekens låga – en mäs
ZEBRA ART/NAXOS

Det kändes lite märkligt till en början, det gjorde det, men nu har jag vant mig vid tanken och Eldkvarn har ju verkligen gjort det där med att uppträda i kyrkor till sin sak. Vill du lyssna på hur det lät under deras senaste mäs *Kärlekens låga*? Nå, ta och leta upp denna skiva med samma namn. Under ett enda svep spelades den nämligen in i Annedalskyrkan och det är svårt att bli annat än lite halvt-om-halvt barnsligt förtjust.

Det märktes egentligen redan på *Atlantis* att Plura återfunnit den där glöden och letat upp och stoppat fötterna i de där gamla gummistövlarna. Att han var tillbaka i sitt esse var en angenäm vetskap, för Sverige behöver Plura och Sverige behöver inte minst Eldkvarn. Och lyckligtvis visar *Kärlekens låga* inget annat än att den nyfunna energin fortfarande finns kvar. I nya versioner av några av gruppens klassiker och med en splendid ljudbild är det inte bara Plura som skänker

en hel givmild dos av kärlek. Hela bandet känns tajta, inte minst Carla, och de agerar samtliga som små välvilliga doktorer på runda genom landet, för att värma bort några centimeter snöslask och lätta upp en aning bland mörker och vintervemod.

Anders Gustavsson

EUROPE

Secret Society
T&T/SANCTUARY

När *The Final Countdown* för femtielfte gången i ordningen snurrade på min första skivtallrik kunde jag inte ens i fantasin föreställa mig att de bara fem år senare skulle sluta så snöpligt med *Prisoners in Paradise* 1991. Det sägs att gamla hjältar inte rostar men det året tappade det motståndskraftiga pudelpaketet både lyster och relevans.

När det vankades comeback för några år sen tordes jag inte lyssna. Ni som tordes känner antagligen igen er i *Secret Society*. Hur jag än letar och försöker hör jag inte Europe som jag minns dem. Inte ens Joey Tempest känns igen. Enda gången jag hajar till är när strofen "We're heading for Venus" dyker upp i *The Getaway Plan*. Det jag istället hör är snygg, tight och fräsch rock med bra tyngd och fina finesser. Inte alls vad jag hade räknat med men överraskningen är positiv.

Roger Bengtsson

FIVE O'CLOCK HEROES

Bend to the Breaks
PIAS/PLAYGROUND

I en genre där The Strokes för något år sedan la ribban finns det inte utrymme för att vara tråkig. Att engelsmännen i Five O'Clock Heroes lider av tvåtaktshybris blir tydligt rätt tidigt. När de sedan inte har melodier nog att måla fina krusiduller kring trummorna är tristessen ett faktum.

Fast kanske ändå inte.

En noggrannare lyssning får mig att associera till smala britter med finbyxor i stuprörmodell och eventuellt också hängslan. Det väger upp en del. Om så bara lite. Five O'Clock Heroes förvaltar det arv som band som The Jam en gång i tiden grundade. Det är inte lika snillrikt utformat, men det finns där. Det gör det lite roligare.

Mikael Barani

FM3+DOU WEI

Hou Gan Yin
LONA/DOTSHOP:SE

DIVERSE ARTISTER

Jukebox Buddha
STAUBGOLD/DOTSHOP:SE

Tidigare har Christiaan Virant och Zhang Jian bidragit med låtar på samlingsskivor från Biphop, Mutek och Staalplaat, vilket säger en del om soundet. Microljud och små upphackade klipp gäller när de framställer lugn och svävande ambientmusik som har starka influenser av kinesisk folkmusik. På *Hou Guan Yin* samarbetar de med Dou Wei som ger de två datanördarna en bra match. Orienteringen blir rockigare och gör att de små fina ljudsjoken kommer mer till sin rätt. För sig själva blir de lite statistiskt tråkiga, men här – i kontrasten mot mer postrockiga omgivning – blommar de ut till vacker musik på allvar.

Mats Almegård

FOURCOLOUR

Letter of Sounds
12K/DOTSHOP:SE

Keiichi Sugimoto återvänder till sitt Fourcolor-alias efter lite poppigare utflykter som Fifla. Men lite av poppen halkar med honom till *Letter of Sounds*. Inte för att vi har att göra med vers-refräng-brygga-vers-refräng. Oh nej, det är inte riktigt herr Sugimotos stil. Men faktumet att han tagit med lite mer rytmer som ger hans höga

diskantflimrande drones lite ryggrad gör att melodierna också växer sig tydligare. Allra mest uppenbart blir detta naturligtvis i *Rowboat* där Piana också sjunger. Men det är inte låten som övertygar mest på skivan. I stället är det avslutande *Frame* där Sugimoto spinner vemodiga klangmatör av skira ljud som är allra vackrast. Digital nostalgi som både är avlägsen och nära på samma gång.

Mats Almegård

THE FRAMES

The Cost
ANTI/ BONNIERAMIGO

The Frames släpper nu sin sjätte studio-skiva och jag vet inte riktigt hur jag ska beskriva det briljanta. Det finns så mycket på skivan som är fantastiskt men som samtidigt är svårt att sätta ord på. I stort sett handlar det om Glen Hansards mjuka röst, om Robert Bochniks vackra gitarrspel och om skivans bra sammansättning av låtar. Musiken på *The Cost* är inget nytt. Inget storslaget som får mig att ringa alla mina vänner och uppmana att köpa skivan omedelbart. Det är bara en jäkligt fantastisk vardagsskiva. Det räcker gott och väl.

Alessandra Johansson Cavallera

THE GRAND OPENING

This is Nowhere to be Found
TAPETE/DOTSHOP:SE

Enmannabandet The Grand Opening gör verkligen skäl för sitt namn när skivan öppnas med vackra och sorgligt rörande *This Time I Might*. Och jag hoppades verkligen, efter att ha hört detta spår, att det här skulle vara en skiva som kunde vara med mig hösten ut. Men redan i andra låten känner jag att fokus tappas. Och om det är av mig eller av John Roger Olsson kan jag inte svara helt uppriktigt på, men jag får utgå från att det är av mig. För trots de vackra stämningarna som byggs upp och John Rogers mjuka röst är det något som fattas mig. Melodierna. De som får mig att minnas låtarna och vilja höra dem om och om igen för att kunna memorera varje ord och kunna plocka fram dem även när jag inte har musiken i öronen. De finns där en del gånger, i det nämnda förstaspelet och i fina *Get Out*. Och även i *So be it*, om jag anstränger mig. Men jag vill helst inte göra det. Jag vill bara att de ska vara där.

Linda Hansson

LEANNE HARTE

Leanne Harte
TRUE TALENT/BORDER

Irländsk rock ligger mig varmt om hjärtat, och irländska rocksångerskor har alltid fascinerat mig. Finns det egentligen någonting vackrare än den där genuina, irländska accenten?

Blott 20 år gammal fullängdsdebuterar nu Dublintjejen Leanne Harte med sitt självbetitlade album, men tro inte att det stoppar henne från att låta mer mogen än de flesta på marknaden. Hennes explosiva och rockiga gitarrspel passar som hand i handske med hennes mäktiga och mångfacetterade röst. *Hopeless Cases* och *Don't Ask* är pärlor, men hela albumet är i ärlighetens namn som någonting skimrande och runt funnet inuti en mussla. Man vill gärna nymna med och de där benen har olidligt svårt att hålla still.

Sinéad O'Connor och Dolores O'Riordan, maka på er, jag har fått en ny favorit.

Anders Gustavsson

MICK HARVEY

Motion Picture Music '94-'05
MUTE/EMI

Mick Harvey, den enda kvarvarande originalmedlemmen i Nick Cave & The Bad Seeds utöver Nick Cave själv, har under årens lopp bidragit med musiken till en

rad inte allt för kända filmer. Nu samlas några av hans alster från perioden 1994 till 2005 på en egen skiva. Och gillar man Mick Harvey lär man gilla det här, men annars kan det nog lätt bli lite tråkigt.

På sina håll är det trivsamt trolskt och bitvis riktigt rivigt och att Harvey är skicklig och kan röra sig fritt mellan en hel uppsjö av olika instrument känns våldokumenterat, men det ska till en Nick Cave för att höja tempot. Bäst är nämligen sista låten, *The Farewell Song*, där just Cave välvilligt lånar ut sin röst. Det är för övrigt skivans enda vokala låt.

Anders Gustavsson

HEARSE

In These Veins

DENTAL/TMC

Jag kan inte låta bli att förvånas över att Hearse spelar en så till många delar välmålad dödsmetall. Bandet verkar nämligen bara sprudla av Mike Myers-humor. På deras officiella promobilder är killarna totalt opretentiösa och medvetet tontiga – de spelar bilbana, luktar på blommor och blir fejkat muddrade av polisen.

Musikaliskt är det inte lika fäntigt. *In These Veins* är tung, snabb och dödsrosslande. Snudd på majestätisk i ljudbilden. Tacka producenten Dan Swanö för det. Albumets klo är mäktiga *Crusade*, tätt följt av introspariet *House of Love*.

Men *In These Veins*? Vilken kass titel från ett band som en gång döpte en platta till *Armageddon, mon Amour*.

Torbjörn Hallgren

KRISTOFFER HEDBERG

Stjärnor, neonljus & sotiga drömmar

WILLIAM MUSIC/ISMA

Tomas Andersson Wij och Lars Winnerbäck! Ta ert ansvar nu! Beordra era fans att sluta upp med att plagiera er. Visst det är jättekul med er framgång men det får en bitter eftersmak när snubbar som Kristoffer Hedberg upptäcker att han kan spela gitarr. Svenska staten och alla bibliotek landet runt, ta ert ansvar nu! Plocka bort alla böcker med Edith Södergran, Karin Boye och Dan Andersson från hyllorna. Lär er känna igen pojkar och flickor som står för länge vid svenska lyrikhyllan. Rekommendera och ge dem istället böcker av Kristina Lugn, Lars Mikael Raattamaa och Jonas Hassen Khemiri. Den svenska musiklyriken behöver ett rejält kok stryk. Eller bara skakas om.

Kristoffer Hedberg! Gör om! Tänk nytt!

Per Lundberg GB

LIZ HEINER

Too Weak to Stop the Show

SWEWAVE/BORDER

Jag förstår inte det här. Liz Heiners röst som låter som en blandning av en hes Melanie C, Anouk och Ardis, texterna som är fyllda av desperation och misslyckade försök till att vara kaxiga. Adderar man sedan en platt produktion och musik med avsaknad av karaktär har man *To Weak to Stop the Show*. Och jag vet inte vad jag, eller någon annan för den delen, ska göra med den, den bara är där och framkallar min likgiltighet. Det enda jag överhuvudtaget kan tänka mig att lyssna på igen är låtarna *The Remains* och *Time to Leave* som, i jämförelse med övriga spår har en gnutta av både vemod och smakfullhet. Men sedan finns det inget mer.

Linda Hansson

HELLWOOD

Chainsaw of Life

MUNICH RECORDS

Supergrupper är som regel en dålig idé. Det brukar sluta illa. I alla fall för skivköparna. Ett gäng begåvade typer samlas och berömmar varandra för hur begåvade de alla är och resultatet är... inte särskilt

talande för den begåvningen. Amerikanska supertrion Hellwood är delvis ett undantag – men bara delvis. För, nej, Hellwood är inte lika bra som vare sig Jim White eller Johnny Dowd på egen hand. Men den hemmainspelade nattsvarta countryfunken på det första albumet *Chainsaw of Life* är faktiskt bättre än väntat. Kanske är det bara förväntningarna på männen bakom som tynger ner skivan. Det är svårt att säga. Men en sak är säker: om herrarna White, Dowd och Willie B har några tankar på att fortsätta sin klubb för inbördes beundran så får det gärna vara lite mindre lekstuga nästa gång.

Dan Andersson

ZJANSIYOU HENOK

Guud

SELAM SOUNDS

Kulturorganisationen Selam har länge förgyllt Stockholms konsert- och klubbiv med främst afrikanska rytmer. Nu har de startat skivbolag för att ytterligare sprida musik som man vanligtvis inte hittar på mer traditionella skivbolag. Först ut är Zjansiyoum Henok som är uppvuxen i Etiopien men numera bor i Stockholm.

Det är många instrument och ljud man inte riktigt är van vid. Men jag tror att jag skulle kunna vänja mig ganska snabbt. Det är mycket reggae och baktakt och låter ganska likt arabisk musik stundtals. Det är väldigt behagligt att lyssna på, och jag har börjat tycka det är ganska skönt att inte förstärka texter utan att bara lyssna.

Selam Sounds kommer nog bli ett skivbolag värt att hålla ett extra öga på.

Sara Thorstenson

MARCOS HERNANDEZ

C About Me

TVT/BONNIERAMIGO

Samma manager som såg potential i Vanilla Ice upptäckte Marcos Hernandez och erbjöd skivkontrakt. Debutalbumet *C About Me* är producerat av bland andra Scott Storch och Steve Morales.

Förstasingeln *If You Were Mine* är en ljummen fingerknäppande Boyz II Men-förnimmande ballad. Temat är föga förvånande en kärleksförklaring till tjejen med stort T. Albumets enda gästinhopp återfinns på *If I'd Known* där NB Ridaz-raparen MC Magic lägger en korthuggen och vardaglig vers.

Marcos Hernandez förklarar själv att intentionen är att hans ord och uttryck ska betyda något utöver de vanliga klichéerna. Tyvärr misslyckas han fatalt på denna punkt eftersom *C About Me* låter precis som all den övriga latinoinfluerade r'n'b/mjukpop som skvalar in i det ena örat och ut ur det andra. Med alla de stora portionerna romantik och påklustrade känslor blir resultatet fort dessutom pekorall och alltför mycket en sockersöt manlig motsvarighet till Mariah Careys ståtlighetsång och känslöflämtande.

Erik Hjortek

DEBORAH HOLLAND

Bad Girl Once...

RAGEON RECORDS/IMPORIT

Deborah Holland jobbar som professor i musik vid California State University. Och satan i gatan vad det märks. När populärmusik blir akademisk måste det fan i mig låta riktigt akademiskt, nästan matematiskt. Inte som i Deborahs fall pretentiöst. Det tappar fart och känsla när man som lyssnare tänker på hur perfekt det låter och att perfektionen har uppnåtts genom att plugga. Nu kanske jag låter pretentiös. *Men Bad Girl Once...* är en hopplöst tråkig platta. Där nästan alla stilar ska klämmas in. Blues, pop, rock, jazz och country. Ingen av dessa stilar känns äkta. Bara platta.

Per Lundberg GB

INCANTATION

Onward to Golgotha

RELAPSE/BORDER

Relapse återutger stygga Incantations debutvax från 1992 och slänger dessutom med en hyfsat trivsamt DVD med livematerial.

Är något klugen inför detta alster. Den råa och kompromisslösa gamla skolans dödsmusik sparkar fortfarande stjärt i alla riktningar. Men den inälvbestänkta blasfemiska tonårsöndskan i lyriken är lika förutsägbar och trist som Skara-Bert i melodifestivalsammanhang och sen grottbjörnsfrekvensen ovanpå allt. Dovt, gutturalt och nedstämt till ytterlighet blir i längden grötigt, påfrestande och en smula gaggigt.

Roger Bengtsson

THE JAI ALAI SAVANT

Scarlet Johansson Why Don't You Love Me?

CITY SLANG/BONNIERAMIGO

The Jai Alai Savant släpper nu sin debut-EP, *Scarlet Johansson Why Don't You Love Me?*. Plattan innehåller fem låtar som är en blandning av pop/rock/punk/dub/reggae. Antagligen gör sig bandet jättebra live. Dessvärre har sådan här dansant musik ibland svårt att nå ut på skiva och The Jai Alai Savant är inget undantag. I somras spelade bandet på Acceleratorturnén i Stockholm och alla som var där kan säkert intyga att man inte bör missa bandet live. Men på skiva kan det vara.

Alessandra Johansson Cavalera

JARLSMARK

Jarlsmark

CULINDER/SONYBMG

Johan Jarlsmark heter sångaren bakom bandet Jarlsmark som nu släpper sin debut. Han gör Lars Winnerbäck-rock med mer eller mindre självbiografiska texter. Rimmar val på kval och svar och sjunger som en nedtonad Per Gessle ibland och som just Winnerbäck ibland. Och för mig, som just kommit ur Winnerbäck-träsket och insett att det inte är så väldigt bra, utan både platt och folkligt (på ett tråkigt sätt), är denna skiva inte vad jag behöver. För Jarlsmark vill göra musik som så många innan honom redan gjort är för mig en gåta. Men vad som är ett riktigt mysterium är varför han gör musik om han inte lyckas göra den bättre än dem. För tyvärr, det här låter som en demo som någon glömt på tunnelbanan, med avsikt.

Linda Hansson

JIBBS

Jibbs Feat. Jibbs

GEFFEN/UNIVERSAL

Ungtuppen Jibbs från St Louis skivdebuterar efter att ha imponerat på sin storebror; Nelly-producenten DJ Beats. Förstaalbumet *Jibbs Feat. Jibbs* är en skiva som starkt representerar den undertecknades födel-seort och likväl områdets samtidsmusik. Bred basgång, elektroinstrumentens under och snabba stavelser under 12 spår.

Sydstatskaramellen *Chain Hang Low* kombinerar känslan av den odödliga 80-talshiten *Popcorn* med barnkören från Nas feelgood-singel *I Can*. Speeda sedan upp det hela och lägg till bilbakluckans baslåda.

Ett av albumets mer utstickande spår är det screw-slåpiga samarbetet "King Kong med Chamillionaire. Versen och refrängens tempoväxlingar ger en bra uppbyggnad att nicka till. Tyvärr kommer festens objudna gäster - de sångsouliga duetterna *Let's Be Real* och *Go Too Far* - och sackar ner tempot då de enbart känns som ett onödigt försök att ge albumet ytterligare dimensioner.

Jibbs feat. Jibbs minuskonto rymmer insikten om att detta inte är något nytt eller

exceptionellt välgjort. *Hood* ringer alltför mycket G-Unit och *Bring it Back* vittnar om feltolkade och förlagade Neptunes-influenser. Majoriteten av Jibbs debutalbum är sedvanlig tung festhiphop från södern, men är man en nål i en höstack så behöver man, trots att det kanske låter bra, utmärka sig mer på något plan.

Erik Hjortek

JILL JOHNSON

The Woman I've Become

LIONHEART/BONNIERAMIGO

Det låter ungefär som man väntat sig. Det får man ju ändå säga. Power-country-pop av samma snitt som radion förvarnat, som hela Jill själv utstrålat det senaste åren. Visserligen har hon ju jobbat tillsammans med renommerade amerikanska producenter och låtskrivare, men i genren som bara känns så trist och trädig att träden somnar. Jill gör visserligen allt för att man själv inte ska falla i dvala, men det hjälper inte, för det här är så urbotat trist. Visst, det svänger, men inte på det sätt man känner att det kunde, att det skulle. Det ska till så mycket till för att sticka ut här, och Jill lyckas inte. Kommer ju givetvis att brotta ner Shania Twain på hemmaplan, men ingen annanstans. Och frågan är vem som engagerar sig.

Magnus Sjöberg

KELLY JONES

Handle With Care

KELLY JONES/IMPORT

I ungefär samma rum står Kelly Jones med Kasey Chambers och Anne McCue. Men de är så långt från varandra i klass och geni. Kelly Jones gör singer/songwriter-tårddrypare i gårdsgårdsserien. Kasey och Anne spelar i NHL. Kelly Jones har dock rösten men absolut inte låtarna och framförallt inte nerven, svärtan eller hålet i hjärtat.

Per Lundberg GB

J.TEX & THE VOLUNTEERS

Lost Between Clouds of Tumbleweed &

Space

HEPTOWN/CDA

Utrusta dina dammiga boots med sporrar, stig upp på din trogna fullblodshingst, osäkra dina revolver och ta dig en dubbel whiskey på saloonen i gryningen.

J.Tex och hans frivilliga män drar sig inte för att låta klyschorna dugga tätt. Och inte behöver de skämmas för det heller. Bländande countryrock direkt från prärien – i Danmark? Något otippat, men inte sämre för det är *Lost Between Clouds of Tumbleweed & Space* en bred odyssey i amerikansk vilda västern-kultur. Så här inspirerad till att bli cowboy har jag inte varit sedan jag var tio år gammal. Inte ens Clint Eastwood har en chans när J.Tex kommer till stan.

Christian Thunarf

MATHIAS KADEN & ONUR ÖZER

Momentum. A Vakant Mix Compilation

VAKANT/IMPORT

Det är ungefär två år sedan Vakant startade. Nu kommer första CD:n. Det talar sitt tydliga språk. Vakant är fokuserat på dansgolvet och släpper vinyler. Men nu har de uppenbarligen blivit sugna på att manifestera och visa var någonstans de befinner sig. Hur kan man göra det bättre än att låta två av producenterna och tillika DJ:erna på bolaget samsas om en enda lång flödande mix av Vakant-spår? Instrumenterade med två 1210:or, en CD-spelare och en sampler har de spelat in mixen i ett drag, men sedan gått tillbaka och filat in lite fler godbitar ur Vakant-skafferiet. Och godbitar finns det gott om. När Özers *Envy* krockar med Kadens *Train* är det så vackert och drömskt så vore det inte för en distinkt baskagge skulle dansgolvet sluta röra på sig och bara stå rakt upp och ner

och... eh, känna. Tolga Fidans *Abstract Prologues* och Alex Smokes *Strange Attractor* ger liknande vibbar.

Lägg till lite bonusmaterial i form av videor från VJ:n Spenza och några spår som aldrig tidigare är utgivna. Massor av godis med andra ord. Och det från ett bolag som precis fyllt två. Undrar vad som ska hända med Vakant när det hamnar i trotsåldern?

Mats Almegård

KALAMARE BEAT CLUB

Kalamare Beat Club

WIRETAP RECORDINGS

Kalamares fullängdsdebut låter som resultatet av att The Shadows rökt alldeles för mycket gräs och sen bestämt sig för att tonsätta första bästa nummer av Agent X9. Därmed inte sagt att det är dåligt på nåt sätt, snarare urflippat och innovativt. Här blandas influenser från 60-talets instrumentalgrupper, ska-musiken och gammeldags spionfilmer hejvilt. Låtarna börjar ofta ganska försiktigt för att stegvis öka i intensitet och styrka. Det märks att medlemmarna i bandet är skickliga musiker, och framför allt imponeras jag av Ola Elmquists trumspel. Det ger låtarna en extra dimension och tillsammans med manglande gitarrer och ylande sågar skapar bandet sin alldeles egna ljudbild.

Ibland kryddas musiken med samplingar från gamla filmer, dock hela tiden lite i bakgrunden som en del av hela upplevelsen. Men när ska man då egentligen lyssna på detta? Det är ju knappast någon partyskiva och inte heller något man vill ha i bakgrunden under en romantisk middag. Min tro är nog istället att det här främst kommer tilltala de som vanligtvis helst lyssnar på klassisk musik eller instrumental jazz och som har sinnena öppna för nya intryck och musikaliska överraskningar.

Thomas Rödin

KAMERA

Resurrection

GET SERVED

Bandet heter Kamera. De kom helt rätt i tiden – i flodvägen av 80-talsivrare som Melody Club, The Sounds och andra bildsköna exhibitionister med dille på att bli rockstjärnor. Ändå släppte de en platta ingen brydde sig om. Hur kan det komma sig? Snäll som jag är har jag i vanlig ordning några skavanker att peka på.

För det första har Kamera i sin sångare en totalt beige människa som egentligen bara borde vara tyst och "le som en fotomodell". Melodierna går på tomgång och svänget är lika inspirerat som hos ett avdankat dansband.

Nya plattan heter *Resurrection*. Med den kommer Kamera att få sin välförtjänta revansch. Eller?

Christian Thunarf

THE KONKI DUET

Mountain Mouton

ACTIVE SUSPENSION/DOTSHOP:SE

Det är lustigt, men varje gång jag sätter på den här skivan, som är The Konk Duets andra i ordningen, får jag en massa bilder av bandets medlemmar i huvudet. Det är hela tiden samma bilder som visar sig och som inte vill försvinna. Trots att jag vet att bandet består av tre tjejer; från Ryssland, Frankrike och Japan, för det har jag läst. Och trots att jag vet hur de ser ut, för det har jag sett på fotografier. Men ändå, när de börjar sjunga så där försiktigt på sina söta popmelodier kan jag inte låta bli att tänka mig dem spelandes inuti ett bedärande dockhus, iklädda sandaler, ljusa, blommiga klänningar och pagefrisyrer. Och eftersom jag på de flesta låtarna inte förstår vad de sjunger om (de sjunger på sina respektive språk och på engelska bara

ibland) blir också det till fantasier. Kanske av lite mer realistiska skäl men av samma romantiska slag. Jag tänker att texterna bland annat beskriver hur de kokar gröt till den som de är kära i och hur de går barfota i ljumma vattenpolar en augustieftermiddag. Och just på grund av detta vill jag inte sluta lyssna. För jag tycker om hur man bjuds in i The Konk Duets värld och jag tycker om att det känns som att de verkligen vill att man ska vara där och att man ska trivas. Så det gör jag.

Linda Hansson

JONNY LANG

Turn Around

A&M/UNIVERSAL

ZZ Top-gung kryddat med sunkiga gitarsolon passar inte i 2006, så är det bara. Jonny Lang är nästan, men bara nästan, så fel att han blir kult. Men *Turn Around* är egentligen bara ointressant.

Gary Landström

JERRY LEE LEWIS

Last Man Standing

ARTISTS FIRST/PLAYGROUND

Rätt passande titel. För Jerry Lee är väl nästan den ende som fortfarande finns kvar från den gyllene tiden när rocken utmejslades. På något sätt känns *Last Man Standing* lite som en elegi, eftersom plattan i sin helhet består av gamla rocklåtar med inbjudna gästartister. Lite som Jerry Lees testamente, med en och flera länkar till modernare rock, även om gästartisterna väl inte direkt är moderna. Mick Jagger, Bruce Springsteen, Kris Kristofferson, Buddy Guy. Men det känns ändå som att det gjuts liv i den gamla rocken, att det finns liv att finna i den gamla klassiska genren, de gamla nästan standardlåtarna. Kul att höra, alltid kul att höra liv, passion, vilja och någon form av, faktiskt, äkta glöd. Även om man hört allt tidigare rullar det på på ett sånt sätt att man ändå veknar.

Magnus Sjöberg

STEFAN LEOSON

Pennies and Heartaches

STEPS & STAGE/BASSTONE

Stefan Andersson är det första jag tänker på när inledande *I Don't Know Where to Start* sätter igång. Och det lätt vemo-diga, enkla och frikyrkliga som jag alltid förknippat just Andersson med, är något som stannar kvar genom hela *Pennies and Heartaches*. Och absolut inget ont i varken Andersson eller Leoson. Män i yngre medelåldern med gitarr, som på ett harm-löst och ödmjukt sätt sjunger om livets upp- och nedgångar, om kärlek och om relationer kan vara väldigt tilltalande fast man hört det förut. Men det krävs ändå att man har i varje fall ett uns av originalitet, eller bara en ny känsla att förmedla. Och det har jag väldigt svårt att hitta här. Trots att Leoson verkar vara en skicklig musiker är det här allt för enkelt för att gå hem.

Linda Hansson

LEVERAGE

Tides

ELEMENTS MUSIC/PLAYGROUND

Det här var snyggt och prydligt. Stilrent digipack med ett genomarbetat häfte där snygga foton och vackra färger slås med texterna om utrymmet. Prydlig är även ett tillmål som beskriver musiken. Melodisk hårdrock med popgothiska vibbar å la HIM som har fått goda recensioner i hemlandet Finland. Oklart varför, då melodierna vägrar sätta sig och debutplattan inte direkt stötar med något vi inte hört förut.

Kul att sångaren heter Pekka Heino men jag vill ha en tydligare röd tråd.

Roger Bengtsson

LIBRARY TAPES*Feeling For Something Lost*

RESONANT/DOTSHOP:SE

Först fågelkvitter, sen ett förbipasserande tåg följt av en mystisk och vacker pianoslinga som skulle ha kunnat vara tagen ur *Twin Peaks*. Men så brusar det till. Pianot ändrar inriktning. Det känns mer och mer som ett soundtrack till ett manus som ännu inte filmatiserats. Måhända skrivet av någon Edgar Allen Poe-influerad doldis.

Med små medel lyckas David Wenngren och Per Jardsell att återigen skapa en fantastiskt stor ljudbild, som skänker hopp och minst lika ofta återspeglar förtvivlan. På instrumentala och pianodrivande *Feeling For Something Lost* låter herrarna, till skillnad från debuten, även två andra musiker gästspela. Cecile Schott (mer känd som Colleen) och Erik Skodvin från Deaf Center får det fängslande albumet att lyfta ytterligare.

Ibland behövs ingen röst för att förmedla känslor och måla storslagna miljöer. Anders Gustavsson

LITTLE RED SNAPPER*Little Red Snapper*

LOVANDE PROJEKT/CDA

Skivbolaget kallar det här för countrydof-tande popbagateller. Och ja, det sammanfattar ganska bra vad kompisbandet Little Red Snapper handlar om. Jag associerar till det Andreas Mattsson håller på med numera, vuxen gitarrpop med mycket hjärta och smärta. Men där han har den där osvikliga låtsnickarkänslan halkar Little Red Snapper efter direkt. Det är kompetent, sympatiskt men också opersonligt och ja, anonymt.

Martin Röshammar

LOVENINJAS*The Secret of the Loveninjas*

LABRADOR/BORDER

Loveninjas är här och dessa truliga, trevande, drömska snedluggspojkar kommer att dämpa din ångest (i alla fall om den huvudsakligen bottnar i tonårsfrustration). På en halvt egenproducerad debut av bandets sångare/basist Tor Helmstein levereras rara, bedårande låtar med texter som "You work all day/we play all night". Helmstein sjunger om hur han vill vara Johnny Cash och hur hopplöst förälskad han är i den onåbara tjejen, vilket är precis det som får dig att vilja krama Loveninjas och aldrig aldrig aldrig släppa taget.

Det är oförargligt enkla, ibland 60-talsinfluerade, popmelodier med den sprittande energi som bara en omätligt sexuell frustration (eller engagemang, vad vet jag) kan tyda på. Vad det än är som driver dessa popnördar skänker de oss något medryckande, dansant och lättlyssnat som skulle kunna beskrivas som ett elektronikafförtande Peter, Bjorn And John med l'm From Barcelona-texter som får dig att fänle.

Nina Einarsson

THE MANOR*Sparks of Light Will Guide Us Tonight*

TEXAS

Det finns stunder då inget annat än becksvalt avgrundsmörker skymtas i den vagt överskådliga framtiden. Då det känns som allt bara tar slut. Kalla mig melodramatisk, men ibland kan det vara skönt att släcka alla ljus, dra täcket över huvudet och säga nej till hela världen. Sådana stunder kräver ett bra soundtrack. *Sparks of Light Will Guide Us Tonight* är en passande kandidat.

Jag skulle inte kalla The Manor för "slående popmusik", som pressreleasen skvallrar om. Det här är något helt annat. Det här är familjen Adams som startar ett källarband med frenetiska orglar – lyssna

till exempel på *Liontamer* och *Keep Me Off the Walls* – och lånar Dr. Frankensteins apparatur. Det är en tonsatt ryggradsrykning med ett dunkel så överhängande att man kan ta på det. Släktskapet med Silverbullit är tydligt, men det finns flera skillnader. The Manor är mer skruvade och inte lika lättillgängliga. Det finns en återhållsamhet och en sorts släpighet som är svår att förklara. Däremot är det lätt att konstatera att The Manor skapat något av det mer intressanta vi får höra från Sverige i år – ett svart får i strömmen av den allt mer inskränkta genre vi kallar indie. De är inte helt självklara, men de blir det med tiden.

Christian Thunarf

MASTA KILLA*Made in Brooklyn*

NATURE SOUNDS/BORDER

Det är intressant att följa medlemmarna i Wu-Tang Clans utveckling. Från att ha varit en sammansvetsad grupp vars debutalbum förmodligen ligger på alla hiphopares topp 10-lista har de under åren gått skilda vägar. ODB har gått bort, RZA fick hybris och Ghostface släppte tidigare i år ett album som fick recensenter att fylla litermått med saliv. Klanens kanske färdigaste medlem Masta Killa arbetar i tystnad och fortsätter nu 2006 med sitt andra soloalbum efter 2004:s *No Said Date*.

Öppningsspåret *Then and Now* består av verser från Karim Justice, Shamel Irief och Young Prince. Verserna är lite rostiga, men stämningen är kärleksfull likt den purunga Shyheims tidiga debuttrader. På efterföljande *E.N.Y. House* återanvänder MF Doom ett av sina gamla King Geedorah-beats och klipper knastrigt ihop en riddarstättlig loop.

Albumets första singel är *It's What It Is*. Både Raekwon och Ghostface gästar låten och gömmer du undan kalendern för en sekund så gör det dramatiska beatet och de hårdhudade raderna att det åter är mitten av 1990-talet och ett klassiskt Wu-Tang-sound. För att ha samlat ihop nästan hela klanen finns också *Iron God Chamber*. RZA, U God och Method Man bidrar till att Masta Killa även här vandrar i den traditionella färan, men tack vare RZA:s bedrövlige vers ("I used to be afraid of the devil as a boy/but now as a grown man I realize that he is just a toy") blir detta spår aldrig lika bra som det såg ut på pappret.

Det finns ytterligare några besvikelser. Den r'n'b-slåta *Lets Get Into Something* blir i sin kontext endast en ostig (ursäkt direktöversättningen) avstickare och tillika antiklimax och den stumma Pete Rock-producerade *Older Gods Part 2* är minst sagt missvisande för denna beatbyggandets gud. Den avslutande *Lovely Lady* är en ren paraplydrink och UB40-reggae, vilket gör att det är efter näst sista spåret som denna platta bör ses som avslutad.

Masta Killa är i sig långt ifrån Wu-Tangs mest intressanta medlem. Bortsett från små skavanker är han däremot en av de som idag fortfarande lyckas hålla sig värdigt kvar i den ljudbild förknippad med Wu-Tang. Det är inte förläggat, men det är inte heller alltför hett. Under 13 spår samlar Masta Killa ihop sin klan som med hjälp av produceren från då och nu sedan lyckas ge en helhet väl värd att sortera in i skivsamlingen under "W".

Erik Hjortek

JOHN MAYER*Continuum*

AWARE/SONYBMG

John Mayer har för mig alltid känts som en lite mesigare variant av Dave Matthews. Så döm om min förvåning när han med *Continuum* fått till en av årets kanske starkaste plattor. Här framträder en mogen och

talangfull artist redo att ta en plats bland den yttersta artisteliten.

Redan i första spåret, och tillika första singeln, *Waiting on the World to Change* känner man att John hittat helt rätt denna gång. Här har vi kanske 2000-talets motsvarighet till Marvin Gayes *What's Goin' on?* En låt med antikrigstema som talar för en hel generation. Det är en stunden medryckande och catchy för att i nästa låt vara tillbakalutad och fullt av själ. Han blandar friskt blues, funk, r'n'b, folk, soul och pop till sitt alldeles egna sound. Ofta byter han stil mellan varje låt vilket får en att nyfiket undra vad som ska komma härnäst. Detta gör att det heller aldrig blir tråkigt. Ämmen som sociala orättvisor, politik, sex och romantik avhandlas med skön röst till ett enkelt, men riktigt tight komp. Kanske är det nu dags för John Mayer att slå igenom på bred front även i Europa?

För att beskriva soundet på *Continuum* kan man nämna namn som Sade, Eric Clapton, Steve Winwood, Sting och Dave Matthews. Plattans bästa spår är förutom titelspåret, den bluesfunktiga *Vultures* och pianoballaden *Dreaming with a Broken Heart*. Jag tror John Mayer kommer ha stor anledning att le när det är dags att presentera årets Grammy-nomineringar. Ett självklart köp.

Thomas Rödin

MICHAEL MAYER*Immer 2*

KOMPAKT/IMPORT

Det har tjuatats en hel del om baleariska beats under sommaren. Det gör det förresten kanske varje gång kvicksilvret i termometern kliver över arton grader, då dagarna blir längre och folk startar semestrarna? Denna fusion av disco, house, techno och lite lagom mycket chilloutdof-tande ambient funkar onekligen rätt bra till ledighet, solsken och paraplydrinkar. Av Kompaktfolket är det utan tvivel Michael Mayer som frontat denna stil här-dast. På hans eget *Touch*-album gav detta varma sound konturerna till technon, på denna mix-CD definierar det känslan helt och hållet. Det låter avslappnat, lojt och första gången till och med lite slapp. Men lyssna igen och träng djupare. Bland de smäsömniga beatsen finns alltid en skärpa och ett fokus som återspeglas i de snygga mixarna. *Immer 2* får till en perfekt mix av disco, solsken, techno, värme, house och klarblå himlar. Mitt i snökaoset.

Mats Almegård

NATHAN MCEUEN*Grand Design*

LINT/HEMIFRAN

Duktig. Det är nog det bästa ordet jag kan komma på för att beskriva Nathan McEuen och hans skiva, *Grand Design*. För han är nog en förbannat duktig musiker. Men det är som om han vill visa hur fantastiska han och hans medmusikanter är. Resultatet blir en rätt sömnig historia med spretig folkpoppig rock som inte har så värt mycket att säga om världen.

Martin Röshammar

MEAT LOAF*Bat Out of Hell 3 – The Monster is Loose*

MERCURY/UNIVERSAL

Så är han då tillbaka igen Meat Loaf, för att erövra världen ännu en gång.

Lite äldre och lite kortare här, men med samma kraft i rösten och samma förkärlek för det svulstiga och pompösa. Men den här gången heter inte producenten Jim Steinman utan Desmond Child. Steinman hade ingen lust att medverka så man plockade in Child för att försöka åter-skap soundet från de två första plattorna. Och det lyckas väl sådär. Meat Loaf sjunger som vanligt som om det gällde liv och död

och låtmaterialet håller hyfsad klass hela albumet igenom. Men ibland ger skivan ett lite schizofrent intryck då så många stilar ska blandas på samma skiva och ibland till och med i samma låt. Bäst blir det i de låtar som är signerade Jim Steinman. Första singeln *It's All Coming Back to Me Now* har redan varit en hit två gånger tidigare. Först med Steinmans eget projekt Pandoras Box och senare med Celine Dion. Här sjungs den som en duett tillsammans med norskan Marion Raven.

Bästa låten på plattan är utan konkurrens *Bad for Good*, en riktigt svulstig rocklåt med Brian May på gitarr. Andra prominenta gäster på plattan är Steve Vai, Eric Bazilian och Todd Rundgren. *Bat Out of Hell 3* när kanske inte riktigt upp till sina föregångares nivå, men den kommer säkerligen att innebära ett uppsving i karriären för den gode Meat Loaf. Jag antar att man egentligen inte får lov att gilla detta, men det är som med en god svulstig bearnaisesås: har man bara smakat lite så måste man ha mer.

Thomas Rödin

ME FIRST AND THE GIMMIE GIMMIES

Love Their Country

FAT WRECK CHORDS/BORDER

Tänk att man kan komma undan med att spela in ett gäng covers på ett tokroligt sätt. Me First And the Gimmie Gimmies har gjort det förr. Den här gången är det countryn som ska stötas, blötas och hyllas. Garth Brooks, Dixie Chicks, Johnny Cash, Dolly Parton och Hank Williams är några som får sina låtar omgjorda. Kul på pappret och i drygt tre och en halv minut. Sen kan man det. *Jolene* i ett ösigt punktempo funkar inte i min bok. Amerikanska allstarbandet med medlemmar från Foo Fighters, NOFX och Lagwagon gör ett habilt intryck som inte består.

Per Lundberg GB

MERCURY REV

Hello Blackbird

V2/BONNIERAMIGO

Det är ingen "vanlig" Mercury Rev-skiva utan ett soundtrack till filmen *Bye Bye Blackbird* av fransmannen Robinson Savary. Och filmmusik är ett eget musikaliskt kapitel, det är sällan det funkar särskilt bra att lyssna på musiken enskilt, det man ser och det man hör kompletterar varandra. *Hello Blackbird* tillhör tyvärr inte de få skivor som håller för "egen lyssning". Det är visserligen stämningsfullt och inte sällan lite spökliskt ödsligt, men det Mercury Rev är så vassa på i vanliga fall är att bygga ihop det spöklika, det ödsliga och lite vansinniga med klockrena melodier. Här saknas av naturliga skäl melodierna och kvar blir bara... vackra eller orosmättade ljud.

Martin Röshammar

NATURAL BLACK

Far From Reality

GREENSLEEVES

Det som gör Natural Black till en katt bland Jamaicas hermeliner är att han är född och uppvuxen i kolonin Franska Guyana på Sydamerikas norra kust. Han blev snabbt del av den lilla nationens reggaescen och åkte sedan till Jamaica för att pröva lyckan redan som tonåring. Första gången jag hörde honom var runt millennieskiftet då han deltog på ett par samlingar från Beres Hammonds bolag Harmony House. Nu är han del av den nya generation sångare som är redo att ta över. Andra låten på hans nya platta, *Never Hurt You*, har potential att göra honom riktigt stor. Med rätt lansering kan den bli en megalit. I känslan påminner låten om Richie Spices genombrott *Earth a Run Red. Never*

Hurt You har kanske inte ett lika starkt uttryck men ännu större radiomöjligheter.

När man snackar med reggaeartister pratar allihop om att de vill göra positiv och rätträdig musik, uplifting music. Och om man vill veta den termens verkliga innebörd så är den här plattan ett perfekt exempel. Natural Black gör verkligen uplifting music i *Nice it Nice*, *Hard Ears*, *Born in a Struggle* och öppningsspåret *Think Big* med sin snygga pianodetalj. Hans största hit än så länge är titelspåret *Far From Reality*, hans version på rytmen Drop Leaf som slog förra året främst genom Jah Cures hjärtskärande *Longing For. Conquer Dem* är en variant på en annan av förra årets bästa rytmer, I Swear, döpt efter Chuck Fendas slagdänga.

Ibland balanserar Natural Black på gränsen till det väl käcka men han klarar sig nästan alltid kvar på rätt sida strecket. Förutom den vedervärdiga *People Crying* så är det här ett helgjutet album och efter några lovande produktioner har Natural Black tagit steget upp till den högsta ligan.

Isac Nordgren

WILLIE NELSON

Songbird

LOST HIGHWAY/UNIVERSAL

När jag var liten så hade min mamma ett blandband med country som hon brukade spela på bandaren i köket. En av artisterna på bandet var Willie Nelson. Vill minnas att låten hette *On the Road Again*, men på den tiden var jag nog mer imponerad av Willies hästsvans än hans musik. Nu har den 73-årige drogliberala rebellen slagit sina påsar ihop med de 42 år yngre Ryan Adams och tillsammans har de skapat *Songbird*. På albumet blandar de eget material med udda coverlåtar. Ryan Adams sätter med sin produktion verkligen sin prägel på plattan och lockar fram det bästa ur Willie. Bedårande vackert och Willie Nelson är kanske ingen väntad kombination, men det är precis så det låter i tolkningen av Fleetwood Macs *Songbird*. Ett annat guldkorn är den avskalade och mörka versionen av Leonard Cohens *Hallelujah*. Ibland blir det lite väl dystert och vemodigt, men rockiga *We Don't Run* piggar snart upp en igen. Själfull countryblues som förenar det bästa från två av countryns mer udda figurer.

Thomas Rödin

NEW FOUND GLORY

Coming Home

GEFFEN/UNIVERSAL

Det mest utmärkande för New Found Glory är att sångaren Jordan Pundik är hyfsat lik en ung Morrissey. Mer gemensamt har de inte. Tyvärr för inte utseendet med sig samma känsla för gripande melodier och fylliga texter. New Found Glory sällar sig till banden som kommer att göra collegerock samtidigt som andra i deras ålder börjar sukta efter pensionen. Klassisk amerikansk ångest i diet-utformning.

Svagt kan jag dock erinra mig att de har blivit lite mognare sedan jag zappade förbi en av deras videor för något år sedan. Men det känns som om det beror mer på automatik än visdom. Jag vill ändå lyfta fram *Connected*. En snyggt arrangerad rockdänga med känsla. Melodier och melankoli balanserar på var sin sida av det tunna kexet som utgör balansbrädan för en riktigt bra låt.

Mikael Barani

NEW MOSCOW

Verse Chorus Verse

FLAGSTONE/DOTSHOPSE

Att New Moscow fått med låten *Slow Down* i den populära, urtöntiga, serien *Grey's Anatomy* är ingen slump. För det David Fransson, alias New Moscow, ägnar sig åt

är inget annat än oberoende mood-music för amerikansk, samtida populärkultur som just *Grey's Anatomy*, *Scrubs* och *The O.C.*

David sjunger med en amerikansk, föga karismatisk accent och låtarna bygger på smått aviga gitarrslingor. Det är simpelt och poppig. Men även fruktansvärt torrt och pubertalt. Ibland låter det nästan som om det växer finnar på låtarna och framför mig ser jag allas våra favoriter Blink 182 springa nakna genom ett köpcentra. Nej, David, håll dig du till Division Of Laura Lee så nämner jag inget till någon om den här lilla pinsamheten.

Christian Thunar

N.O.R.E

Y La Familia... Ya Tú Safe

ROC LA FAMILIA/UNIVERSAL

Ena halvan av den klassiska duon Capone-N-Noreaga gör sitt första släpp på Roc-a-Fellas sydamerikanskorienterade underlabel och N.O.R.E. stämplar själv sin musik med termen reggaeton. Må så vara fallet, men det är därtill i sådant fall en luftig och uppmjukad variant av denna vråligt rumpskakande kategori.

Även gästlistan talar sitt tydliga språk.

De tidigare solosläppens gäster - Nas, Akinyele och Kool G Rap - är idag utbytta mot en sedan länge förfallen Fat Joe, affärsmogulen Diddy och popduon Nina Sky. Tidigare anlitade producenter som The Neptunes och Trakmasterz har till *Y La Familia... Ya Tú Safe* också huvudsakligen ersatts av Thugged Out Militainment-producenten SPK.

Resultatet efter detta nyttjande av utbytarbänken är en klar kvalitetsförsämring. N.O.R.E. låter avsevärt mycket bättre när det inte blir för mycket Sydamerika i skapandeprocessen. Den John Dankworth-samlade *Soy Un Gangsta* lyser i sin ensamhet som det enda exemplet på en kombination av N.O.R.E:s forna potential och den nya fäblessen.

Genom N.O.R.E:s fjärde soloskiva löper en rak linje av faktisk tristess. Det är inte den explosiva form av reggaeton eller baille funk som stultits från kåkstäder och gatugränder du hör. Det är en stelbentare, alltför märkbart studioframställd, plastikopererad styvbroder.

Erik Hjortek

NORMA JEAN

Redeemer

SOLID STATE/EMI

Redan för fem år sen när dessa jänkare gick under namnet Luti-kris hade de något speciellt. Namnändringen till Norma Jean kom efter endast en skiva och när de slog till med *Bless the Martyr*, *Kiss the Child* 2002 var intensiteten, galenskapen och det tekniska oljudlandskapet betydligt mer fokuserat.

Cory Brandon tog över mikrofonplatsen på *Oh God the Aftermath* 2005 och även om han inte gjorde bort sig känns han mer i samklang med bandet nu och variationerna i skriken gör sig mer gällande. Ljudbilden är räre och mer levande än på tidigare alster och *Redeemer* är ännu ett stycke eminent tokrock för de som uppskattar Dillinger Escape Plan, Converge och The Chariot.

Roger Bengtsson

OVER THE ATLANTIC

Junica

CARPARK/DOTSHOPSE

Nya zeeländarna i Over The Atlantic gör stämningsfull pop med texter som är som små sagor. Det handlar om stjärntecken och om kärleken till Jess med de vackra ögonen, om Frankie och om Kevin Shields. Med *Junica* gör de en utflykt över vackra ljudlandskap som är fyllda med

mjuka, studsande beats och svepande syn-tär. Det är stillsamt och behagligt och en sådan skiva man gärna plockar fram när man vill låtsas att man åker till en annan plats. Kanske i ett ljudlöst flygplan på väg till andra sidan Atlanten.

Linda Hansson

LAURA PAUSINI

Lo canto

WARNER

Laura Pausinis åttonde studioalbum är ett coveralbum bestående av enbart italienska låtar. Sånger som från början har spelats in av italienska storheter som Zucchero, Eros Ramazzotti och Raf. Laura har en kraftfull röst och låtarna är som klippta och skurna för henne, men tyvärr låter produktionen ofta mer 1986 än 2006. Som bäst blir det i samarbetena med Juanes respektive Frankrikes svar på Elvis, Johnny Hallyday.

För mig som inte hört dessa låtar i original så känns det som det lika gärna skulle kunna vara Lauras egenkomponerade låtar. Hon sjunger med inlevelse och lyckas göra orden till sina egna. Det är skönt att kunna få lyssna på en coverplatta där pubtrubadurerna inte redan spelat alla låtar sönder och samman. Som en norditaliensk hybrid av Gianna Nannini och Celine Dion har Laura Pausini lagt Europa och Sydamerika för sina fötter. 29 miljoner skivor världen över inger sannerligen respekt. Soft musik med attityd och känsla för dig som tycker Eros Ramazzotti är för mesig.

Thomas Rödin

CHARLIE PERSSON

Tjänsteman

CUT THE MUSTARD

Så är den då här, skivan med årets kanske osexigaste titel: *Tjänsteman*.

Här behandlas på elva spår ett förhållandes övergång från passionerad förälskelse till skilsmässa och avsked. Charlie Persson har en stark röst och det känns kul att han vågat sig på att göra soul på svenska. Hantverket är snyggt och kompetent utfört, men det lyfter liksom aldrig. Samtidigt så får jag anstränga mig för att engagera mig i det han har att berätta. Kanske är det faktumet att jag varken är nyskild eller särskilt deprimerad som gör det svårt att relatera till mig själv. Bäst blir det ändå i de lite snabbare numren där både musik och text fått lite mer energi. Värld att nämna är *Samma lag samma håll* som låter som om Love Olzon gett sig på att tolka Moneybrother.

Tjänsteman lyckas inte riktigt fånga mitt intresse, men jag är ganska övertygad om att vi kommer att få höra mer av Charlie Persson i framtiden.

Thomas Rödin

PIHLIS

Om vi går under (oktoberversion)

SVEDJEBRUK

Jag får rysningar. Inga bra sådana. Gåshuden längs mina armar är inte av vackra toner utan av läskiga Kent-toner. *Om vi går under (oktoberversion)* är Pihlis andra singel och jag vill inget annat än att spy. Det är så dåligt. Själva musiken är inte så dålig. Där hör vi mest upprepande toner men det hemska ligger i sången, både ljud- och textmässigt. Här finns inget att rädda.

Alessandra Johansson Cavaleria

PISTOL DISCO

Two

CELEBRITY LIFESTYLE RECORDS

Musiken som Alexander Palmestål och Mikael Enqvist gör har mer med pistol än disco. Halva bandnamnet ger därför en vägvisare till hur det låter. Fast det är inte hip-hop och pistolreferenser vi pratar om. Nej, snarare det kalla stålet i en revolver eller explosionen när man

fyrar av ett skott. Göteborgarna i Pistol Disco gör nämligen iskall noise-synth i Suicide-traditionen. De låter dock mindre punk och konstskola än sina föregångare. Pistol Disco har i stället sneplat mer på japansk noise men korsat den med beats och melodislingor. Ibland sjunger Palmestål genom oljuddsmattorna. Resultatet är en debutskiva som inte ber om ursäkt – skärande oljuddsstycken blandas med återhållna vemodstunder till en lång och varierad ljudattack. Snygg debut!

Mats Almegård

PITBULL

El Mariel

TVT/BONNIERAMIGO

Titeln kommer från hamnen med samma namn där över 125 000 kubaner flydde till Florida ifrån för cirka 25 år sedan. En händelse som fick stora politiska konsekvenser och som kubansk-amerikanske rapparen Pitbull inte heller bangar för att ta upp. Det är en hel del politik, mycket Kuba och mycket George Bush som avhandlas på plattan.

Alla låtar låter dock som att man hört de förut. Okej att inspireras av andra rappare men när man under varje låt tänker "vem är det som har gjort den här förut?", så är det faktiskt inte okej. Pitbull har ett skönt flow och skulle kunna bli bra men först måste han bestämma sig för hur han ska låta. Alla låtar är typ max 1,40 dessutom så det känns som man lyssnar på någon slags sneak preview och inte en riktig skiva. Det hjälper inte hur viktiga texterna än är, skivan känns inte färdig.

Sara Thorstensson

PLATINUMWEIRD

Make Believe

INTERSCOPE/UNIVERSAL

De som var med på den tiden får säkerligen en och annan nostalgikick till Platinumweirds utgivna material från 1974. Själv får jag nöja mig med flashbacks till tiden då jag rotade i pappas skivbackar och grävde fram Fleetwood Mac-plattor. För Platinumweird luktar Fleetwood Mac lång väg och inte så konstigt kanske då de båda var samtida. Platinumweird bildades 1974 och skulle då släppa *Make Believe*, men av någon anledning försvann sångerskan Erin Grace spårlöst och lämnade endast singeln *Will You Be Around* till bandkollegan Dave Stewart. Bandet rann ut i sanden och Dave Stewart blev ena halvan av Eurythmics. 30 år senare stötte han på den amerikanska låtskrivaren Kara DioGuardi, som råkade ha bekantskap med den försvunna sångerskan Grace och en återuppståndelse av Platinumweird blev ett faktum.

Singeln *Will You Be Around* har ett sandpapprigt, smärivigt 70-sound och sätter sig precis som bara ett 70-tuggummi kan göra. Det finns en intensitet på hela plattan med flera vackra uppstickare som *Picture Perfect* och *I Pray* och det märks att detta är avdammade låtar som väntat på utgivning.

Emma West

DARRYL PURPOSE

Live at Coalesce

GAMBLERS GRACE MUSIC

Enligt skivbolaget är Darryl Purpose en lika talangfull historieberättare som Bob Dylan. Nu vet vi ju alla att detta påståande är totalt befängt – någon sådan person existerar inte.

Vad det handlar om är en simpel folksångare med violinisten och sångerskan Julie Beaver som draghjälp. Och om det är något som är bra på *Live at Coalesce* är det Julies fiolnissnande. I övrigt kastas man bara mellan platta vardagsbetraktelser och moralkakor, hur "vi själva blir de historier vi berättar". Enligt pressmeddelandet

var Darryl som 20-åring världsstjärna i blackjack. Så synd att han då hellre går på regler och trygga ramar framför känsla då han komponerar musik, istället för att kamma hem jackpot.

Christian Thunarf

CHRIS REA

The Road to Hell and Back

POLYDOR/UNIVERSAL

Mannen med den raspiga raspiga rösten har aldrig släppt en liveskiva. Inte förrän nu och då passar han på att släppa en DVD samtidigt. Låtarna är inspelade i Warszawa, Oxford, Moskva, Plymouth och Brighton och som så ofta förr när det handlar om livemusik på skiva ska man helst: A) Älska artisten. B) Varit på plats på konserten som skivan bygger på. Men om man inte älskar Chris Rea och inte sett honom live, ja då är *The Road to Hell and Back* en tämligen sömnig stund.

Han raspar på så som vi vet att han raspar, han slajdar med sin gitarr så där jätteskickligt och låtarna lunkar fram sömndrucket men kompetent. Men jag tycker faktiskt att *The Road to Hell* är en alldeles lysande låt. Åtminstone i original-tappningen. Eller förresten, den funkar här också fast den förvandlas till trötta ZZ Top-riff några minuter in i låten. Här lyckas han ändå fånga mig och bygger upp en stämning som inte går att fly från. Men det är bara där och då. Resten av skivan är trött och ja, raspig.

Martin Röshammar

RICHARD ANDERSSON'S SPACE ODYSSEY

Tears of the Sun

REGAIN/BORDER

Fjölårets *The Ultimate Collection* samlade låtar från Richard Anderssons olika band Time Requiem, Space Odyssey och Majestic. Han gjorde inte det lätt för mig då och även om Space Odyssey samlar influenser från Whitesnake och Rainbow har jag stora problem att uppskatta hans senaste tillskott till diskografin. Richard Andersson är helt enkelt alldeles för duktig på att lira. Det är soloeskapader stup i kvarten och det är säkert kul för den som uppskattar sådant. För egen del ser jag hellre bra melodier och minnesvärda riff som grundbultar så att man åtminstone kommer ihåg någon låt när skivan snurrat några varv.

Roger Bengtsson

ROBERT JOHNSON AND PUNCHDRUNKS

Trynor in Heaven for Link Wray

NILROY/CDA

Link Wray pytsade ut rockabilly från 60-talet och framåt, influerade många och dog till sist förra året i Danmark. När Robban Johnson med sällskap hyllar Wray gör de det på det mest grygna och skitiga sätt de kan komma på. Det låter knäckebröd om ljudbild. Surfgitarrerna rasslar ut sitt galna budskap med outtröttlig kantighet. Den energi bandet genererar kräver sin lyssnare. När själva poängen med musiken är att det ska låta som om högtalarna är sönder blir jag rätt trött i huvudet efter ett tag.

Mikael Barani

SAMURAJ CITIES

Cheap Deluxe

IMPERIAL

Samuraj Cities är en experimentell duo från Sverige. De framför en egen, ganska långsam mix av pop, electro, rock och lite tv-spelsinspirerat melodibygge. Genom att belägga sången med diverse effekter av typen phaser och reverb försöker de maskera en sångare som är lite obekvämt i sin roll. Det förmedlar känslan av att sång endast är ett nödvändigt ont, vilket i sig inte är direkt ovanligt för genren. Samuraj Cities lär eventuellt gå hem i sammanhang

som SAMA (Swedish Alternative Music Awards), Tinnitus eller Arvikafestivalen, även om de är långt ifrån hårda. Jag blir mest påmind om hur mycket jag växt ifrån det. Tunga basgångar, desperat tutande syntar och lika många mollackord som bokstäver i alfabetet ter sig helt enkelt inte lika häftigt längre.

Christian Thunar

SHOOT CHARLIE

Junior & Senior

PLASTILINA RECORDS

Äntligen en platta som bara sprudlar av ren jätke energi och glädje. Det är befriande att slippa storbolagens överkommersiella tänkande utan att därmed behöva matas med deppiga låtar om sprucken kärlek och brustna hjärtan. Första spåret *God You Really Love Me* är ett riktigt lyckopiller och jag blir vid första lyssningen helt överrumplad. Här kommer ett band som lyckas injicera lika mycket energi i sin musik som Håkan Hellström gjorde på sin debutskiva. Ibland påminner de farfarsakryddade låtarna om tidiga Gyllene tider, men mest gemensamt har man kanske med band som The Plan, Bad Cash Quartet och Broder Daniel.

Sången är så där lite lagom falsk, men det gör att det hela känns så mycket mer äkta. Johan Köhnke har ett speciellt uttryck och har du väl hört hans röst en gång så kommer du att minnas den. För produktionen står Björn Yttling som tidigare producerat Caesars och Marit Bergman, och man kan väl bara gratulera till ett väl utfört jobb. *Junior & Senior* klockar in på 33 minuter och rymmer bara en enda lugn låt, avslutande *The Dances Never Danced*. Kanske en kommande favorit att dansa tryckare till för morgondagens indie-kids? Behöver du en dos solsken i höstmörkret så är den här skivan rätt medicin för dig.

Thomas Rödin

THE SHOWDOWN

A Chorus of Obliteration

MONO VS STEREO/FEMI

A Chorus of Obliteration är redan två år gammal i USA. Nu ska vi européer också få höra vad The Showdown kan göra i metalväg. Det är så där spännande.

Bandet härstammar från Tennessee och släpper snart sitt uppföljaralbum, varför europareleasen är lite malplacerad tidsmässigt. Inte desto mindre finns plattan till salu, men jag skulle nog spara pengarna till nästa studiosläpp.

Vad som inte funkar med The Showdown har gett mig grått hår i funderande. Varför gillar jag inte riffen? Kanske för att de är tekniska melodislingor utan stake. Och vad är det i sången som inte funkar för mig? Kanske är det att rensången är okej, men inte mer. När skriksången sätter igång i till exempel *A Proclamation of Evil's Fate* känns det bättre. Faktum kvarstår dock - *A Chorus of Obliteration* trampar för mycket vatten.

Torbjörn Hallgren

SKID ROW

Revolutions Per Minute

STEAMHAMMER/PLAYGROUND

Småtevelig. Så sammanfattar jag Skid Rows senaste. De tre första spåren håller alla hög klass, men flytet stoppas upp av den tokiga punkdången *When God Can't Wait* och lika tokiga countrybiten *You Lie*. Sânt är säkert kul i replokalen, men inte på platta.

Skid Rows texter är den största behållningen. Det handlar till stor del om passion, lögn och svek. Sânt som vi alla känner. Titlar som *Love is Dead* och *Another Dick in the System* talar för sig själva. Inte ens gamla rockstjärnor som Dave Snake Sabo slipper undan livets baksidor.

Torbjörn Hallgren

S.K.U.R.K.

666 personligheter

BORDER

Världens första metalband på skånska. Ja, så står det i min pressrelease och jag utgår från att detta skall få upp mitt intresse. Och visst jag erkänner, det fick det. Synd bara att det faktumet är roligare än själva skivan. Men det är alltid kul med musik på svenska och då speciellt metal, en musikstil som verkar ha grova problem med att framföras på det egna språket, och visst är det kul att de dessutom sjunger på dialekt och att den dialekten är skånska. Men jag tycker inte att det svänger, tempot går i gångtakt, det rockar inte och jag gillar inte 80-tals sången. Men med det sagt så finns det schyssta stycken och infall här, bandets fantasi och uppfinningsrikedom verkar det inte vara något fel på. Synd bara på det där med svänget då.

Mathias Skeppstedt

SALLY SPRING

Mockingbird

SNIFFINPUP

Senast jag hörde bönen "If I should die before I wake..." var i Metallicas klassiska, men ack så fåniga John Blund-soppa *Enter Sandman*. Jag behöver nog inte gå in på hur country/singer-songwriter-tanten Sally Springs version skiljer sig från nämnda hårdrocksjättes. Jo, det är så att det finns ett astronomiskt begrepp som kallas ljusår, och...

Sally Spring använder alla för genren korrekta grepp. Hon sjunger om att resa till Kalifornien. Hon låter ex-The Byrds Gene Parsons gästa på pedal steel. Hon darrar på rösten med lätt gråtmilt vibrato och ger sina låtar en lätt touch av pop – bara för att inte bara locka entusiaster med fäbless för stor byst och härsvall (läs: Dolly Parton) att lyssna på hennes musik.

Genom att bland annat anlita Fred Smith (ex-Television) på bas och andra erkända musiker till sitt band har hon räddat framförandet från skönhetsfläckar. Och de lite poppiga dragen räddar skivan från att låta för gubbig, eller bör man säga *tantig*? Lyssna till exempel på *I Can't Understand* och *Take Me to the Water*.

I slutändan är trots allt traditionella *Pretty Peggy-O* (som även spelats in av exempelvis Simon & Garfunkel) bästa låten och Sally Spring lär knappast revolutionera den redan propplättade marknaden. Oavsett hur mycket Gene Parsons bereder hennes väg med rosor och lovord.

Christian Thunar

MARTIN STENMARCK

9 sanningar och en lögn

UNIVERSAL

Han sjunger säkert jättefint, träffar tonerna rätt och allt sânt. Och han har rakat skallen, odlat skäggstubb och låtit Jonas Inde vara med på ett textskrivarhorn. I pressutskicket står det för övrigt "Jonas Inde från Gillinggänget". Det är roligt i min värld. Så roligt blir det aldrig på *9 sanningar* och *en lögn* tyvärr. Det kvittar hur mycket rak rockmusik man vill göra om man egentligen inte kan vara mer än en stabil sångare med båda fötterna i Wallmans salonger-myllan. Martin Stenmarck är nog en finfin kille med hjärtat på rätta stället och han har nog både humor och självdistans.

Och med rätt låtar kommer han nog vara Ledin-folkkär inom några år. Den nivån lär han dock inte nå med den här skivan, eller så hör alla andra det som jag inte hör. För den här skivan är så helyllensvensk och så blaskig att jag mest blir kissnödig på kuppen. Sorry.

Martin Röshammar

ROD STEWART

Still the Same: Great Rock Classics of Our Time

J/SONYBMG

Efter det misslyckade r'n'b-försöket på floppande albumet *Human* bestämde sig Rod Stewart för att satsa på ett säkert kort och göra ett album med gamla klassiska standards, *The Great American Songbook*. Ett upplägg som brukar garantera fina recensioner och ökad skivförsäljning (Cyndi Lauper, Björn Skifs, Bryan Ferry). Så skedde också och det blev sen ytterligare tre plattor i samma stil. Nu känner väl den gode Rod att han mjölkat ut vad han kan ur denna låtskatt och kastar sig istället över en samling rockklassiker. Detta borde kunna passa honom som hand i handske då huvuddelen av materialet är från 70-talet och han själv hade sin kreativa storhetsperiod då.

Men för att göra en coverskiva intressant krävs det att man förändrar lite och gör låtarna till sina egna. Precis som på *American Songbook*-plattformarna så orkar tyvärr inte Rod bemöda sig med att göra detta utan han har helt enkelt spelat in 13 låtar som i stort sett låter identiskt med originalen. Det är snyggt producerat, och även om han sjunger på ren rutin så låter det bra, men jag retar mig ändå över att han inte ansträngt sig mer. Orsaken är väl antagligen att man vet att skivköparna helst vill höra sina favoritlåtar precis som de alltid låtit. Det gäller ju trots allt att kränga så mycket skivor som möjligt, eller? Bäst blir det i Pretenders vackra *I'll Stand by You* och Breads *Everything I Own*.

Detta är egentligen ingen dålig skiva, men heller inget som sticker ut på nåt sätt. Till nästa skiva är det kanske dags att plocka in en ny producent. Varför inte Rick Rubin?

Thomas Rödin

GEORGE STRAIT

It Just Comes Natural

MCA NASHVILLE/UNIVERSAL

Hemma i USA är George Strait superstjärna som säljer guld och platina av sina skivor. Jaha, ännu en dagslåda från *American Idol* tänker du kanske och gaspar lite uttråkat. Men det här är faktiskt Georges 29:e album och hans karriär spänner över 25 år. Problemet är bara att George Strait spelar country, en musikstil som i Sverige för evigt kommer förknippas med Mats Rådberg och Hasse Vinnaaböke. I en perfekt värld hade folk struntat i att köpa en skiva där Christer Sjögren misshandlar Elvis låtskatt, för att istället lägga *It Just Comes Natural* i skivkassen.

Det här är en skiva vars texter uteslutande behandlar relationer och brustna hjärtan. George har en behaglig countryröst som passar lika bra i balladerna som i de snabbare numren. Han har alltid haft en bra näsa för vilka låtar han ska välja vilket gjort att han ofta får till bra och jämna album. Särklassigt bäst på plattan är den boogiedoftande *One Foot in Front of the Other*. Kanske skulle man plockat bort ett par av balladerna för att få med lite mer av den varan. *It Just Comes Natural* är en skiva för dig som bojkottar dansband eller som bara vill ha en dos gammal hederlig country.

Thomas Rödin

LINDA SUNDBLAD

Oh My God

BONNIERAMIGO

Lambretta gjorde på sin debutskiva sockersöta popkarameller för att med andra skivan fullständigt invadera reklamradion och singellistan. Men när det sen var dags för tredje skivan försökte man sig på att leka No Doubt och med ens var varken

recensenter eller skivköpare särskilt imponerade längre. Nu går Linda Sundblad solo och du har troligen redan hört singeln *Oh Father* på radion. Ska man döma utifrån resultatet på skivan så var det nog ett smart beslut att prova sina egna vingar.

Det här är med råge det bästa Linda presterat hittills och jag vågar lova att hon kommer att höras i etern en hel del framöver. Musikaliskt är det kommersiell pop av högsta klass med inslag av r'n'b och 80-talet känns aldrig långt borta. Jag hör influenser från Duran Duran, Robyn och tidiga Madonna. Särskilt svag är jag för den Lisa Miskovsky-doftande *Love You* och Madonnapastischen *Cheat*. Linda har varit med och skrivit samtliga låtar tillsammans med Max Martin (Britney, Backstreet Boys) och Tobias Karlsson (Infinite Mass, Pauline).

En överraskande bra solodebut som kommer snurra en hel del i min stereo i höst.

Thomas Rödin

TARTIT

Abacabok

CRAMMED/BORDER

Nja. Det är inte direkt något jag vill lyssna på när jag varken festar, tar det lugnt eller städar. Men utan tvekan är Tartits *Abacabok* en dos kultur för den hungrige. Tartit bildades i ett flyktingläger när inbördeskriget rasade i norra Mali. Tartit är lokala stammisar på den årliga ökenfestivalen utanför Timbuktu. Den hypnotiska musiken går ut på att en ledsångare sjunger en berättande fras som besvaras av en kvinnokör. Händer klappar, en trumma spelar och det hela känns som någon form av ritual. Ett indianliknande skrik hörs. Mitt i allt hörs en elgitarr.

Detta nya fenomen med världsmusik spinner vidare med Tartit i spetsen. Du fattar inte vad de sjunger om, men du kan få en känsla av den sorg eller glädje de vill förmedla med sin musik. Charmigt och intressant rent kulturmässigt, men musikmässigt väldigt monotont och annorlunda.

Therese Ahlberg

ROBIN THICKE

The Evolution of Robin Thicke

STAR TRAK/UNIVERSAL

För tre år sedan smög den då hippiebehårade Robin Thicke en alldeles lysande liten pärla vid namn *A Beautiful World*. På den tog han sig en följsam och kramig vit soul med sådan lätthet att man blev paff. Det verkade som Pharrell Williams hörde den. För nu släpper The Neptunes bolag Star Trak uppföljaren (med en snyggt snaggad Thicke) som innehåller sjuk av svalt vajande vardagssoul med hjärtefrågor högst upp på agendan. Lite mindre charmigt, lite mer mainstream. Men fortfarande känner man Thikes känslösvallningar i låtarna. Bossasvånget i *Everything I Can't Have* är lite skumt men passerar ändå, mjukis-swooshande *Teach U a Lesson* är avsevärt mer njutbar neosoul och Pharrell-samarbetet *Wanna Love U Girl* givetvis en mindre hit fastän den också är väldigt återhållen i tempo och utspel. Sen återanvänds och justeras *Shooter* från förra plattan eftersom den är så bra och Lil' Wayne gästar. Trist tycker jag att de inte litar på Thikes nya material, men låten är ju fantastisk så det är väl okej ändå. Porrfunkiga *Cocaine* sneglar sen mer åt Prince med flyhänta gitarrriff, kvidande sång och viskande körer.

Även om Thicke på förra plattan kändes väl nära funksväng föredrar jag den framför *The Evolution of Robin Thicke*. Men de båda kan även användas som komplement till varandra.

Gary Landström

TONY NAIMA & THE BITTERS

Dismember

REGAIN/BORDER

Tony Naima och hans band har gett sig i kast med att tolka dödsmetallgruppen Dismember. De stenhårda tongångarna är utbytta mot betydligt mer harmoniska. Akustiska gitarrer ersätter de elektriska och där tunggungande basgångar i vanliga fall hade ljudet finns nu istället stråkar. Men det här är inte som när Tori Amos tolkade Nirvana, eller som när Johnny Cash tolkade Nine Inch Nails, riktigt så avskalat är det inte. För skränigheten finns i viss mån kvar, om än i en något mer blues- och folkrocksorienterad tappning. Och det märks att de haft roligt när de spelat in dessa covers, det märks att det är gjort med stor inlevelse.

Jag är inte mycket för dödsmetall, det ska sägas, men efter att ha lyssnat på dessa tolkningar måste jag erkänna att jag på sätt och vis ser Dismember i annat ljus. För uppenbarligen kan de skriva vackra döds poetiska texter, uppenbarligen kan de skapa melodier som sätter sig, uppenbarligen är allt inte bara vrål och skrik.

Men det krävdes en dörröppnande Tony Naima för att jag skulle förstå det.

Anders Gustavsson

VCR

Power Destiny

SIDE ONE DUMMY/ SOUND POLLUTION

Det bästa sättet att beskriva VCR:s musik borde väl egentligen vara syntrock, men de associationer som jag antar dyker upp i de flestas huvuden då tror jag inte riktigt stämmer överens med vad jag egentligen vill säga. Detta är ett rockband, de spelar rock, men med en synt som det mest framträdande instrumentet. Det skulle kunna vara ganska nyskapande, men det låter mest som en modern form av Devo, blandat med vilket 90-talsrockband som helst. *Power Destiny* innehåller passande nog en stor skopa power, en stimmig glädje, och stundtals ett riktigt skönt driv. Det känns liksom inte elektroniskt, utan har en ganska distinkt rockkänsla.

Öppningsspåret *Mega Good Blast* är kanske plattans höjdpunkt, den klickar igång adrenalinswitchen lite lagom chockartat och man hamnar i en liten bubbla av mersmak, tyvärr spricker den ganska fort då resten av materialet planar ut och smälter ihop till en ganska tråkig massa. Dock med vissa små ljuspunkter och stunder som får en att haka till, tyvärr inte tillräckligt många för att få mig att fastna permanent.

Petra Sundh

THE VICTORIAN ENGLISH GENTLEMENS CLUB

The Victorian English Gentlemens Club

FANTASTIC PLASTIC/DOTSHOP:SE

Här har vi inga kärlekssånger. Den brittiska trion med det långa bandnamnet presenterar på sin debutplatta elva uptempolåtar. Jag lyssnade, jag rynkade pannan, jag lyssnade igen. Jag lyssnade igen, jag rynkade pannan, jag lyssnade igen. The Victorian English Gentlemens Club behöver ett par rundor på sig för att visa vad de kan eftersom det som är så bra inte finns på ytan. Det kan ta ett tag att hitta det, men ge inte upp för det finns där – jag lovar. Spår nummer sex, *Dead Anyway*, är så bra att jag vågar jämföra med The White Stripes lugnare låtar. Här har vi en platta full med kärlekssånger.

Alessandra Johansson Cavallera

THE VINCENT BLACK SHADOW

Fear's in the Water

BODOG MUSIC

Första gången jag hörde Cassandra Fords röst tänkte jag att den påminde om Gwen

Stefanis. Alltså om den röst Gwen hade när hon sysslade med No Doubt då de fortfarande lät som No Doubt. Innan Gwen Stefani blev polare med Madonna och spolade de ska-influerade tonerna. Trots detta kan jag inte hylla The Vincent Black Shadows skiva. Den är trist och alldeles för enförmig. Jag vill gärna uppmuntra detta men ändå kan jag inte. Det är helt enkelt passé.

Alessandra Johansson Cavallera

VIRGIN PASSAGES

Mandalay

FIRE/DOTSHOP:SE

Enligt bandet ska inte detta ses som en debut, utan som en sorts försmak på vad som komma skall. Varför? Ja, enligt deras egna ord för att det är en "compilation of odds-and-ends and bits-and-bobs". Helt enkelt en skiva liknande den andra band släpper först tio år efter debuten, med allt det där materialet som blev över, det som inte riktigt passade in.

Det åsido. Virgin Passages är enormt experimentella och kan i viss mån liknas vid en hybrid av Sigur Rós och Björk. Som instrument känns det som om de använder sig av en hel fabriks alla verktyg och rör. Det skramlar och det gnisslar och James Nicholls och Sarah Naylors udda men tilldragande sång kommer bara in ytterst sällan här och där. Utan någon allt för avancerad kalkylering skulle jag nästan kunna säga att 75 procent av *Mandalay* är instrumental.

Det är musik som ger fantasin fritt spelrum. Ena stunden känns det som om man springer runt, helt vilse i en mörk skog. Någon minut senare är det snarare som om man blivit dumpad med bindel för ögonen i något obskyrt industriområde.

Intressant, utan att jag egentligen kan säga om det är intressant på ett bra eller dåligt sätt. Lyssna och bestäm själv, men någon slätstruken, massproducerad NRJ-pop är det verkligen inte.

Anders Gustavsson

VON HERTZEN BROTHERS

Approach

DYNASTY/UNIVERSAL

Om allt är perfekt, om det är totalt polerat och allt glänser, om dessutom trummisen spelar som en gud och tycker om att vissa upp det, om du lägger ovanpå det perfekt stämsång och starka melodier, får det då någon annan än mig att tänka på Rush? Och såg att vi alla nu tänker på Rush, är det någon mer än jag som blir smätt rädd? Rush står egentligen för allt som jag avskyr med musik; perfekta produktioner, polerad skit som glänser och fascistiska texter baserade på Ayn Rand. Som tur är är inte Von Herten Brothers så dåliga och har ingenting med fascism att göra, de är bara urtrista och så totalt polerade att jag kan spegla mig i produktionen och stämsången.

Vad hände med finsk musik? Dog punken och desperationen när L'amourder splittrades eller gömmer den sig uppe i träskmarkerna runt ryska gränsen? Här är den inte i alla fall.

Mathias Skeppstedt

JEREMY WARMSLEY

The Art of Fiction

TRANSGRESSIVE/WARNER

Franskengelske ynglingen Jeremy Warmesley släpper sitt debutalbum och ett indieschablonsomslag (randig tröja, hängslen, tjockbågade glasögon och bedjande blick) till trots, är det mycket bra.

The Art of Fiction är ett album som hoppar hejvilt mellan nytt och gammalt, blippande elektronik, softa pianoballader och energiska låtar med tubor, trumpet och ett överraskande valthorn. Warmesley

snickrar ihop detta med underbara texter, som alla är likt små smarta berättelser vars slut man bara måste få reda på. Jag känner mig lite som en lysten smygdagboksläsare när jag lyssnar igenom skivan, personligheten och trovärdigheten finns onekligen där, och när han du-du-duar i den charmiga *I Promise* med militärtrum-mor slår hjärtat ett extra slag. Bäst är dock introsången *Dirty Blue Jeans*, en sprattlande sak med stråkar och härliga beats som med sin energi, slipade text och härligt nonchalanta sång får mig att kapitulera.

Men tyvärr blir Warmsleys dagbok ibland lite för plottrig, lite för spretig och lite för intern för att helt kunna sväljas. Det känns stundom rörigt och hafsigt, och den avslutande *Hush* är bara psykedeliskt upprepande dravel. Det är synd, för *The Art of Fiction* är en annars briljant debut med fascinerande, charmiga och härligt konstiga låtar.

Nina Einarsson

WE ARE SOLDIERS WE HAVE GUNS

To Meet is Murder

SHELLSHOCK/BORDER

Jag lyssnar och lyssnar på We Are Soldiers We Have Guns andra EP *To Meet is Murder* och har svårt att bestämma mig för vad jag tycker om detta band med referenser till Douglas Heart och Laurel Music. Stundtals är det riktigt vackert. Till exempel på andra och tredje spåret, *The Line is a Dot to You* respektive *The Trick is to Love* när Songs Ohia-influenserna letar sig fram. Det är schysst med Malin Dahlbergs sköra röst kombinerad med den lite mörkare melodin, som ligger som en matta, skräddarsytt Jason Molina. Men på något vis snubblar We Are Soldiers We Have Guns på mållinjen. Jag hade hoppats på att de med denna EP, som beskrivs som lite mörkare, skulle skilja sig från fenomenet Labrador-band med gullig touch och ta steget till att vara något mer exceptionellt. Tyvärr när de inte riktigt dit. Det känns lite för snällt och tamt för att beröra och känns mest som musik som funkar i bakgrunden när man sitter och pratar skit med grannen en lite smålag söndag.

Emma West

PAUL WESTERBERG

Open Season: Original Soundtrack

LOST HIGHWAY

Okej, egentligen borde det kanske inte stå Paul Westerberg, utan Diverse Artister. Men med åtta av tolv låtar på skivan – varav sju sprillans nya Westerberg-original plus en nyinspelning – är *Open Season* den gamla Replacements-rävens senaste solosläpp i allt annat än namnet. Visst känns inramningen lite avig. Kopplingen mellan Westerberg och animerade barnfilmen *Boog & Elliot – vilda vänner* känns kanske inte helt självklara vid första anblick. Men i själva verket så passar det påfallande bra in i bilden av den ständige förloraren. Efter 25 år på botten har de som älskade The Replacements passerat honom och nått toppositioner i samhället. En av dem har till och med nått så högt att han beordrat det här vansinnesprojektet. Därmed inte sagt att det är något galet med musiken. Tvärtom. Efter att ha ägnat den första halvan av 2000-talet åt att fylla jamma med alter ego Grandpaboy, tar Westerberg klivet upp ur källaren med sina smartaste, tokroligaste och poppigaste låtar sedan solodebuten. Det är synd att färre än vanligt kommer att höra dem. Men världen rusar vidare medan Westerberg stampar ut sina Faces- och Rolling Stones-pastischer. Förhoppningsvis ger den evige förloraren inte upp än på länge – och förhoppningsvis lockar han ständigt nya lärjungar som

ser till att han får ut dem, i en form eller annan.

Dan Andersson

THE WHO

Endless Wire

POLYDOR/UNIVERSAL

Första studioplattan på 24 år från Storbritanniens tredje största – och kanske bästa – rockband genom tiderna. Höga förväntningar? Inte särskilt, faktiskt. Med tanke på hur genomruttet sista albumet var, kändes det bara skönt när de kastade in handduken och slutade förödmjuka både sig själva och sina fans.

Ännu ett bottenapp och det hade varit svårt att bära upp The Who-t-shirten med värdighet.

Inte helt överraskande så är ambitionerna skyhöga när de blott två överlevande medlemmarna nu dammar av bandnamnet. Inte nog med att *Endless Wire* till hälften består av en invecklad liten rockopera – den är förstås tredje delen i en svit av rockoperor som bandets gitarrist, hjärna, och virpanna Pete Townshend påbörjade med klassiska *Who's Next* för 35 år sedan.

Då kommer det som en desto större överraskning att resultatet faktiskt är klart godkänt. Till och med riktigt bra. Men räkna med en och annan besvikelse.

Självklart låter det inte som förr. En stor del av The Whos explosiva sound stod rytmduo John Entwistle och Keith Moon för och sedan de började kompa Jimi Hendrix och Mama Cass i rockhimlen är det inte längre samma band. *Endless Wire* är snarare en naturlig fortsättning på Townshends soloalbum med Roger Daltrey tillbaka som gitarristens personliga tvärhandshöga megafon. Inget oväntat i det heller. Besvikelse börjar först i fjärde låten, *In the Ether*, som Townshend envist saboterar med en minst sagt bisarr Tom Waits-imitation. Och försök för allt i världen inte följa med i den virriga handlingen i rockoperan. Det finns mer att ha synpunkter på men strunt i det nu. Luta dig bara tillbaka och pusta ut. *Endless Wire* är mot alla odds en bra ny The Who-platta. Kanske inte ett nytt mästerverk – men för första gången på ett kvartssekel vågar man hoppas på ett.

Dan Andersson

WOUNDED

'Til the End

XTX PRODUCTION

Stockholmsbaserade Wounded är långt ifrån de första som väljer att göra sin egen tolkning av Depeche Mode. Inte ens det faktum att de lirar hårdrock gör dem unika som synttolkare. När sistaspåret *Stripped* drar igång spelar det ingen som helst roll. En sorgens cello och J.P. som sjunger ruskigt bra, faktiskt bättre än i det hårdare materialet som dominerar skivan, ger en helt strålande cover på den nu 20-åriga DM-klassikern. Tyvärr bleknar resterande nio låtar rätt rejält i jämförelse och även om jag tilltalas av melankolisk hårdrock med tydlig inspiration från Seattle har jag redan lagt *Stripped* på repeat.

Roger Bengtsson

THE WRECKERS

Stand Still – Look Pretty

MAVERICK/WARNER

The Wreckers debutskiva har sålt mer än en halv miljon exemplar i USA. Michelle Branch och Jessica Harp har det mesta på sin sida. De är unga, snygga och har perfekta röster för den här sortens radio-popcountry.

Äh, ärligt talat har de egentligen det mesta mot sig i min värld. Musiken är så urvattnad, äckligt proffsig och uttänkt att det känns som något man får på köpet när

man inhandlar en meny hos någon av de stora hamburgerkedjorna. Jag är inte alltså så tråkigt politiskt korrekt, jag kan omfamna den här sortens välpolerade popcountry vilken dag som helst. Men bara inte The Wreckers, för här finns ingenting som signalerar att det finns något på riktigt bakom den lyckade skivbolagssatsningen. Men det glädjande i kräksången är väl att det här knappast kommer att gå hem i de svenska stugorna.

Countrydiggarna kommer att tycka att det är för poppigt och de som gillar Dixie Chicks längtar nog efter melodierna, rösterna och attityden. Hoppas jag i alla fall.

Martin Röshammar

THE YOUNG KNIVES

Voices of Animals & Men

TRANSGRESSIVE/WARNER

Engelsmännen är som bekant väldigt bra på det här med hyper. Och jag kan tänka mig att den här trion från Oxford kommit en god bit på vägen till att vara nästa band att bli hyllat av den engelska pressen (bandet har förutom placeringar på topplistan i England, en Europaturné igång). Låtarna på *Voices of Animals & Men* får mig att associera till både Pixies och Franz Ferdinand, fast att det här är mer svårlyssnat. Det känns som att bandet vill stå för sig själv, i en genre som redan är full av den typen av musik. Och som att de insett att de inte kan göra låtar bra nog för att skilja sig ur mängden. Så de satsar istället på aviga arrangemang, stökiga gitarrer och en energisk och samtidigt hård attityd. I *Decision* och *Loughbrough Suicide* gillar jag det verkligen, och i *Weekends and Bleak Days (Hot Summer)* och *Mystic Energy* känns det både charmigt och svängigt. Men i merparten av de övriga låtarna drunknar det tyvärr i vad som känns ofokuserat och utan mål.

Linda Hansson

XZIBIT

Full Circle

OPEN BAR/BONNIERAMIGO

Alvin "X to the Z" Joiner är numera mest känd som värd för *Pimp My Ride* på MTV, men han har inte släppt sin musikkarriär helt. Tillsammans med Keith Shocklee från The Bomb Squad har han med *Full Circle* levererat ett hårt och tajt undergroundalbum byggt runt hans dova stämma. Bäst fungerar det när han möter andra röster som kan lätta upp stämningen lite, men klassiskt berättande låtar som *Scandalous Bitches* och monotona *Concentrate* med sina LL Cool J-sneglingar fungerar på ett skönt old school-sätt. *On Bail* gästas av The Game och Daz och ger mig Ice Cube-rysnings och *Poppin' Off* är en elektroknakande låt som svänger, tyvärr är dess kvinnosyn riktigt bedrövlig. Och som väntat håller *Full Circle* inte hela vägen, plattan är alltför likriktad och ospännande. Xzibit går in lite halvhjärtat i projektet och då blir resultatet bara halvdant. En tråkig trea i betyg.

Gary Landström

YUSUF

An Other Cup

POLYDOR/UNIVERSAL

Cat Stevens, eller Yusuf Islam som han numera heter, är tillbaka med sin första popplatta på 28 år och det känns som om han aldrig varit borta. Rösten är sig lik och han har fortfarande kvar sinnet för att skriva vackra melodier. *An Other Cup* rymmer både stora orkestrala arrangemang och enklare akustiska låtar och blir som en slags sammanfattning av faserna i Yusufs karriär. Men även om vissa moment av skivan går att jämföra med tidigare album så har *An Other Cup* något som skiljer den från mängden: Yusuf känns avslappnad

och man märker att han haft roligt i studion.

Inledande *Midday* (*Avoid City After Dark*) är en av plattans starkaste låtar, en snyggt arrangerad popballad med catchy refräng. Här finns egentligen inga bottennapp och mixen av västerländska och österländska toner känns riktigt skön i mina öron. Texterna behandlar allt från religiösa teman till tillbakablickar på ett långt liv. Ni som väntat i snart 30 år på en ny Cat Stevens-skiva kommer inte att bli besvikna och jag tror att det här kan komma att tilltala även den nya unga publiken. De som antagligen bara känner Yusuf Islam som "han som sjöng duett med Ronan Keating". En stor sångare och lyriker är tillbaka och jag hoppas verkligen att han är här för att stanna i rampljuset. En värdig comeback som fortsätter där allt tog slut en dag för 28 år sen, precis som om ingenting hänt.

Thomas Rödin